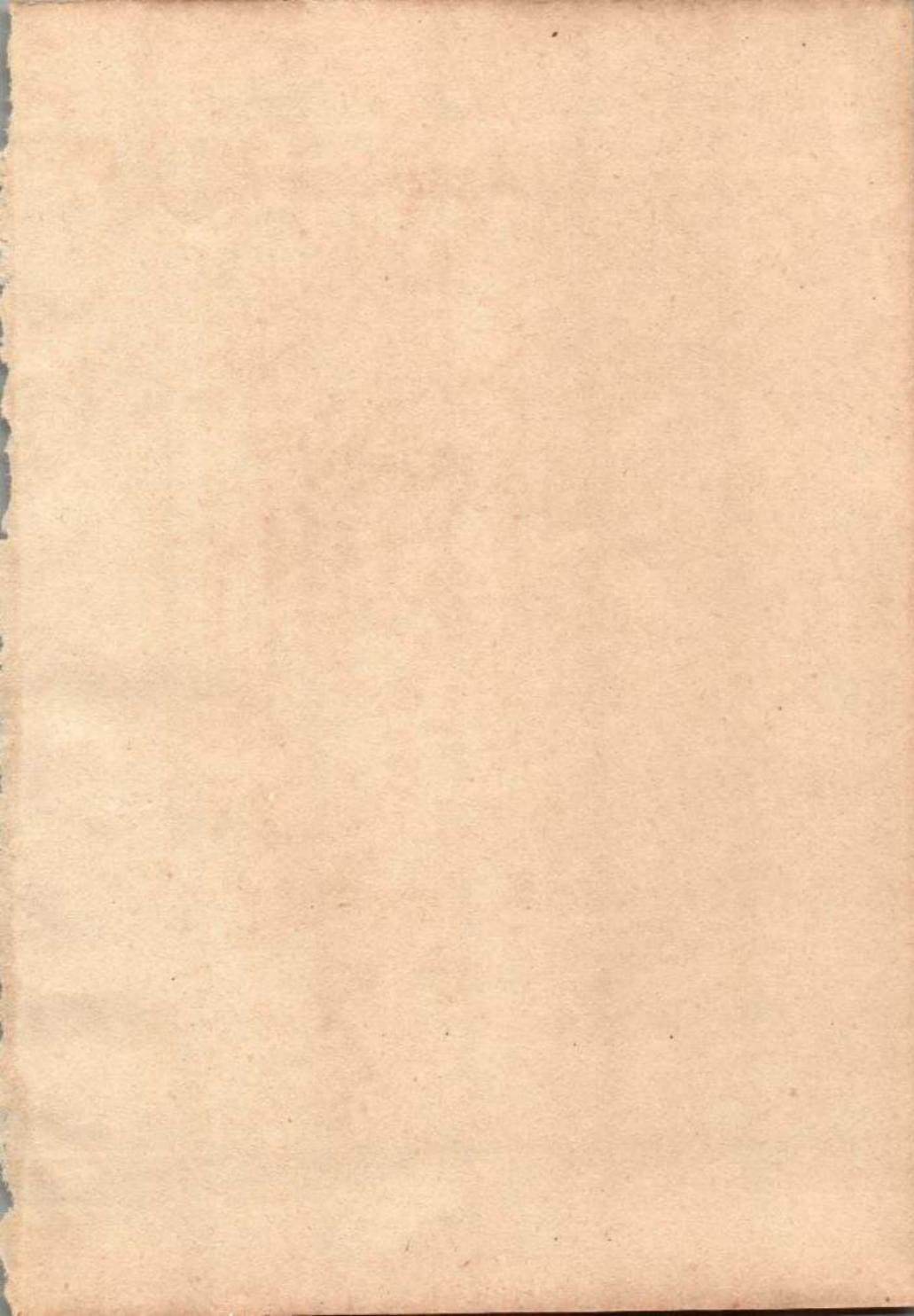
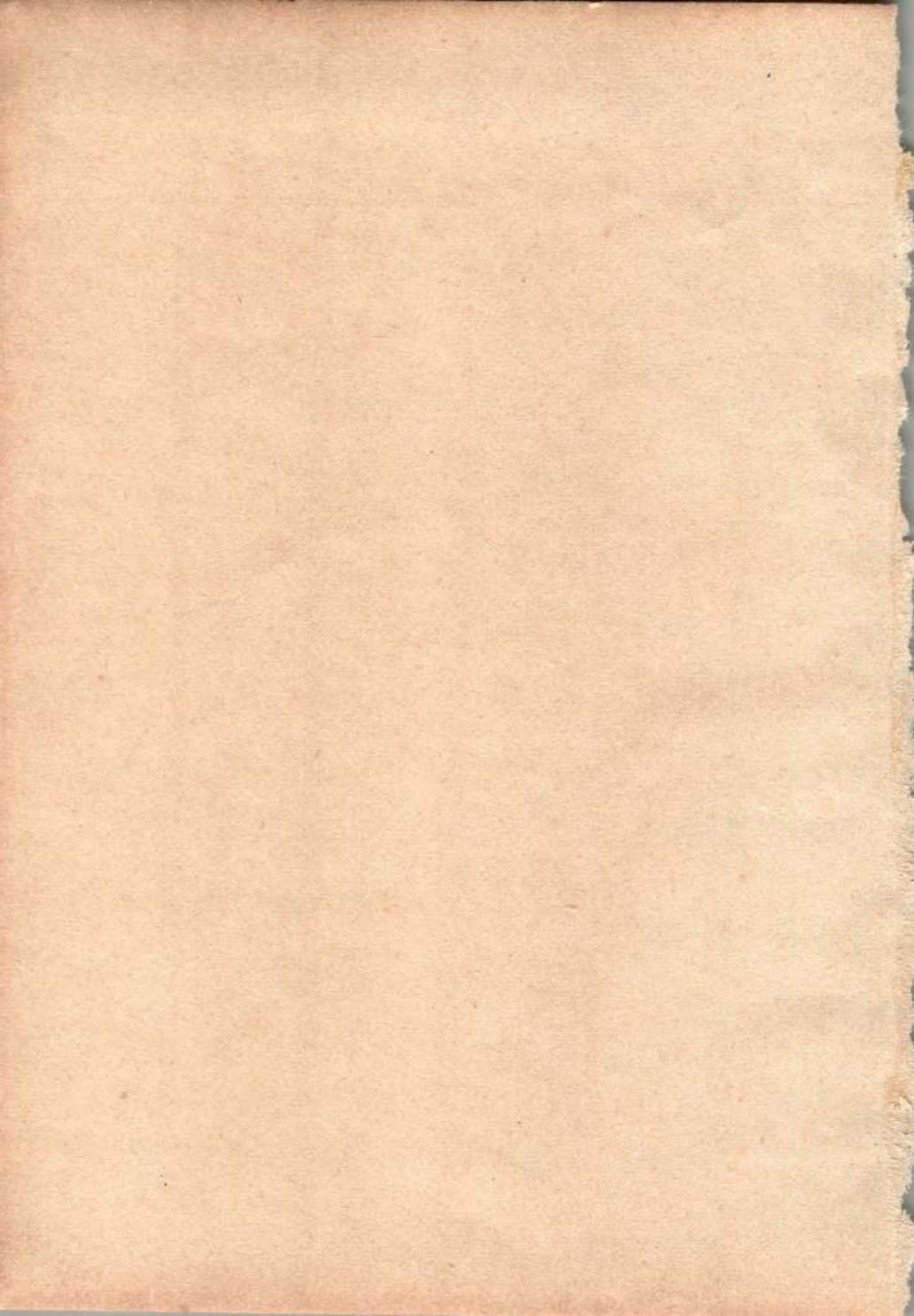

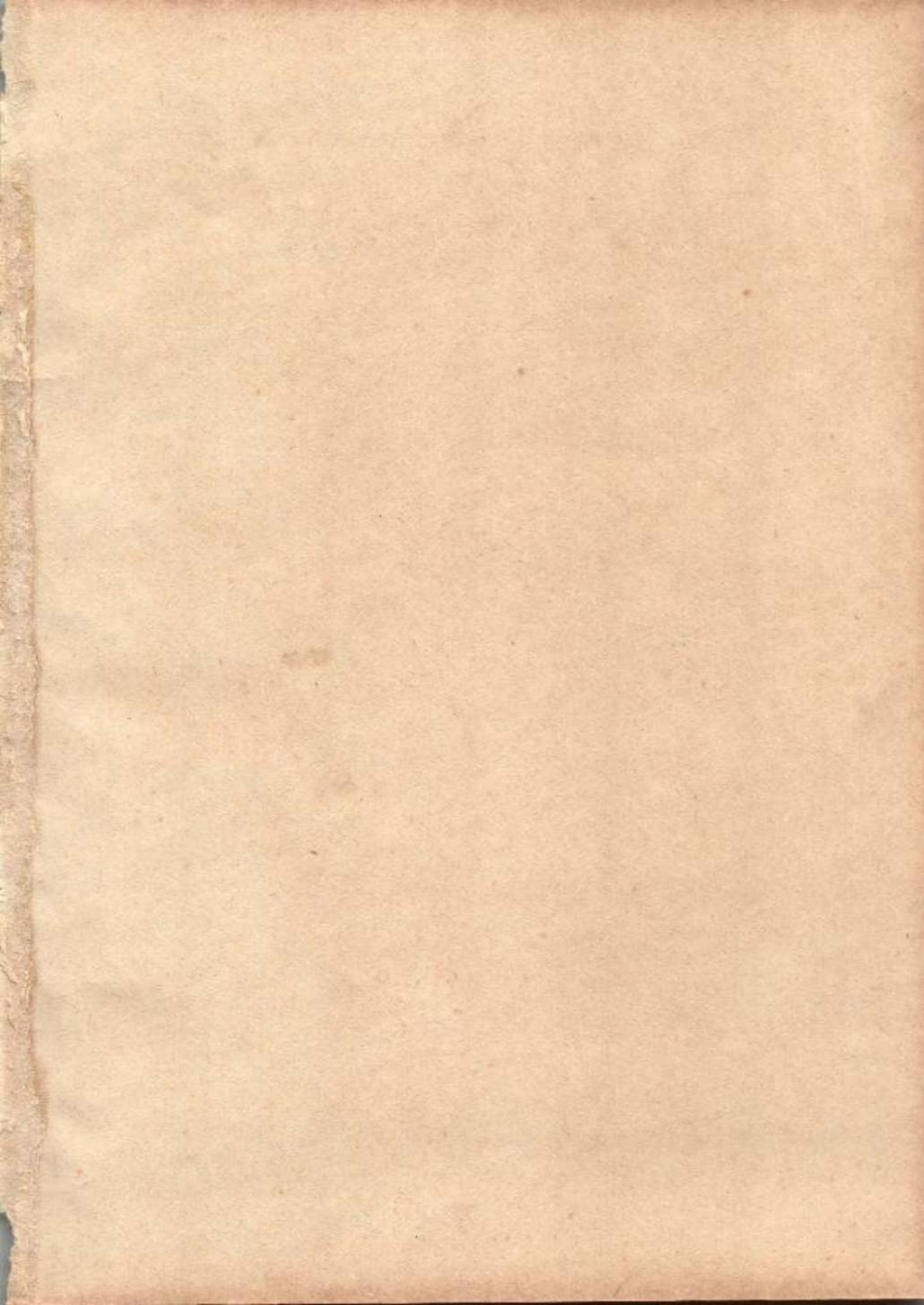
சாணக்கவிகள்

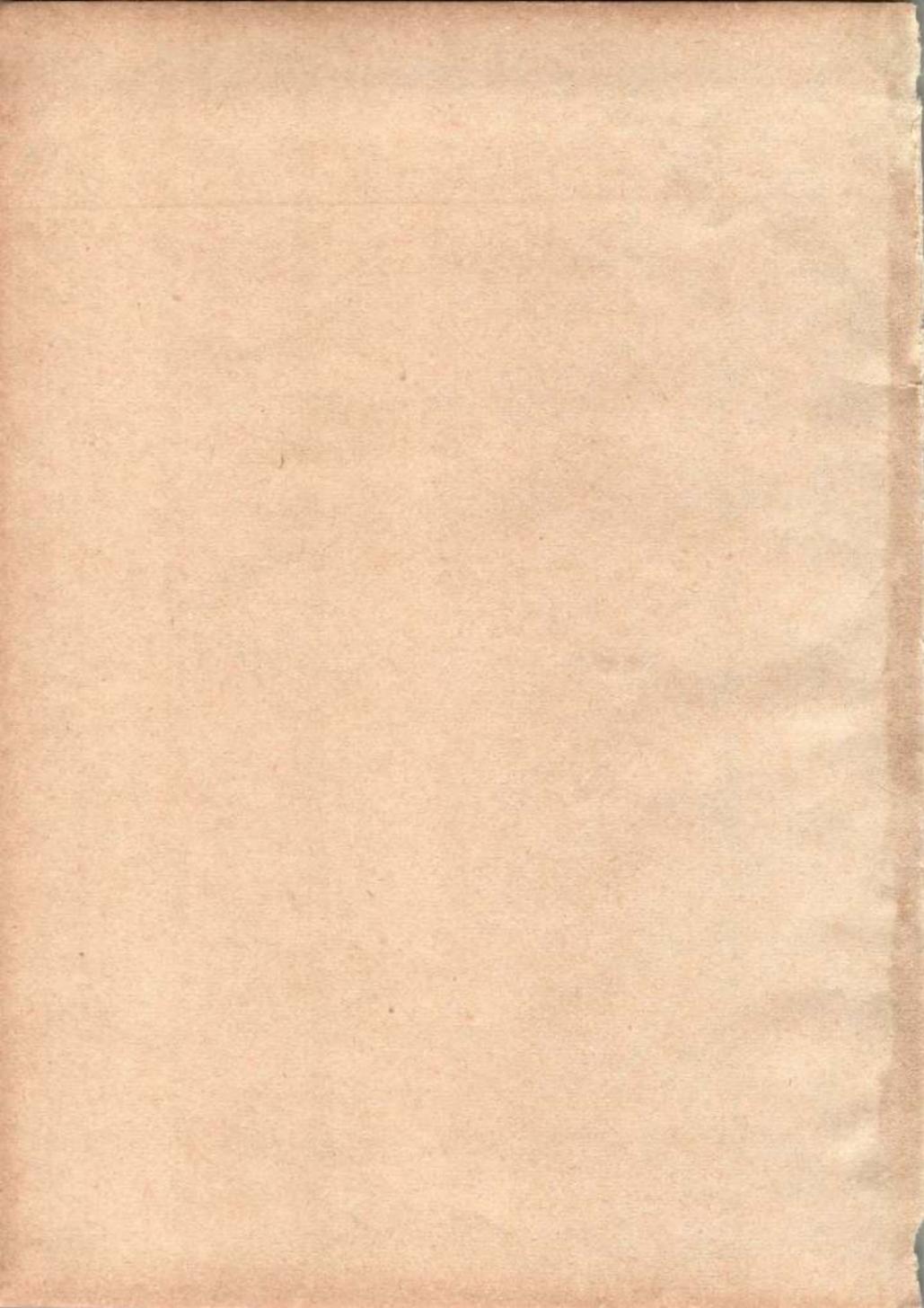

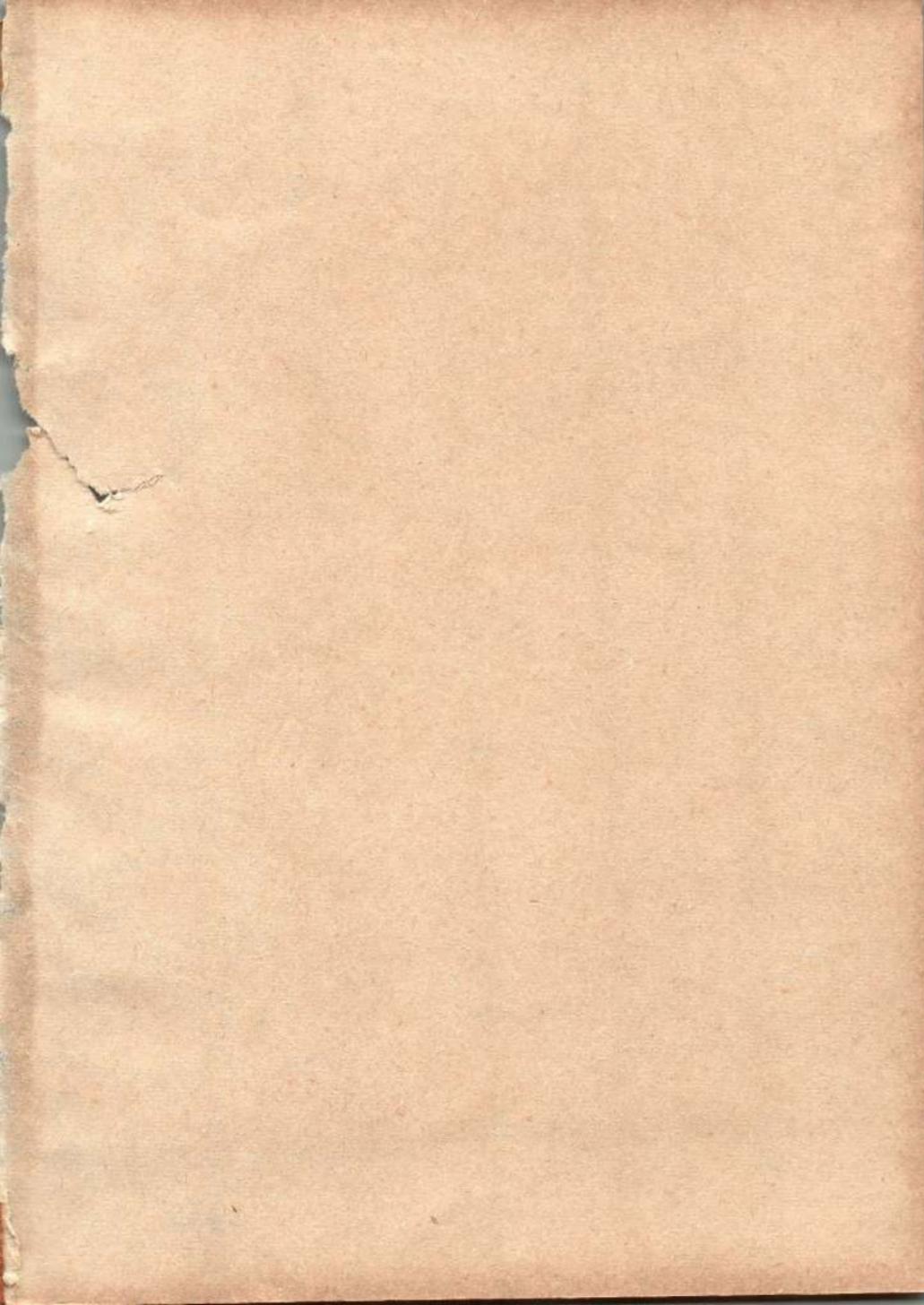

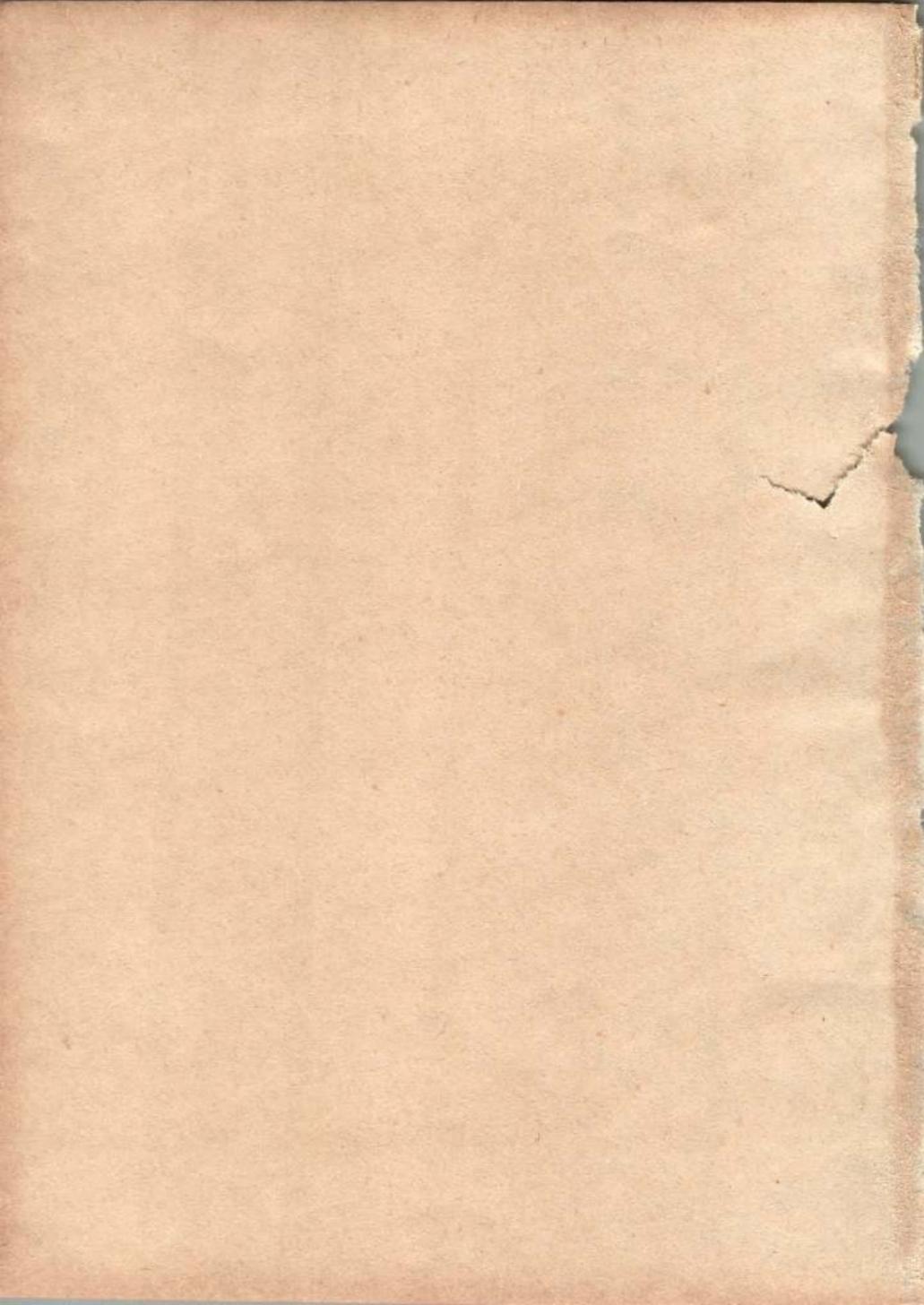

ஞானக்கவிஞன்

'சொக்கன்'

ஆசிர வெளியீடு

32, கண்டி வீதி,

யாழ்ப்பாணம்

முதற் பதிப்பு : 15-1-1966

விலை : ரூபா இரண்டு

விற்பனை உரிமை
பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை
பெரியகடை
யாழ்ப்பாணம்

சமர்ப்பணம்

தெல்லிப்பழை மகாஜனக் கல்லூரியிலும்
யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியிலும்,
28-11-65 இல் வைத்தியேசுவர வித்தியாலயத்தில்

நிகழ்ந்த

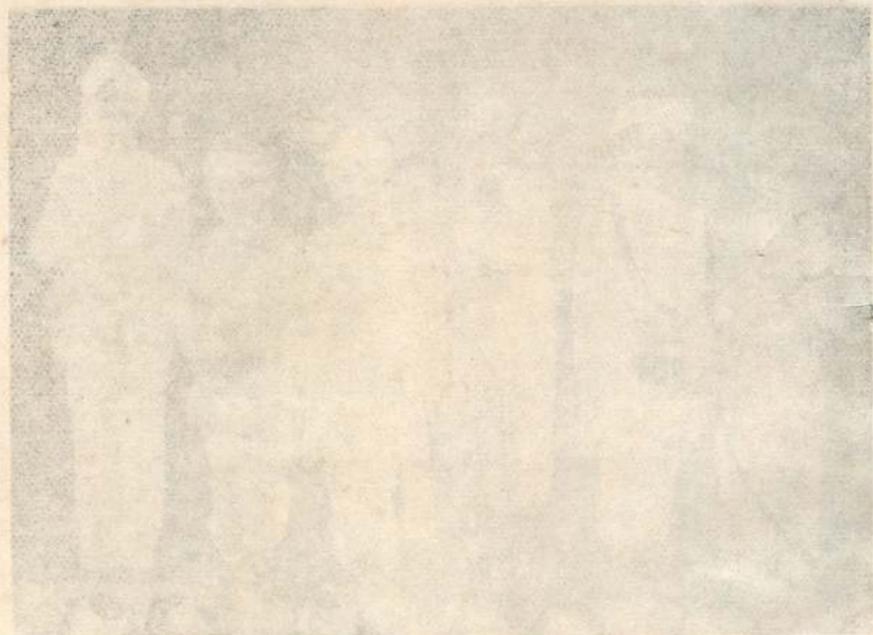
கம்பன் விழாவிலும்

மேடையேறிய

ஞானக்கவிஞன்

நடிகர்க்கு

மாண்புமிகு

மாண்புமிகு கல்வித்துறை அமைச்சர்
மாண்புமிகு கல்வித்துறை அமைச்சர்
மாண்புமிகு கல்வித்துறை அமைச்சர்

மாண்புமிகு

மாண்புமிகு கல்வித்துறை அமைச்சர்

மாண்புமிகு கல்வித்துறை அமைச்சர்

மாண்புமிகு கல்வித்துறை அமைச்சர்

மாண்புமிகு

கவிதை பிறந்த கதை

[மேடை நடுவில் ஒரு தூண்டாமணி விளக்கு ஒளிகாற்ற வண்ணம் இருக்கின்றது. வெள்ளிச் சுடர் விரிக்கும் தாடியோடு, சாந்தமும் அருளும் கனிந்த முகத்தராய்த் தனிசொன்றிலே கம்பர், கண்களை மூடித் தியான நிலையிலே இருக்கின்றார். அவருக்கு இரு பக்கங்களிலும் கற்றுச் சொல்லிகள் இருவர், அடக்கத்தோடு அமர்ந்திருந்து, ஏடு எழுத்தாணிகளுடன் கம்பரது திருவாயினின்றும் பிறக்கப்போகும் கவிதைகளுக்காய்க் காத்திருக்கின்றனர்.]

கம்பர் : (பாடுகிறார்)

வானின் நிழிந்து வரம்பிகந்த
 மாபூ தத்தின் வைப்பெங்கும்
 ஊனும் உயிரும் உணர்வும்போல்
 உள்ளும் புறனும் உளனைப்ப
 கூனுஞ் சிறிய கோத்தாயும்
 கொடுமை இழைப்பக் கோல்துறந்து
 காணுங் கடலும் கடந்திமையோர்
 இடுக்கண் தீர்த்த கழல்வேந்தை.

(கற்றுச் சொல்லிகளை நோக்கி)

கொடுமனக் கூனியின் குறைமதி காட்டும்
 நெடுவழி சென்றிடர் நெருங்கியும் அறியா
 மடமையள் கேகய மடந்தையின் வாயில்
 நடந்திடு குரிசிலை நடுவழிப் பிரிந்தோம்
 மாதவா! வேலவா! மாறிடா விதியின்
 சேதியைத் தொடர்ந்தே செப்புவன் கேளிர்.
 (சுந்திக்கிறார்) உம்... இறுதிப்பாடலை எடுத்துரை

மாதவன் : சித்தம் கவிதைச் சித்தரே! கேட்பீர்,
(பாடுகிறான்)

நின்றவன் றன்னை நோக்கி
இரும்பினால் இயைந்த நெஞ்சிற்
கொன்றுறழ் கூற்றம் என்னும்
பெயரினிற் கொடுமை பூண்டாள்
இன்றெனக் குணர்த்த லாவ(து)
ஏயதே என்னில் ஆகும்
ஒன்றுனக்கு உந்தை மைந்த,
உரைப்பதோர் உரையுண் டென்றாள்.

கம் : நன்றினி மேலே செல்வோம்.

வேல : ஆஹா!

[மாதவனும் வேலவனும் ஏட்டுக் கட்டுக்களைப் பிரித்து
எழுத ஆயத்தமாகின்றனர்]

கம் : (பாடுகிறார்)

எந்தையே ஏவ நீரே
உரைசெய இவைய துண்டேல்
உயந்தனன் அடியேன் என்னிற்
பிறந்தவ ருளரோ வாழி
வந்ததென் தவத்தி னாய
வருபயன் மற்றொன் றுண்டோ
தந்தையும் தாயும் நீரே
தலைவின்மேன் பணிமின் என்றான்.

கம் : (சிறிதே நகை மலரத் தொடர்கின்றார்)

ஆழ்சூழ் உலகம் எல்லாம்
பாதனே ஆள நீபோய்த்
தாழிருந் சடைகள் தாங்கித்
தாங்கருந் தவமேற் கொண்டு

பூழிவெங் கானம் நண்ணிப்
 புண்ணியத் துறைகள் ஆடி
 ஏழிரண் டாண்டின் வாவென் (று)
 இயம்பினன் அரசன் என்றான்.

வேல : ஐயகோ! சற்றும் அஞ்சா(து)
 அரசனைப் பிழைக்கச் செய்யும்
 பொய்யினைக் கொடுமை தன்னைப்
 புகல்கின்றான் கொடியள்...பாவி.

மாத : மேலே சொல்க.

கம் : இப்பொழு தெம்ம னேரால்
 இயம்புதற் கெளிதே யாருள்
 செப்பருங் குணத்தி ராமன்
 திருமுகச் செவ்வி நோக்கின்
 ஒப்பதே முன்பு பின்பல்
 வாசகம் உணரக் கேட்ட
 அப்பொழு தலர்ந்த செந்தா
 மரையினை வென்ற தம்மா.

மாத : அப்பொழு தலர்ந்த செந்தா
 மரையினை வென்ற தம்மா!

ஆஹா! அருமை! அற்புதம்!
 அல்லையாண் டமைந்த மேனி
 அழகனின் அருளுக் கிந்த
 எல்லையில் முகத்துச் செவ்வி
 ஏற்பதே...

[வேலன் மாதவனையும் கம்பரையும் நோக்கி விட்டுத்
 தலைகுனிந்து மெளனம் சாதிக்கிறான்.]

கம் : (வேலனை நோக்கி)
 செப்பருங் கொடிய செய்தி
 செவிவழிச் சென்ற போதும்

ஒப்பருங் குணத்தி ராமன்
 உளத்தினிற் சலனம் இல்லை.
 அப்பனே! வேலா! யாதும்
 அறைந்திடா திருத்தல் ஏனோ?
 ஒப்பிலே போலும்...

வேல : ஆமாம்!

மாத : என்ன ?

வேல : பாவல, உமது பாட்டிற்
 பிழையினைக் கண்டேன் அல்லன்...
 ஆனால்...

கம் : தயக்கமேன் எடுத்துச் சொல்வாய்
 தக்கதாய் இருப்பின் ஏற்பேன்.

வேல : கவிக்கடல் தாங்கள் யானே...
 எந்திரப் பொறியை ஒத்த
 நவையுறு கற்றுச் சொல்லி...

கம் : 'எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும்
 அப்பொருள்

மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு'
 ஆதலின் சிறிதும் அஞ்சா (து)
 அறைகுவை கருத்தை யானும்
 சோதனை செய்து பார்ப்பேன்
 ஏற்குமேல் ஏற்பன், சொல்க.

வேல : காதலால் இராமன் மீதே
 கரையிலா தன்மைச் செய்யும்
 சேதியை அறிவன் தங்கள்
 காவியக் கோவில் முற்றும்
 மீதியே இன்றி அன்னோன்
 விளங்குதல் உண்மை...ஆனால்...

மாத : (பொறுமையை இழந்து)
 வேலவா வீணிற் பேசிக்
 காலத்தைக் கொல்லல் வேண்டா
 கோலமார் அழகன் மீதே
 குற்றமும் உளதோ, மூடா!
 ஞாலமே வணங்கும் இந்த
 நற்கவி மீதா குற்றம்?

கம் : (அமைதிப் புன்னகையோடு) பொறுத்திடு மாதவா!
 மழைமுகிற் கிடையே வெட்டி
 மலர்ந்திடும் மின்னல் போல
 அழகிய கருத்தைச் சொல்லி
 ஆற்றிடைப் படுத்தும் ஆற்றல்
 பழகிய பண்பன் வேலன்,
 பகரட்டும் வேலா, சொல்க.

வேல : என்னதான் தெய்வத் தன்மை
 இருப்பினும் இந்தப் போதில்
 முன்னையிற் சிறந்து நின்று
 முளரியாய் ஒளியைக் காலல்
 அண்ணலா மிராம னுக்கே
 அடுப்பதோ சற்றும் மாற்றம்
 மன்னவற் கேற்ப டாதோ
 மதிவல பதிலைச் சொல்வாய்,
 எண்ணருந் தவத்தின் மிக்க
 ஏந்தலே எனினும், மாலே
 அண்டர்தம் துயரைப் போக்க
 அடைந்தனன் எனினும் இந்த
 மண்ணுடைக் குணங்கள் முற்றும்
 மறைந்திடுந் தகைய வேயோ
 எண்ணிடல் வேண்டும் மக்கள்
 இயற்கையைக் கருதல் வேண்டும்.

கம் : அப்பொழு தலர்ந்த செந்தா
மரையினை வென்ற தென்றே
செப்பிய உவமை சற்றே
மிகைபடல் என்பை போலும்?

வேல : (தயங்கிய வண்ணம்)
குற்றமாய்க் கூறல் இல்லை
கவிதையின் வேந்தர் நீங்கள்
சற்றென துளத்தைச் சொன்னேன்
தவறென்றிற் பொறுத்தல் வேண்டும்

கம் : (கம்பிரமாகக் கரத்தைச் சிறிதே உயர்த்தி)
தவறுதல் இயற்கை, அஃதில்
தவறில்லை, உண்மை காண
எவையெவை உளவோ யாவும்
எண்ணுதல் நன்றே இன்னும்
கவையறு குணத்தன் எங்கள்
மாதவன் கருத்தைக் கேட்போம்.

மாத : மிதிலையின் நிலாமுற் றத்தே
சீதையை நிறுத்தி வைத்துப்
பதியவ னிராமன் பார்வை
பட்டிட வைத்தே காதல்
உதயமங் குறவே செய்தெம்
பண்பினைக் காத்தீர் ஐயா,
மதிநிறை புலவ ரேறே!
மாண்புடைத் தமிழர் வாழ்க்கை
எதுவேன உமக்கு யாங்கள்
இயம்புதல் தவறே...யாகும்.

கம் : (நகைத்தபடி) இழுக்கின்றாய். தெனியக் கூறு.

மாத : காந்தமென ஈர்த்திழுக்கும் பொருளின் மாட்சி
கனியமுதப் பிழிவனைய சொல்லின் ஆட்சி

வாய்ந்திடுநற் களிஞர்க்குத் திலகம் போன்றாய்
 வாழிநீ எனதுசிறு வார்த்தை கேட்பாய்
 எந்துமெழிற் றுமரையின் எழிலை வெல்லல்
 இராமனுடை வதனத்திற் கெளிதே, ஆனால்
 சார்தமொடு மகிழ்வதனைக் காட்டும் நேரம்
 தக்கதோ என்றுகணம் எண்ணல் வேண்டும்
 வேந்தனது சொல்கேட்டு மவுலி ஏற்க

விரைகின்ற போதினிலே 'கானஞ் செல்வாய்
 பார்தமுறை பரதனுக்கு நாட்டை சுவாய்'
 பகர்ந்திட்டாள் கைகேயி இவ்வா ரென்னிற்
 சார்தமுடன் சிரித்திடலோ தக்க செய்கை
 சற்றேனும் முகங்கருகா திருத்தல் பண்போ?
 வாய்ந்தபெரு மறிவாளன் முனிவன் அந்த
 வான்மீகி உரைத்தனவே பொருந்தும் இங்கு.

மா: தன்னுரிமை, தாயுரிமை மண்ணின் சொந்தந்
 தமை இழக்கின் தரணியையே அழிப்பான், வீரன்!

கம் : வீரம்...வீரன்!

வீரத்தைக் காட்டுவதும் அன்னை மீதா ?

வேல : அன்னை?

அன்னையென்ற சொல்லிற்கே கறையைத் தந்த
 அரக்கியினை அவ்விடத்தே கோறல் விட்டுப்
 பின்னையவள் சொல்கேட்டு முகம் லர்ந்து
 பிழையினை மக்களுக்கே சந்து நாட்டை
 மின்னொளியின் கணததிடையே துறந்தான், வீரன்
 மெச்சத்தான் வேண்டுவன் தன்னை நன்கு!

மாத : வீண்வாதம் பேய்வாதம் விதண்டா வாதம்
 விலக்கியொரு நல்வழியிற் செல்வாய் வேலா!
 ஆண்டகையா பிராமனுக்குக் குறைசொல் லற்க.
 அது எங்கள் வாதமுமே அல்ல, அல்ல!

மாண்டபுகழ்த் தாதையுரை கொண்டே கானம்
மனமகிழ்வோ நிறைந்தபெருஞ் சால்பு வாழி!
கண்டமது வாதமெலாம் மனிதத் தன்மை
எல்லைகடந் தேகுதலே, வேறென் றில்லை.

கம் : நரனிடத்தே தெய்வநிலை எய்தா தென்று
நம்புகிறீர் எடுத்தெமக்கும் உரைக்கின்றீர், நீர்
புராதனமாம் வடமொழியி னிராம காதை
புகல்கின்றீர், மனிதநிலை அதுவே என்பீர்
வரையணைய தசரதனின் சொல்லைக் கேட்டும்
மணிமுடியைத் தரித்திடுநற் செய்தி கேட்டும்
சிரந்தாழ்த்திக் கட்டளையை ஏற்று னன்றிச்
சிறிதேனுந் துழங்காது நின்றிட்டானே

(சிறிது அமைதி கம்பர் இராமனின் பிரபாவத்திலே
தம்மை இழந்து, கண்ணீர் விடுகின்றார்)

கம் : நினைவுண்டோ...

வேல : (யோசித்து) ஆ...தெரிநின்றது. (பாடுகிறான்)
தாதை அப்பரி சரைசெய்த் தாமரைக் கண்ணன்
காதல் உற்றிலன் இகழ்த்திலன் கடனிடென்றுணர்ந்து
யாது கொற்றவன் ஏவியது அதுசெயல் அன்றோ
நீதி எற்கென நினைந்துமப் பணிதலை நின்றான்

கம் : தந்தை சொல்லினார் நானியை ஏற்றிட்ட தனையன்
தந்தைசொல்லிடத் துறந்ததிற்குறையேதும்உளதோ?

வேல : துறந்ததிலே குறைவதும் இல்லை ஐயா!
தூயனவன் செய்கையிலே கறையும் இல்லை
நிறைந்திட்ட அன்போடு முடியைச் சூட்டும்
நற்செய்தி சொல்லுதற்குச் சென்றான் தன்னை
உறைந்திடடா கானகம்நீ பரதன் மன்னன்
உனக்கேதும் இல்லையெனச் சொல்லக் கேட்டும்

குறைந்திடாப் பொலிவோடு மேலும் ஓகை
கொண்டதுதான் ஏனென்று கேட்கின்றோம்நாம்

மாத : கவிதையெனில் இயற்கையென்றதரையில்வித்தாய்க்
காலத்தோ டியைந்துநின்று மனிதப் பண்பைப்
புனியிடத்துக் கனியாகத் தருதல் வேண்டும்
பூதலத்தை விட்டெழுந்து செல்லா தென்றும்
செவிவழியாய்ச் சென்றுள்ளம் நிறைத்தல்வேண்டும்
சிந்தனையைத் தூண்டிடவும் வேண்டும், மேலும்
காவினாரும் அமரனவன் வந்திட் டாலும்
காலத்தோ டியைந்துதான் நடத்தல் வேண்டும்
மனிதவுளத் தன்மைக்கு மாறாய் நின்று
மாண்பெல்லாம் போதித்தல் சாலா தையா
புனிதனவ னிராமனுடை புகழைச் சொல்லப்
புதுமைகளைப் புகுத்துகின்ற கவிஞர் கோவே!
இனியவரே! கவிவானின் சுடரே! ஏழை
எங்களையும் மதித்தெங்கள் உரையைக் கேட்டீர்,
மனிதநிலை தனைமீறி மேலே செல்லல்
மண்பில்லை எனநினைத்தே சொன்னோம், ஐயா!

கம் : (சிந்தனையோடு)

உலகதன் இயற்கை உணர்ந்துதான் உள்ளேன்
இளைஞரே! இந்த இகத்திலும் அமரர்
உள்ளனர் தேடிக் காண்பதெங் கடனே
தள்ளிடற் கரியவாம் தகைமைசால் பண்புகள்
ஒருருக் கொண்டே உலாவுதல் போலொரு
பேருரு ஈண்டு பிறங்குதல் காண்பீர்
சாம்பவன் அவன்பெயர் சற்றுநீர் அறிவீர்

மாத : சாம்பவன்...?

வேல : (வெறுப்போடு)

கரடியைப் போன்மயிர்க் கற்றையை உடையோன்
மரமெனப் பெருத்திடு யாக்கையன் மாண்பிலாக்

கொடியவன் மதுவிறகு குளிப்பவன் வம்புச்
சண்டைகள் புரிந்திடும் சமுக்கனும் அவனா?

கம் : ஆம் தம்பி, நீரறியப் பலவும் உண்டு
அமைதியினைச் சிலகணங்கள் காத்தல் வேண்டும்.

[மேடையின் உள்ளிருந்து இரு குரல்கள் ஒலிக்கின்றன. குரலுக்கு உரியவர்கள் சாம்பவன், அவன் மாமன் தூஷணன்]

தூஷ : வாவென்றால் வருதல் வேண்டும்
மடையனே வாடா பின்னால்.

சாம் : (வெறிபால் தளர்ந்த குரலில்)
முடியாத முடியா தென்று
மும்முறை சொல்லி விட்டேன்
அடியாதே விட்டிட்டு டென்னை
அடிகளில் வீழ்கின் றேன்யான்

தூஷ : ஏனடா அவர்தாம் பேயா
பூதமா பிசாசா சொல்வாய்.

சாம் : பேயலப் பூதம் அல்ல,
பிசாசல மனிதன், மாமா!
(இரகசியமாக) மனிதன்!
நாயென வாழும் என்னை
நகைத்தலைத் தாழல் மாட்டேன்.
போய்விட்டு டென்றன்னை விட்டுப்
புன்மையன் வாழ்வை விட்டே
தாயெனக் கருணை கொண்டு
தன்பக்கம் இழுப்பார், தாமேன்.

தூஷ : போதுமுன் பிதற்றல், வாடா.

[இருவரும் மேடைக்கு வருகின்றனர். சாம்பவன் திரும்பி ஓடப் பார்க்கின்றான். தூஷணன் அவனை இழுத்து வந்து கம்பர் முன்பு நிறுத்துகின்றான். மாதவனும், வேலனும் ஏளனமாக நகைக்கின்றனர்.]

கம் : (இரக்கத்தோடு)

மதுவெறி அரக்கன் என்றும்
 மாண்பிலாப் பேயன் என்றும்
 கதிஅறி வில்லாக் கிழோன்
 கடையன்நீ என்றுஞ் சொல்லிக்
 கொதித்திட வைப்பார் உன்னைக்
 குரிசிலே, அஞ்சேல் வாராய்
 விதியினாற் பிழைத்த உன்னை
 விழிநீரால் வரவேற் கின்றேன்.

(சாம்பவன் கம்பரின் காலடியில் வீழ்ந்து)

சாம் : ஐயனே போற்றி, ஆன்ற
 அறிவினின் மலையே போற்றி
 நையுமென் நெஞ்சம் மெய்யும்
 நாயனே உனக்குச் சொந்தம்.

(கம்பர் எழுந்து அவனைத் தழுவிக்கொள்கின்றார்.
 சாம்பவன் அஞ்சி விலகுகின்றான் எல்லோரும் வியப்
 புடன் அவர்களைப் பார்க்கின்றனர்.)

கம் : தூஷண! நிகழ்ந்த துன்றன்
 வாயினாற் சொல்லல் வேண்டும்

தூஷ : கல்வியின் கடலே ஞானக்
 கவிஞனே கம்ப நாடா!
 சொல்கிறேன் சொல்லிச் சொல்லித்
 துய்யவாய் சலித்துப் போனேன்.
 எல்லையில் செல்வம் வைத்தே
 ஏகிய தந்தை சொன்ன
 சொல்லையே தலைமேற் கொண்டு
 செல்வத்தைத் துறக்கின் றானாம்!

கம் : சாம்பவ மதியின் மிக்காய்
 சஞ்சலம் அறியாத் தூயோய்
 தேம்பினை துயரங் கொண்டாய்
 சிற்றன்னை வருத்த வாலே
 ஆம்பொருட் பங்கை ஏற்றே
 ஆனந்தம் பெறுதல் விட்டுப்
 போம்படி விட்டே நின்றல்
 புகழ்தோ சொல்வாய் ஐயா!

சாம் : (னிம்மியபடி)

சோதனை செய்ய லாமா
 சோதனை செய்ய லாமா
 தாதையின் சொல்லைத் தட்டும்
 தருக்கனாய் ஆக்க லாமா
 வேதமுந் துதிக்கும் வள்ளல்
 வீறுடை கதையைக் கூறிப்
 போதனை செய்த நீரே
 புன்மொழி உரைக்க லாமா ?

கம் : சொல்வதென் ? விளங்கச் சொல்வாய்

சாம் : முன்னருஞ் சொன்னேன் இன்னும்
 உரைக்கின்றேன் கேண்மின் என்றன்
 அன்னையுஞ் சாகத் தந்தை
 அழைத்துவர் திட்ட பெண்ணை
 என்னையும் வருத்தி நின்றாள்
 இனையதாய், வெறுத்தேன் நானும்
 அன்னவள் தன்னைக் கொல்ல
 அமயமும் பார்த்தேன் ஆனால்
 நோயினும் முதுமை யாலும்
 தூலென மெலிந்து நின்ற
 தாயெனுந் தந்தை சாவைத்
 தழுவிடு காலே என்னைப்

பாயநு கழைத்துக் கண்ணீர்
 பாய்ந்திடக் குழந்தாய் நானோர்
 பாவியுன் வாழ்வைப் பாழாய்
 ஆக்கினன் பழியும் பூண்டேன்
 வந்தவள் காலன் ஆளுள்
 வாயிலேன் ஊமை யானேன்
 தந்தனன் கண்ணீர் துன்பம்
 தாங்கினை மறத்தி இன்றே
 உந்தையை மன்னித் துன்றன்
 சிற்றன்னை காத்தி என்றே
 வந்தித்து மறைந்தார், அன்றும்
 வைரமோ மாய்ந்த தில்லை.
 அன்றொரு நாள்நீ சொன்ன
 அழகிய விராம காதை
 கொன்றதென் குறைகள் இன்று
 குவலயம் வரினும் என்றன்
 தந்தைசொல் மறவேன், மீறேன்
 தாய்க்குநான் தீமை சூழேன்
 எந்தையே போல்வாய் என்னை
 இன்னமும் வருத்தல் வேண்டா.

தூஷ : பாருங்கள் இவன்றன் செய்கை
 பரந்தகல் வயலும் மாடும்
 எரொடு வீடுஞ் செல்வம்
 எவையுமே வேண்டாம் என்றே
 வீரங்கள் பேசுகின் றுன்
 வீணைமீ முதலை போல்வான்.
 சாரங்கள் தெரிந்தீர், ஐயா
 சற்றிவன் மனத்தை மாற்றும்.

(கம்பர் கண்கலங்கப் பேசாதிருக்கின்றார். கற்றுச் சொல்லிகள் திகைக்கின்றனர்.)

கம் : உண்மையைச் சொல்வாய், தம்பி
உயர்திரு உணக்குத் தூசா?

சாம் : (பெருமிதத்துடன் தலை நிமிர்ந்து)
கச்சையங் கடகரிக் கழுத்தின் கண்ணகல்
பிச்சமுங் கவிகையும் பெய்யு மின்னிழல்
பிச்சய மன்றெனில் நெடிதுநாள் உண்ட
எச்சிலை நுகருவ தின்ப மாகுமோ.

கம் : (பெருமூச்சு விட்டு)
சொல்லினைக் கவிதை யாக்கும்
தொழிலினன் நானென் றுலர்நீ
சொல்லினை வாழ்க்கை யாக்கித்
தூய்மையில் திளைக்கின் றுயே.

சாம் : (துள்ளி ஆடியபடி)
மதுவுண் பவன் அருளற்றவன்
மடையன் கொடு விடம்நான்
விதியின் கரம் உறுகின்றதோர்
ஆடற் சிறு பாவை
கதியற்றவன் அறனற் றவன்
கடையன் சிறு புலயன்
மதியற்றவன் எனினும் என
தத்தன் கடன் மறவேன்.

(சிரித்தபடி அவ்விடத்தை விட்டு நீங்குகிறான்)

தூஷ : கண்கள் செய்த பாவம் இது
காணென் இனி ஒளியை
(செல்கிறான்)

கம் : (தமது ஆசனத்திலே அமர்ந்தபடி கம்பிரமரக)
மதுவுண்டு தன்னினைவை இழக்கும் போதும்
மறச்செயல்கள் இழைக்கின்ற கொடிய போதும்
எதுசெய்த போதினிலும் இழிவாம் சேற்றில்

இரவுபகல் புரள்கின்ற போதும் கொள்கை
 மதுவொன்று வெறியினிலே நிலைக்கும் பண்பன்
 மாண்பனைத்தும் அடிவருடும் மன்னர் மன்னன்
 இதுவரையெம் மிடைநின்றே இருளைப் போக்கி
 ஏந்தலென உயர்ந்ததனைக் கண்டீர் நன்கு
 சாம்பவனின் தன்மைஇது ஆகும் என்றால்
 சால்புக்கே கட்டளைக்கல் லாகி நின்று
 ஒம்பியநல் லறத்திற்கே உரையாய் ஓங்கி
 உண்மையினுக் குறுதுணையாய் உதயம் செய்து
 நாம்பலவாய்ப் புகழ்செய்து துதியே கூற
 ஞாலத்திற் பெரியவனாய் உயர்ந்த நம்பி
 தேம்புமழை முகிலனைய கொண்டல் எங்கள்
 சீராமன் முகமலரைச் செப்ப லாமோ?
 கனிதையெனில் உலகத்தின் புனிதங் கெட்ட
 கடை நிலையைக் கூறுவதற் கெழுவுதன்று
 செனியினிக்கும் சொற்களினால் உண்மைத்தாய்க்குச்
 சீரற்ற வெறியினையும் ஊட்டல் அன்று
 புனியினுக்கே அணியாக ஆன்றதான
 பொருள்தந்து நற்புலத்தே செலுத் தவல்ல
 கனிதைகளே அணிபெற்று நானும் வாழும்
 காசினிக்கே உயிராக மலரும் கண்டீர்
 தெய்வநிலை வைத்தெனதி ராமன் தன்னைத்
 தேயமெலார் தொழவைப்ப தென்றன் எண்ணம்
 ஐயனை ஆழ் கடலனைய நிறத்தான் தன்னை
 அமராக்கும் அமரனும் அறிவன் றன்னை
 உய்விக்க உலகத்தே வந்தான் றன்னை
 ஒருபோதும் மனிதமணம வீச வையேன்
 எய்துமரம் ஏழினையும் துளைத்த நம்பி
 எய்தவரி தாகியதோர் இலக்காம் கண்டீர்.
 மலைமீதில் ஏறுகின்ற மாந்தர் கூட்டம்
 மருண்டுருண்டு தவழ்ந்துநெறி காணல் போல

அலையலையாய்ப் பிறக்கின்ற மனிதக் கும்பல்
 ஆயுளெல்லாம் முனைந்துருண்டு முயன் றாரானால்
 அலைமுகிலின் எழிலொழுகு காட்சியா னின்
 அடித்துகளின் அளவாக வளர்வர் கண்டீர்.

(கம்பர் சிறிது நகை செய்து) ஏற்பீரோ?

(கற்றுச் சொல்லிகள் கம்பரின் காலடியில் வீழ்கின்றனர்)

இருவரும் : கவிதையினுக் கிலக்கணத்தைச்

சொன்னாய் வாழி!

காவியத்தின் தனித்துணையே,

வாழி, வாழி!

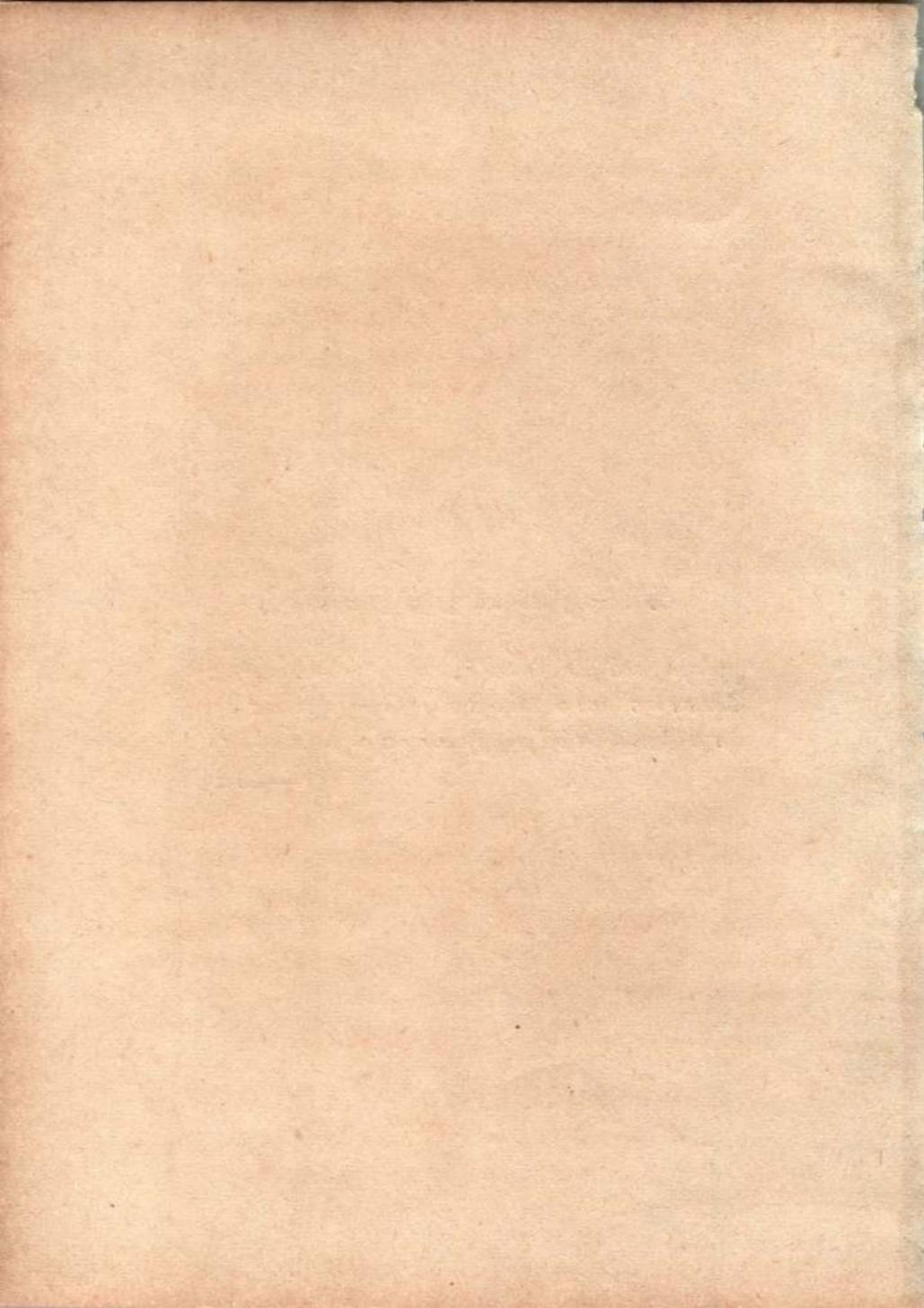
கம்பனெனும் கவிவலனே

வாழி, வாழி!

கவிஞன் பிறந்த கதை

‘ஆன்ற தமிழ்ப் புலவர், கற்பனையேயானாலும்
வேதாந்த மாக விரித்துப் பொருளுரைக்க
யாதானுஞ் சற்றே இடமிருந்தாற் கூற்றோ’

—பாரதி.

குரல்

மருதமாகிய பெருநிலம் அரசனாகிச் சிம்மாசனத்திலே கம்பீரமாய் வீற்றிருந்தது. அதன் முன்பு நீலநீர்ப்பார்ப்பு, தனது திரையைச் சிறிது விலக்க.....

அங்குத் தெய்வீக நடனம் ஒன்று நடந்துகொண்டிருந்தது.

மயிற்சூரரும், சூமரியரும் மெய்ம்மறந்து ஆனந்தலாகிரி தலைக்கேறி, ஆடாத ஆட்டமெல்லாம் ஆடினர். தாமரைகள் விளக்குகளாய் எரிந்தன. மழை மேகங்கள் வயந்தவறாது மத்தளம் முழக்கின. தேம்பிழி மகரயாழையும் புறங்காணும் தேன்மதுரக் குரலிலே வண்டுகள் இசைபாடின.

குவளைகள் கண்ணிழித்து நோக்கின.....

நோக்குமிடமெல்லாம் ஆனந்தக் களிநடனம்.....

அந்த வேளையிலே, கன்னிமையிலே மதர்த்து, ஒல்கி, நெளிந்து சென்ற காவிரியின் வெண்மணற்பரப்பிலே இருவர் நடந்து கொண்டிருந்தனர்.

அவர்களுள் இளையோனாய் உள்ளவன் நெடிதுயர்ந்த மேனியனாய் விளங்கினான். கடலெனக் கறுத்த அவன் முகத்திலே, மேகமாய்ப் படித்திருந்த மீசையின் கீழ், அடிக்கடி வெண்முத்துக்கள் ஒளிர்ந்தன. பாலைக் கட்டியாக்கி, பின் இழையாக்கி நூற்றிட்டதேபோல வெள்ளடை அணிந்திருந்தான் அவன். பரந்திட்ட திண்டோள் மார்பில் மகர கண்டிகை தகதகத்தது.

அவனது ஒவ்வோர் அசைவிலும் கம்பீரம் கொலு வீற்றிருந்தது. அந்தக் கம்பீரம் அவனைச் சாதாரண மனித இனத்திலிருந்து பிரித்துக் காட்டியது.

சிவிகை ஏறாது, சின்னங்கள் இல்லாது, கட்டியம் ஒலிக்காது, மக்கள் திரண்டு சூழாது.....

வருகின்ற இவன்...

இராஜாதி ராஜ ராஜ மார்த்தாண்ட ராஜ கெம்பீர வீரவிஜய விக்கிரம ஸ்ரீஸ்ரீ குலோத்துங்கன், சோழப் பேரரசன்.

அவன் பக்கலிலே வருபவர் செக்கர்வான நிறத்த ராயும், அந்த வானத்திலே ஊர்கின்ற பஞ்சு மேகத்தாடியராயும், கவித்துவம் குடியேறிய கடலெனப் பெருத்த விழியராயும் தோற்றினார். அவர்தாம் கவிதைத் திறத்தால் தமிழகத்தையும், கவின்புகழால் காலத்தையும் வென்ற கவிச்சக்கரவர்த்தி ஒட்டக்கூத்தர்.

இருவர் முகங்களிலும் கவலைக் குறிகள் படியத் தொடங்கின.

“புலவரேறே! என்னதான் இருந்தாலும் தாங்கள், தங்கள் படைப்பை அவ்வாறு எரியூட்டியிருத்தல் கூடாது.

எவ்வளவு நாள் முயன்று யாத்த செய்யுங்கள்? நான் வராதிருந்தால், தங்கள் இராமாயணத்தில் உத்தர காண்டங் கூட எஞ்சியிருக்காதே! நல்ல காலம்” மிகுந்த வேதனையோடு குலோத்தங்கன் கூறினான்.

“பார்த்திவ! கவிஞன் என்ற செருக்கால் திமிர் கொண்டு நானே கவிச்சக்கரவர்த்தி என்று தருக்கித் திரிந்தேன். என்னை விஞ்சுவோரை நயத்தாலும், பயத்தாலும் அடக்கி வந்தேன். எனது பெருமிதத் திக்கு நீ நெய்யிட்டு வளர்த்தாய். நான் உன் ஆசிரியன் என்பதால் எனது பொறமை, கொடுமை முதலிய குணங்களைக்கூட நீ பெருந்தன்மையோடு மன்னித்து, இராமாயணத்தை எழுதுமாறு ஊக்கினாய்.”

“நானும் எழுதினேன். ஆனால் வான்மீகியின் இராமாயண கவிக் கோபுரத்தின் முன்னால், எனது வறிதாம் காவியம் ஒரு குடிசையின் மதிப்புக் கூடப்பெற முடியவில்லை. எனது காவியத்தை மதிப்பார் யாருமில்லை. ‘வெறும் காரிகை கற்றுக் கவிபர்டும் நீயா கவிச்சக்கரவர்த்தி?’ என்று மனச்சாட்சி என்னை உறுத்தியது. எரிந்தேன், எனது இராமாயணத்தை! அதனால் ஒரு நடடமுமில்லை” கம்பீரமும், செருக்கும், கவிதா வேகமும் செத்துவிட்ட ஓட்டக்கூத்தரின் நெஞ்சச்சிதையிலிருந்து வார்த்தைப் பொறிகள், இவ்வாறு தெறித்தன.

குலோத்தங்கனுக்கு வியப்பு இமயக்கொடுமுடியாய் வளர்ந்தது. “ஐயன்மீர்! சோழத்தின் கவிச்சக்கரவர்த்தி தாங்கள்; குலோத்தங்கன் பிள்ளைத் தமிழும், சுட்டி எழுபதும் பாடிய நா தங்கள் நா. கற்பனையின் ஊற்றுக்கால் தங்கள் நெஞ்சம். சந்தம் குதித்தோடும் சொற்களின் விளைநிலம் தங்கள் வளம்மிக்க மூளை. தாங்களா...”

“குலோத்துங்கா! என்னைக் கொல்லாதே, சித்திர வதைசெய்யாதே. இனியும் என் வெற்றுக் கவித்துவத் துக்குப் புகழ்மலை சூட்டாதே” ஓட்டக் கூத்தர் மன்றாடினார்...

இருவரும் ஒன்றும் பேசாது சிறிது நடந்தனர். திடீரென்று அவர்களின் நடை தடைப்பட்டது.

பிள்ளைத்தென்றல் தவழ்ந்து விளையாடும் காசிரிக் கரையிலிருந்து ஓர் அற்புதத் தமிழ்சை எழுந்து வந்து அவர்களின் காதுகளை வருடி, நெஞ்சங்களிலே சென்று இனிமை செய்த வேளையில்.....

இருவரும் அசையா நெடுமரங்களாய் நின்றனர்.

“தண்டலை மயில்கள் ஆடத்
தாமரை விளக்கத் தாங்கக்
கொண்டல்கள் முழுவின் ஏங்கக்
குவளைகண் விழித்து நோக்கத்
தெண்டிலை எழினி காட்டத்
தேம்பிழி மகா யாழின்
வண்டுகள் இனிது பாட
மருதம்வீற் றிருக்கு மாதோ.”

சொற்களித் துண்டங்கள் கற்பனைத் தேனிலே தோய்ந்து தோய்ந்து இனிமை மீதூர அவர்கள் கிறங்கி நின்றதில் வியப்பே இல்லை.

சொற்களா, சொற்கள் பொதிந்த பொருளா, பொருள் களிந்த இசையா, எது அங்குச் சிறந்து விளங்கியது?

அவர்களால் நிர்ணயிக்க முடியவில்லை.....

கனைத்திலே பறந்தனர்...

ஒட்டக் கூத்தர் திடீரென்று வெறிகொண்டவர் போல உரத்த குரலிலே கூறினார். “மன்னவ! உனதும் எனதும் கனவுகள் நிறைவேறும் காலம் வந்து விட்டது. வடமொழிக்கு எவ்வகையிலும் தென்மொழி தாழ்ந்ததன்று என்று காட்ட இராமாயணம் பாடினேன்; மூக்குடைபட்டேன். ஆனால் என்னால் முடியாததைச் செய்ய இதோ ஒருவன் இருக்கிறான். காவிரியின் மறுகரையிலிருந்து தவழ்ந்து வந்த குரலிலே, எதிர்கால மகாகாவியக் கனவு மலர்வதை என்னால் உணரமுடிகிறது...”

மல்லேர் உழவனாயும், சொல்லேர் உழவனாயும், கவிதா ரசிகனாயும், விளங்கிய குலோத்தங்கன், ஒட்டக் கூத்தரை இடை மறித்து ஆவலோடு கேட்டான். “அந்தக் குரலுக்கு உரியவனைத் தாங்கள் அறிவீர்களா”?

ஒட்டக் கூத்தர் வெட்கமும், சோகமும் கவ்விய முகத்தராய்த் தலைகுனிந்தார். “நன்கறிவேன். கம்பன் என்பது அவன் பெயர். சடையப்பவள்ளலின் ஆதரவில் வாழ்பவன் அவன். உனது சமூகத்திற்கு வருவதற்கு அவன் முயன்ற ஒவ்வொரு வேளையிலும், அதற்குத் தடையாய் இருந்தவன் நான்தான். எனது பொருமை என்னை அவ்வாறு செய்யவைத்தது”

“வானத்து வெண்மதியைச் சிறியதொரு மேகத்துண்டால் மூடி வைத்து, உலகிற்கு ஒளிதராமற் செய்ய முயன்றேன், தோற்றுவிட்டேன்.” ஒட்டக் கூத்தரின் மனமும், அதில் ஒளித்திருந்த மனச்சான்றும் ஒன்றையொன்று கட்டி அணைத்தபடி இவ்வாறு அழுகன.

அவர் மேலும் சொன்னார்: “கம்பன்கொல்லையிலே கண்டெடுக்கப்பட்டவன், அநாதை, பெற்றோரை அறியாதவன்! இதோ நல்லூழால், சடையப்பரை அடைந்தான். அதற்கு மேலும் ஆசையா, அரச சமூகம் இந்த

அநாதைச் சிறுவனுக்கு இடம் கொடுப்பதா, என்றெல்
லாம் வார்த்தை ஜாலம் செய்து, மற்றைப் புலவர்களையும்
அவனை அவட்சியம் செய்யுமாறு தூண்டினேன். எனக்கு
எந்தக் தண்டனையும் தரும்." ஒட்டக்கூத்தர் தலையிலடித்
துக் கொண்டார்.

குலோத்துங்கன் பதற்றத்தோடு அவரின் கைகளைப்
பிடித்து, "ஐயன்மீர்! என்ன இது? அடங்குக" என்று
வேண்டியும், அவரின் வேதனை அடங்க நெடுநேரம்
சென்றது.

சூருமத்தின் வதனத்தைப்போல வெண்சிங்கள்
மேகத்தைப் பிளந்து வெளித் தோற்றியது. கயங்களிலும்
மாங்களிலும் அடைக்கலம் புகுந்த பறவை இனங்கள்
பெண்களின் சிலம்புகள் அனுங்குவதுபோல மெல்லிய
ஓசையை எழுப்பின. இவற்றின் பின்னணியிலே காவிரித்
தாய், சந்தம் பிசுகாது மெல்லடி பெயர்த்து நடந்து
கொண்டிருந்தாள்.

ஒட்டக்கூத்தர் தொடர்ந்தார்: "வேந்தே! கம்பன்
தெய்வமாகக் கவிஞன். சடையப்ப வள்ளலின் வீட்டிற்குச்
செல்லும் வேளைகளிலெல்லாம் அவனது ஆழ்ந்த பேரறிவை
யும், கற்பனா பாவத்தையும், கவிதா வன்மையையும் கண்டு
நெஞ்சுள்ளே வியந்தநாள்கள் பலப்பல. அவன் இளைஞன்
தான் ஆனால் அந்த இளைய வாமன உள்ளத்தில் 'மால்'
போல விரிந்த கவித்துவம் தூங்குகிறது. நாங்களெல்லாம்
கவிஞர்கள் ஆனவர்கள். அவனோ கவிஞனாய் வந்தவன்."

சூதியில் எழுந்த உணர்ச்சியால் ஒட்டக்கூத்தர்
புலம்பவில்லை என்பதைக் குலோத்துங்கன் உணர்ந்து
கொண்டான். அந்த உணர்ச்சியில் கம்பளிக்கிரகம் அவனது
உள்ளத்திலே ஆவாகனமாகிக் கொண்டிருந்தது.

“நானையே கம்பனைப் பல்லக்கு அனுப்பி விருதுகள் சூழச் சபைக்கு அழைப்பித்தல் வேண்டும். அவனது கவிதா வர்ஷத்திலே நான் துளைந்து துளைந்தாடவேண்டும்” என்ற வகையிலே குலோத்துங்கனின் கனவுகள் விரிந்தன.

அவன் மொளனமாய் சின்றதை, ஒட்டக்கூத்தர் தப்பாக விளங்கிக் கொண்டவராய், “அரசே! கம்பன் அநாதை. ஏழ்மையின் உடன்பிறப்பு, குலச் சிறப்பற்றேன் என்று நீயும் நினைக்கிறாயா? உவர்க் கடலிலே முத்தையும், நாகக் காட்டிலே சந்தனத்தையும், சேற்றுத் தடத்திலே செந்தாமரையையும் வேண்டா, என்று தள்ளுவோரும் உளரா?” என்றார்.

குலோத்துங்கன் சிரித்தபடி. “கம்பனை வைக்க வேண்டிய இடத்திலே வைப்பேன்” என்று பதில் இறுத்தான்.

குலோத்துங்கனின் குறிப்பை உணர்ந்து கொண்ட அந்தக் கணத்தில்...

அதுவரை ஒட்டக்கூத்தரின் நெஞ்சிலே முள்ளாய்த் தைத்த எண்ணங்கள் கழன்றுபோக...

அவர் அமைதிப் பெருமூச்சு விட்டார்.

துத்தம்

லீலா விநோதக் கேளிக்கைகளுக்கு நீலவிதானம் ஒன்றை அமைத்து, அதில் வைர வைரீரியங்களை அழகுறப் பதித்து வைத்திருந்த இரவு, புலரிப் பொழுதைக் கண்டு அஞ்சியதைப் போல, வைர வைரீரியங்களை யெல்லாம் பிடுங்கி எடுக்கின்ற வைகறைவேளை. பனை ஒன்றிலே இருந்து ஓய்வொழிச்சலின்றிக் கத்திக் கத்தி வற்றிவிட்ட தொண்டையில், மேலும் மேலும் சக்தியைத் திரட்டிக் கொண்டிருந்தது ஓர் அன்றில். எங்கோ வெகுதூரத்தில் நீர் இறைக்கும் உழவர்களின் ஏற்றப்பாடல் ஒலி, காற்றுக்கு வெறி யூட்ட, அது 'சுள்' என்று வந்து உடலைக் குத்திக் குடைந்தது. பெண்களின் தனபாரக் குன்று களிடையே தோய்ந்த காமாந்தக்காரரின், பிணந்தின்னி ஆசைகள் விடிவைக் கண்டு கூம்புவதைப்போலத் தடாகங்களிலே குமுதமலர்கள் கூம்பியபடி இருந்தன. பிரிவு வேதனையால் தலைக்குக் கைகொடுத்துக் கொண்டிருந்த பெண்கள், நாயகர்களின் வருகை கண்டு முகம் மலர்வதை ஒத்து, தாமரைத் தண்டிலிருந்து பங்க யங்கள் வெடித்து மலர்கின்ற வேளையில்...

2

காஷ்மீரப்பட்டால் முக்காடிட்டபடி ஓர் உருவம் பாதையிலே வந்து கொண்டிருந்தது. அது அங்கும் இங்கும் திரும்பிப் பார்ப்பதிலிருந்து, ஏதோ ஒன்றிற்காய்ப்பயந்து, ஒளித்து வருவது யாருக்கும் புலனாகாமல் இராதது.

பாதையிலிருந்து திரும்பி, நிறைமாதச் சூலிற் களைத்துப் பெருமூச்சு விட்டுச் சோம்புகின்ற நெற்கதிர் சரிந்த வயல் வரப்புக்களையும் கடந்து, கலிங்கத்துப் பாணியிலே சொல்லப்படும் பேய்க் கூட்டத்தின் கால்களைப் போல நீண்டு நிமிர்ந்து நின்ற பனைக் கூட்டத்தையும் தாண்டி அந்த உருவம் தன்மாளிகை வாயிலே அடைந்து விட்டது.

அங்கே...வாயிலில்...யார்? சடையப்ப வள்ளலா?

“கம்பரே!”

உருவம் தன் முக்காட்டை விலக்கி நின்றது. மார்கழி மாதக் குளிரோடு, பயத்தின் வெட வெடப்பும் சேர்ந்து அதை நடுங்க வைக்கவே, அது கூனிக் குறுகி நின்றது.

எங்கே போனீர், ஏன் போனீர், எப்படிப்போனீர்? என்ற கேள்விகள் இராம பாணங்களாய்க் கிளம்பத் துடித்தன. எப்படியோ அடக்கி, அவற்றை இருதயத் தூணிக் குள்ளேயே போட்டு விட்டார், சடையப்பர்.

வினாக்களுக்கு அவசியமே இருக்கவில்லை!

சந்தனச் சேறாடிய நெஞ்சையும், குங்கும முத்திரைகள் குறித் தழும்புகளாய் ஓட்டியிருந்த தோள், மார்பு, வயிற்றுப் பிரதேசங்களையும், மணநீர் அனைந்து சுகந்தம் ஏறிய உடலையும், காமாக்கினி இரவெல்லாம் ஜுவாவித்து எரிந்து பின் தணிந்து கனிகின்ற விழிகளையும் பார்த்த பின்பு...

பதில் பேசாக் கிளவியாகி விட்டதைச் சடையப்பர் உணர்ந்து கொண்டார்.

அவர் யாதும் பேசினால்லர்.

அருவருப்பும், இரக்கமும் போராடும் தென்னிலங்கையாய் உள்ளம் மாறிவிட, மேலும் அங்கு நிற்கப் பிடியாது அந்த இடத்திலிருந்து அவர் அகன்று விட்டார்.

பொறுமை எல்லை கடக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் சடையப்பர் சிந்திப்பார். “கவிஞன் என்ற போர்வையிலே காம உணர்ச்சிகளுக்கு வரவேற்புப்பாடும் இவரால் எனக்குமல்லவா பழி ஏற்படுகின்றது? இவரைத் துறந்தால் என்ன?”

அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் இன்றையச் சந்திப்பும் ஒன்று. ஆனால் அவை வாழும் நேரந்தான் மிக மிகச் சொற்பம்.

கம்பனுக்கும் சடையப்ப வள்ளலுக்கும் இடையே ஓடுகின்ற நட்பின் வேர், இராமன் துளைத்த மராமரத்திலும் பார்க்க ஆழமாக ஊன்றப்பட்டிருந்ததால், ஊடல்கள் உடனுக்குடனே செத்துத்தான் போயின.

நட்பு...

எங்கோ ஒரு மூலையிலே, அரை வயிற்றுக் கஞ்சிக்கும் நாதியற்று, அநாதையாய் நின்ற கம்பனுக்கும்...

சீதேவியின் கடைக்கண் நோக்கால், குபேரனையும் புறங்கொண்ட ஐசுவரியவான் சடையப்ப வள்ளலுக்கும்...

நட்பு...

ஆரம்பத்திலே இந்த நட்பிற்கு ஏற்பட்ட எதிர்ப்புக்கள்தாம் கொஞ்சமா? உற்றாரும், உறவினரும், நண்பரும் சடையப்பவள்ளலை எவ்வாறெல்லாம் ஏளனம் செய்தனர்...?

சீதளக் காலைப் போதிலே, புல் நுனியில் தேங்கி நிற்கும் பனித்துளியை, வெங்கதிர் காய்ச்சி ஆவியாகச் செய்து விடுவது போலத் தம் ரட்பால் அந்த எதிர்ப்புக் களையெல்லாம் புறக் கண்டு...சடையப்ப வள்ளல் கம்பனைத் தம் உயிரோடு கலந்து விட்டார்.

இத்தனைக்கும் இருவருக்குமிடையேதான் எத்துணை வேறுபாடுகள் !

சடையப்பவள்ளல் பெரு வேளாளர். கலப்பை பிடிக்க அவருக்கு நன்கு தெரியும். கவிதை செய்யும் கலை அவருக்குக் கைவரா விட்டாலும், காவிய ரசனையிலே அவர் மிக்கு நின்றவர். பிறர்மனை நோக்காப் பேராண்மை போற்றும் நனிநாகரிகர் அவர்.

கம்பனே கவித்துவத்தின் மெல்லுணர்ச்சிகளும், நனிநமான சுபாவமும், ஆசைக் கயிற்றிலே ஆடும் பம்பர மாம் தன்மையும் வாய்க்கப் பெற்றவன். என்றாலும் அவன் ஒரு கலாமேதை என்பதிலும், வடமொழியும், தென்மொழியும் ஒருசேர வாழும் அறிவு மலை என்பதிலும், யாரும் ஐயம் கொள்ள முடியாது.

கெருப்பும், நீரும், பனியும், வெப்பமும், மலையும், மடுவும் எவ்வாறு ஓரிடத்தில் ஒன்றாக, சமத்துவ மனப் பான்மையோடு வாழ்கின்றன, என்று கேட்டால் அதற்குப் பதில் வள்ளலுக்கும் தெரியாது, கம்பனுக்கும் தெரியாது.

சீடையப்பரின் மக்களுக்குக் கல்வியறிவு ஊட்டுவதும், அவரைத் தேடிவரும் கலைஞரை உபசரித்து ஆவன செய்வதும் கம்பனின் கடமைகளாய் இருந்து வந்தன.

இவை தவிர்ந்த மற்றைப் பொழுதையெல்லாம் கவிதை யாத்தலிலும், இசைப் பயிற்சியிலும், காவிய ஆராய்ச்சியிலும் அவன் கழித்து வந்தான்.

கற்ற நூல்கள்தாம் எத்தனை, எத்தனை...? காவிய ஆராய்ச்சிகள் தாம் எத்துனை, எத்துனை? இயற்றிக் குவித்த கவிதைகள்தாம் கொஞ்சமோ?

கற்ற பண்டிதரோடும், வித்துவான்களோடும் வாதிடு வது அவன் பொழுதுபோக்கு. பகுத்தறிவின் துணை யாலும், காரணகாரிய ஆராய்ச்சித் துணிபாலும், விவா திக்குந் திறமையாலும் அவன் காராட்டை வெள்ளா டென்றும், நெருப்பைக் குளிர்ச்சியானதென்றும் நிறுவும் அளவிற்கு ஆற்றல் பெற்றிருந்தான்.

அக்காலத்திலே வட மொழிப் பார காவியங்களைக் கற்பதும், அவற்றைப் போலக் காவியங்களைத் தமிழிலே சமைப்பதும் கற்றறிந்தோர் வழக்காராய் இருந்து வந்தன. சிலம்பிலேதொடங்கி, சீவக சிந்தாமணி வரையுள்ள காவி யங்கள் பலவற்றையும் ஆராய்ந்து, புதியன புனையும் வேட்கை மிக்குற்றிருந்த நாள்களில், வான்மீக ராமாயணம் களிஞர்களின் இலட்சியக்கொடு முடியாய் விளங்கியதில் னியப்பே இல்லை.

கம்பன் அந்தக் காவியப் பூங்காவிலே தேன் உண் ணும் வண்டாய் அலைந்து, அதிலே பலனிவந்த பாத்திரங் களிலே ஒன்றிப் போய் அவையே தானாக வாழ நேர்ந்த தும் ஆச்சரியத்திற்குரிய ஒன்றன்று.

அடிக்கடி, அறிஞர்கள் கூடும் அவைகளிலே இராம னைப் பற்றியும், சீதையைப் பற்றியும், இராவணனைப் பற்றி யும், விபீடணனைப் பற்றியும், கனவு வெறி கொண்டு பேசிப் பேசி அவனது அறிவும், கற்பனையும் கூர்மையடைந்து வந்தன.

பொழுது சிடைத்தால் சடையப்பரும் அவன் உரையாடல்களிலே கலந்து கொண்டு, அத்தகைய ஒரு காஷியத்தை அவனாலும் இயற்றல் முடியும், என்று தூண்டுவார்.

ஆனால், பிள்ளைமை நீங்காத, அந்த வாலிபத்தின் உதயப் போதிலே வான்மீகம் அவனுக்கு எட்டமுடியாத மகாமேருவாய்த் தோன்றியதேயன்றி அப்படி ஒரு காஷியத்தைத் தன்னாலும் இயற்றமுடியும் என்ற நம்பிக்கையை எட்டவில்லை.

ஓடத் தொடங்கும் ஆற்றுக் குழந்தைகளெல்லாம் கடலாகிய தாயிலே சங்கமித்துத் தாமும் கடல் என்ற பெயரைப் பெறப் போவதாகத் தெரிந்து கொண்டா ஓடுகின்றன ?

அதுபோலவே இருபது வயதே அடைந்த கம்பனும், எந்தவிதமான ஆசையும், உயர் இலட்சியமும் இன்றி இலக்கியத்தில்—வான்மீகத்தில்—பொழுதைக் கழித்து வந்தான்.

ஆனால்...

இருந்தாற் போல் அவனது இலக்கியத் தேன் துகர்தும்பி வாழ்க்கையிற் பெருமரறுதல் ஏற்படத் தொடங்கியது. முசிரா இளமை வேட்கைகள் முட்டிமோதி இன்ப சுகானுபவங்களை நோக்கி அவனை இழுத்துச் சென்றபொழுது, அவனால் அதனை எதிர்த்த நிற்க முடியவில்லை. இந்தப் பரிணாம நிலை சாதாரணமாக ஒவ்வொரு வாலிபனின் வாழ்க்கையிலும் ஏற்படுவது இயற்கையானாலும், கம்பன் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட சூழ்நிலையே வேறாய் இருந்தது.

விபரம் அறிந்த நாள் முதலாய்ச் சடையப்ப வள்ளலின் ஆதரவிலே வளர்ந்து, பசித்தால் உண்டு, நித்திரை

வந்தால் துயின்றது, மற்றைப் பொழுதையெல்லாம் அறிவுத் தாகத்தைத் தணிப்பதிலேயே கழித்த வந்த அவனுக்கு, உலகம் ஒரு விளையாட்டு வெளியாகவே விளங்கியது. நினைத்தால் விண்ணின் மதியைக் கூடப் பிடுங்கி வந்து விடலாம் என்ற பச்சைக் கனவுகளிலேதான் அவன் பல ஆண்டுகளாய் மிதந்து வந்தான்.

சூழந்திருந்தோர் அவனைத் தூண்டித் தூண்டி அரசவை, வரை அவன் சென்று தன் கனித்துவத்தால் விண் முட்டும் புகழிலே வாழலாம் என்ற ஆசையை ஊட்டிவிட்ட...

அவன் அங்குச் செல்ல...

ஒட்டக் கூத்தர் அவனை அவமதித்து அனுப்ப.....

அவனுடைய அநாதைத்தனம், அவனை விரட்டி அடிக்க...

'கம்பங்கொல்லையிலே கண்டெடுத்த ஊர் பேர் அறி யாத அநாதை' என்ற வேல் நெஞ்சிலே ஏற்றப்பட...

அடிபட்ட கிரவுஞ்சப் பட்சியாக அவன் தடித்துப் போனான்.

சடையப்ப வள்ளலின் அரவணைப்பிலே, அன்பிலே வாழ்ந்துக் கூடத் தனது நிராதரவுத் தன்மையை அவனால் மறக்கக்கூடவில்லை. எவருக்கு முன்னாற் செல்வதற்கும் கூசிக்கொடுக்கிப் போய்த் தலைதாழ்த்திக் கிடந்தான் அவன்.

வாழ்க்கையில் விழுந்த முதல் அடி அது! அதன் பயனாகத்தான் அவன் முற்றாக மாறினான். கவிதா கர்வ மும், வித்துவ சாமர்த்தியமுங் கூட ஒடுங்கி, ஓய்ந்து போயின. அவை இருந்திருந்து தலை காட்டினாலுங் கூட, கருத்தற்ற சாரமற்ற வெற்றுச் சக்கைகளாகவே அவனுக்குத் தெரிந்தமையால், புகியதொரு வாழ்க்கை முறையை அனுஷ்டிக்க அவன் விரும்பினான்.

எதைப் பற்றியும், எப்போதும் சிந்திக்காது முடிவில்லாப் பேரின்ப வாழ்க்கை ஒன்றைத் தேடி, அது மதுவிலும், மங்கையிலுமே கிடைக்கும் என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டான் அவன்...

மது.....மங்கை...

தன்னைப் பற்றிய தாழ்வு மனப்பான்மை கொண்ட இளைஞனின் அடைக்கலப் பொருட்கள்!

மது...மங்கை

அரிச்சம் பூவிலும் நொய்ம்மையான, தொட்டால் துவண்டு விடுகின்ற இளங் கவிஞனின் தோல்விக்கு அறிகுறிகள்...

மது...மங்கை...

அறிவுத் தாகம் அடங்கி விட்டது. சற்சனர்கூட்டம் சலித்து விட்டது. விவாதங்கள் வேண்டா விருந்தாளிகளாயின.

எந்த நூலிலும், எந்தக் கலையிலும் காமாந்தகாரக் கனிவெறியையே கம்பன் கண்டு, கேட்டு, உண்டு உயிர்க்கத் தொடங்கினான்.

உடல் உழைப்பேயறியாத மெல்லுடலும், இளமைத் துடிப்பும் அவன் நரம்புகளிலே முறுக்கேற்றி, குருதி நாளங்களைக் கொதிப்படையச் செய்து, 'சர்வம் நாரீ மயம் ஜகத்' என்ற மந்திரத்தை உச்சரிக்கச் செய்தன.

அவன், ஆற்றங்கரைகளிலும், கழனிகளிலும், பாத்தையர் இல்லங்களிலும் சதைப் பசுகொண்டு, நாவிலே நீர் ஊற, நகத்தைத் தீட்டியபடி திரியும் ஒரு வேங்கையைப் போலத் திரியத் தொடங்கினான்.

கவிதைகளாயினும், கற்பனைகளாயினும் எந்த விடயமும் பெண்மையின் வெறி கொண்ட பிரதேசங்களில் மூழ்கி, மூழ்கி எழுந்து காமாந்தகாரக் கனவுகளாய்த் தழைத்துச் செழித்தன.

சடையப்ப வள்ளல் நயந்தார், சீறினார், இரந்தார், பயன் இல்லை!

மாலை மங்கி மடியும்வரை காத்திருந்து, சடையப்ப வள்ளலை ஏமாற்றித் தூங்கவைத்துவிட்டு இன்பபுரியை நோக்கி ஓடுபவன், வைகறை நங்கையைப் புலரித் தங்கை வரவேற்கக் காத்திருக்கும் வேளையில் ஒளித்து ஒளித்து மனைதிரும்புவான்.

அதுவரை...மது...மங்கை...

இன்று...

பிடிபட்ட ஆயிரத்தோராவது காலை!

யன்னீரிலே குளித்து, பஞ்ச பட்ச பரமான்னம் உண்டு, களப கஸ்தூரிகள் சேர்ந்த தாம்பூலத்தைத் தரிக்கும்வரை, சிறிதே தலைகாட்டிய மனக் குடைச்சலும், நாணமும், பயமும் இப்பொழுது ஓடி ஒளித்துவிட்டன. மூளையைக் கடித்து வருத்திய துன்பக் கறையான்களும் ஒவ்வொன்றாய்த் தற்கொலை புரிந்து கொண்டன. கம்பன் பழைய தசைமுறுக்கேறிய கம்பனாகிவிட்டான்.

வானத்தோடு முயங்கி ஊடல் செய்யும் நிலா முற்றத்திலே நின்றபடி, அவன் தன் கண்களை வெகு தொலைவிற்கு ஓட்டிச் சென்றபொழுது...

காவிரித் துறையிலே, நீல மெத்தையில் குதித்துக் கும்மாளமிடும் குழவிகள் போலக் கடலிலே ஆடி அசையும்

கப்பல்களிலிருந்து இறங்கும் ஆடவரும், அரிவையரும் கண்களுக்குப் புலனாகினர்.

அரிவையர்...

தமிழகத்தின் பலதிசைகளிலுமிருந்து சோண்டு காண வந்த சுந்தரிகள்... அவர்கள் படகிலே ஏறி ஆடி அசைந்து வரும்போது, கடல் நீர் எற்றி... அதனால்... மறைக்கும் துணிகள் நனைந்து...

‘ஓ!...’

நரம்புகள் நாளங்களிலெல்லாம் இரத்தம் புடைக்க, ஆசை என்ற பூதம் தன் பயங்கர நகங்களால் காமக் கொப்பளத்தை உடைத்திட...

கம்பன் புறப்பட்டு விட்டான்.

“கலவிக் களியின் மயக்கத்தே
கலைபோய் அகன்ற தறியாமல்
நிலவைத் துசிலென் றுடுத்திடுவிர்
நீள்பொற் கபாடம் திறமீனே.”

என்ற கலிக்கத்துப் பரணியின் கடைத் திறப்புப் பாடல்வரிகள் அவனது காய்ந்துபோன உதடுகளிலே இசை கூட்டின.

பட்டாடைகள் சர சரக்க, மகர கண்டிகைகள், பதக்கங்கள், உத்தரீயம் மார்பை அலங்கரிக்க அவன் இறங்கி வந்து பாதையை அடைந்த வேளையிலே...

“ஐயா! தங்களை அழைத்து வருமாறு அரசர் கட்டளையிட்டிருக்கிறார்.”

பல்லக்குத் தூக்கிகளும், விருதுகள் தாங்கியோரும் கம்பனை மிகப் பணிவோடு அழைத்தனர்.

கைக்கிளை

கம்பன் மலைத்துப் போனான்; மரமாகி விட்டான். இத்தகைய வரவேற்பு, குலோத்துங்கனின் அவைக் களத்திலே தனக்கும் கிடைக்கும் என்று அவன் கனவுகூடக் காணவில்லை.

ஒட்டக்கூத்தர் ஓராண்டின் முன், சபை வாயிலிலே வைத்துக் கூறிய வார்த்தைகள், அந்தவேளையிலே அவனது மனத்தரங்கத்திலே அலைமோதத் தொடங்கின. வார்த்தைகளா அவை? அக்கினியாஸ்திரங்கள்!

“சிறுவனே! சடையப்ப வள்ளலின் ஆதரவிலே இருக்கிறேன் என்ற மமதை உன் கண்களை மறைத்தது போலும்! இல்லாவிட்டால் இத்தனைத் துணிச்சலோடு அரசனைக் காண நீ வந்திருக்க மாட்டாய்... உன் குலம் என்ன? உன் தந்தை யாவன்? முறையான பிறப்பும், சிறப்பான கல்வியும் பெறாத உனக்கு இந்த அவையிலே இடம் இல்லை என்பதை அறிவாயாக.”

“முதலில், நீ கிடந்த கம்பங்கொல்லைக்குப்போ. உன்பெற்றோரைக் கண்டுபிடி. விரலுக்கேற்ற வீக்கத்

தோடு வாழப் பழகு. நீயாவது அரசனைக் காணுவ தாவது...! கம்பங்கொல்லையிற் கிடந்த ஊர்பேர் அறியாத அநாதை நீ எங்கே? காசினியை ஆளும் மகிபன் குலோத் துங்கள் எங்கே? பேதாய்! உன் ஏடுகளை எடுத்துக் கொண்டு வந்த வழி பார்த்து ஓடு..."

சூழலின்ற புலவரும், மற்றையோரும் சிரித்த சிரிப்பும், பழித்த பழிப்பும்...

இடியாய் மின்னலாய்...

‘அந்த இடியும் மின்னலுந்தாம் இப்போதுமா...? அல்லது...? என்னால் நம்பவே கூடவில்லை... எனக்குத் தானு இவ்வளவு மதிப்பும்...’

‘எல்லாரும் எழுந்து நிற்கின்றனர். இதோ... இதோ குலோத்துங்கள் எனக்கருகிலே வருகின்றான்... என்ன இது? அவன் என்னைத் தழுவி...’

‘அதோ’ ஓட்டக்கூத்தர் மன்னிப்பை வேண்டி மன்றாடுங் கோலத்தில் கைகூப்பி, முறுவலித்து நிற்கிறார்... நான் இந்த உலகிலேதான் இருக்கிறேன்”

கம்பன் எண்ணச் சமையோடு, மலைத்து உடல் நடுங்கக், தெளிவடையாத சூழப்பச் சிந்தனைகளோடு நின்றான்....

குலோத்துங்கள் அவனை அழைத்துச் சென்று ஓட்டக் கூத்தரின் அருகிலே இருந்த ஆசனத்திலே இருக்கினன்.

‘கம்பரே! வருக. கவிஞரே! வருக.’ என்ற கோஷம் நீண்ட நேரத்திற்குப் பின்புதான் அடங்கியது...

‘சபையோர்களே!’

சயங்கொண்டாரின் கலிங்கத்துப் பரணியும், புகழேந்தியின் நளவெண்பாவும் எனது பாட்டனாரின் காலத்

திலே இங்கு ஒலித்தன. எனது ஆசிரியர் ஓட்டக்கூத்தரின் குலோத்தங்கன் பிள்ளைத் தமிழ் சிலவாண்டுகளுக்கு முன்பு இங்கு அரங்கேறியது. அது இந்தக் கணத்திலே கூட உங்கள் உள்ளத்தரங்கிலே ஒலி செய்து கொண்டிருந்த லுங் கூடும்.

“அத்தகைய கவிச்சக்கரவர்த்திகளைக் கண்ட இச்சபை, இந்த இளைஞரையும் இவரது கவிதா மேதையையும் தலைவணங்கி வரவேற்கிறது என்றால் நீங்கள் வியப்புறுதல் கூடும். இளைஞராய் இருக்கிறாரே, பால் மணம் இன்னும் மாறவில்லையே! இவரா அவர்களோடு வைத்து ஒப்பிடத் தகுந்தவர் என்று நீங்கள் கருதலாம்...”

“அணுவத்துணை ஆலம் வித்திலே அகண்ட ஆலமரத்தின் அம்சங்கள் அனைத்தும் அடங்கி இருத்தலே போலவும், சிறு பனித்தளி பெரிய பனியின் வடிவையும் தன்னுள்ளே காட்டுதல் போலவும், இந்த இளைஞரிலே உள்ளத கவித்துவத்தை யாம் கண்டோம். நேற்று மாலை வேளையில் நாங்கள் உலாவப்போன இடத்திலே, இவர் மருதநில வருணனைப் பாடல் ஒன்றைப் பாடக்கேட்டு, அதிலே சொக்கிப்போய் விட்டோம். யாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது அவருக்குத் தெரியாது.”

“கம்பரே! வியப்படைகின்றீரா? வேண்டா. நேற்று உமது பாடலைக் கேட்டோம். இன்று உம்மைக் காண்கின்றோம். மிக்க மகிழ்ச்சி. உமது வரவு நல்வரவு ஆகுத” குலோத்தங்கன் இவ்வாறு பேசினான். மீண்டும் அவையினர் கோஷித்தனர். “கம்பரே! வருக. கவிஞரே! வருக. உம் வரவு நல்வரவு ஆகுத.”

‘ஆகா! அருமையாக நடிக்கிறார்கள். என்னைப் பழித்து என் நெஞ்சைக் குத்திச் சித்திரவதை செய்து, என் வாழ்க்கையையே திசை திருப்பிவிட்டவர்கள், ஓட்டக்

கூத்தரின் பின்னால் நின்று சிரிப்பால் என்னைக் கருக்கிய வர்கள், அரசன் முன்பு நல்ல பிள்ளை வேடம் போடு கிறார்கள்!" இவ்வாறெல்லாம் எண்ணங்கள் ஏற்படக் கம்பன் அந்த வேளையில் தீயாய்க் கனிந்து கொண்டிருந் தான்! 'ஓ! அரசனைத் திருப்தி செய்யவா இத்தனையும்...!'

கம்பன் கவிஞன், உணர்ச்சிகளிலேயே வாழ்ந்து பழகியவன். அவனுக்கு இந்தப் போலிக் கூத்துக்கள் பிடிக்கவே இல்லை.

குலோத்துங்கனின் உரை முடிந்ததும், ஓட்டக்கூத்தர் கம்பனின் முதுகிலே தட்டி, மிக இரகசியமாக "நடந் ததை மறந்துவிடு" என்று சொன்ன பொழுதுங் கூட அவனால் திடுக்குறவும், முகத்தில் வேதனையைக் காட்டவும் முடிந்ததே அல்லாமல், போலிச் சிரிப்பிலே தன் உள்ளத்தைப் பொதிந்து வைத்திடல் கூடவில்லை.

"கம்பரின் கவித்துவத்திலே இன்னும் நம்பிக்கை ஏற்படாதவர் யாராவது இருந்தால் அவரைத் சோதித் துப் பார்க்கலாம். அப்பொழுதுதான் சுடச்சுட ஒளிவிடும் பொன்போல, அவரின் கவித்துவமும் பூரண ஒளி காட் டும்."

குலோத்துங்கன் இவ்வாறு சபையை நோக்கிக் கூறி விட்டுக் கம்பனைப் பார்த்து, 'உமக்குச் சம்மதந்தானே' என்று கேட்டான்.

கம்பன் தனது உணர்ச்சிகளை மிக வலிந்து அடக்கிய படி 'ஆம்' என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலை அசைத்தான். அந்த அசைப்பில் வித்தியா கர்வம் இல்லை. ஆனால் உறுதிப்பாடும், தன்னம்பிக்கையும் சுடர் விட்டன.

சபை, அமைதியில் சில கணங்களை மென்றுகொண்டிருந்தது.

புலவர்கள் வினாவுவதற்கு அவகாசமும் தரப்பட்டது.

இடையிலே ஒரு நடனம். கலிங்கத்துப் பரணியில் கடைத் திறப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட நாட்டியம் அது.

அரண்மனை நடனப்பெண், ஒல்கி ஓசிந்த வரும் பூங்கொடி போல நடந்து வந்து தனது திறமையை எல்லாம் காட்டி ஆடினாள்.

அந்த வேளையிலே...

கம்பனின் அறிவுக் கதிர்கள் அந்தப் பெண்ணின் அங்க அசைவிலே பதிந்து களிதைகள் நெஞ்சத்தில் கனலாய் மணத்திட...

உடலிலே அகரப்பசியும், காமவெறியும் குடி கொண்டு...

பெரும் போர்... அறிவிற்கும்... உணர்ச்சிகளுக்கும்... களிதா வேகத்திற்கும்...

கம்பன் ககன லோகத்திலே அந்த நாட்டியப் பெண்ணோடு கைகோத்துப் பறந்து பறந்து, அவளின் அதரத்தோடு அதரத்தையும், உடலோடு உடலையும் சேர்த்து...

வெறிப்பொழுதுகள்... அறிவைக் கரைத்த சாபக் கணவேலைகள்...

ஆனால் அவற்றின் முடிவிலே...

களிதைகள் வெடித்து மலர வேளை பார்த்திருக்கையிலே...

கற்பனைக் களி இருதயம் வென்றது!

“கம்பரே! இப்பொழுது முல்லைக் கொடிபோன்று இச்சபையில் வந்து, தனது ஆட்டத்தால் அனைவரையும் கவர்ந்து சென்றால்லவா? அந்தப் பெண்ணை உமது கவிதையிலே வாழச் செய்யும், பார்ப்போம்.”

ஒட்டக் கூத்தரின் சோதனை இப்படியாய் வேண்டுகோள் வடிவத்திலே புறப்பட்டது.

கரும்பு தின்னக் கையூட்டா?

கவிதாதேவி கம்பனை இயக்கினாள்...

பாடல் பிறந்தது...

வார்த்தைகள் தத்தித் தத்தி, தவழ்ந்து சலங்கை ஒலியை மிக மென்மையாய் எழுப்பின. நடன சித்திரம் கம்ப சித்திரமாய்ச் சபையின் முன் விரிந்தது.

பஞ்சியொளிர் விஞ்சுகுளிர் பல்லவ மனுங்க.

செஞ்செவிய கஞ்சநிமிர் சிறடிய ளாகி

அஞ்சொலிள மஞ்சையென அன்னமென மின்னும்
வஞ்சியென நஞ்சமென வஞ்சமகள் வந்தாள்

பாடல் முடிந்தது. சந்தத்திலே மபங்குவோரும், சொல்லாட்சியிலே தம்மை இழப்போரும், ‘வஞ்சமகள்’ என்ற சொல்லிலே பொதிந்திருந்த அங்கதச் சுவையை தகர்வோரும், ‘அனுங்க’ என்ற சொல்லையே அனுங்கி அனுங்கி இன்புறுவோருமாக, அந்தச் சபையே இரசன சமுத்திரத்தில் அமுங்கித் திணறிக் கொண்டிருந்தது.

ஒட்டக் கூத்தர் நெஞ்சினுள்ளே கிழுகிழுத்தார். கண்களில் நீர்மல்க அவர் கம்பனைத் தழுவி ‘மகனே! நீ கவிச் சக்கிரவர்த்தி’ என்று கூறித் தமது இறுதிக் கழு வாயையும் செய்துவிட்டார்!

அந்த உணர்ச்சிவாய்ந்த காட்சியிலே சபையினர் தங்கள் பொறாமை, வெறுப்பு அனைத்தையும் எரித்துச் சாம்பராக்கிவிட்டனர்.

கவிதா ரசனைக்கு ஒரு நிதர்சன சாட்சியாய் அந்தச் சபை விளங்கியது.

சிறிது பொறுத்துக் குலோத்துங்கன் சொன்னான் “கவி வல்லவரே! அழகிய பெண்ணையும், அவளின் அங்க அசைவுகளையும் வருணிப்பதிலே என்ன இருக்கிறது? இப்பொழுது அதற்கு மாறாக ஓர் அரக்கி வருகின்ற காட்சியை வருணியும். உமக்குத்தான் வான்மீக ராமாயணம் ‘கரதலாமலகம்’ ஆயிற்றே! விசுவாமித்தாரின் வேள்வியை அழிக்க வந்த தாடகையைக் கற்பனை பண்ணிப் பாடலாமே!” குலோத்துங்கனின் கேள்வியில் சோதனையின் வாடை வீசவில்லை. கம்பனின் கவிதா மதுவைச் சுவைக்கும் ஆசைதான் மிக்கிருந்தது.

எடுத்த கணம்...

குலோத்துங்கன், வார்த்தைகள் சொல்ல எடுத்த நேரத்திலும், மிகக் குறைந்த நேரத்தில், அங்குக் கம்பனின் கவிரகத்திலே ஏறித் தாடகை பவனிவரத் தொடங்கி விட்டாள்...!

“இறைக்கடை துடித்த புருவத்தளையி ரென்னும்
பிறைக்கடை பிறக்கிட மடித்தபில வாயன்
மறைக்கடை யரக்வெட வைக்கன விரண்டாய்
நிறைக்கடல் முனைத்தென நெருப்பெழு விழித்தாள்”

சொற்கள் வேகமாய் வந்தன; கம்பீர வெறிகொண்டு பற்களைப் பிளந்துகொண்டு வெளிப்பட்டன. தாடகையின் புருவம் துடித்ததும், பற்கள் நெறநெறுத்ததும், பிலமாக வாய் திறந்ததும், வடவைத்தீயாக விழிகள் கனன்றதும் எல்லாம், மகா பயங்கரக் காட்சியாய்த் கோற்றின.

பட்டத்து மகிஷி அச்சத்தோடு தன் மணாளனின் கையைப் பற்றிக்கொண்டு நெடுநேரமாய் நடுங்கினாள்; அவளை ஆதரவோடு பற்றிய வீர குலோத்துங்கனின் கைகள் கூடச் சிறிதே நடுங்கின!

எங்கும் ஒரே 'ஆஹா' ஹாரமும், 'நன்று நன்று' என்ற ஒலியுமே எழுந்த வண்ணம் இருந்தன.

கம்பன் மகாகவியாய்த் தலை நிமிர்ந்து கம்பீரமாக வீற்றிருந்தான்.

கம்பன், குலோத்துங்கனின் சபைக்கு வெறுங் கம்பனாகத்தான் சென்றான். ஆனால் திரும்பி வரும் பொழுதோ கவிச் சக்கரவர்த்தியெனத் திசையெங்கும் இசை போக்கித் திரும்பினான்.

'அவன் கவிச்சக்கரவர்த்தி!'

'ஒட்டக்கூத்தர் போல...'

'சயங் கொண்டார் போல...'

பல்லக்கு ஆடி ஆடிச் சென்றது. பேரிகைகளும், சங்கும், சல்லாரியும் கம்பனின் வெற்றியை முழக்கிக் கொண்டு முன் சென்றன.

மேற்குவானிலே செவ்வண்ணம் காட்டிய கதிரொளி, கம்பனின் நெஞ்சிலே பூத்துப் புதுமணங் கமழும் நம்பிக்கையாய் விரிந்திட... அவன் மாளிகை சென்று சடையப்பரின் காலடியிலே வீழ்ந்து தான் பெற்ற பெருமையை உரைத்தான்.

வள்ளலின் உள்ளம் குளிர்ந்தது.

தனக்கு அரசனால் அளிக்கப்பட்ட மாளிகையிலே போய் வாழப் போவதாய் அவன் உரைத்த பொழுது

அவரின் நெஞ்சு பிரிவுத் தீயிலே கருகியது. ஆனாலும் நீர் முட்டிய தமது கருணை விழிகளிலே அன்பைத் தேக்கி, துடிக்கும் உதடுகளிலே பாசத்தை ஏற்றிவைத்து “நீடு வாழ்க, நிலைத்த புகழ் பெறுக, இந்த நண்பனை மறக்கற்க” என்று வாழ்த்துரைத்தார்.

முந்திய நிலை மாறியது. புகழ் பட்டொளி வீசிப் பறந்தது. கவிதைகள் புது வண்ணங் காட்டிப் பொருளும், பொலிவும் நிறைந்து பிரவாகித்தன.

ஆனால்...

கம்பனின் நெஞ்சத்து ஆசைகளோ கிளை பரப்பி, விழுது விட்டுப் பரவுவது நின்றபாடில்லே...

ஒருநாளில் நடக்கக்கூடிய காரியமா?

கம்பன் கவிச் சக்கரவர்த்தியான அன்றிரவு, வானக் கடலிலே மதிநாவாய் மிதந்து சென்றது.

அவன், தான் வழக்கமாகச் செல்லும், தன் உயி ருக்குயிரான தாசி பொன்னியின் நிலா முற்றத்திலே, அவளின் மடியில் படுத்திருந்தான்.

ஆசை, நாமாமிசபட்சணியின் கொலை வெறியோடு போட்டியிட்டுக் கிளம்பி அவனைக் குடைந்தது.

திடீரென்று பாய்ந்தெழுந்தவன், அவளின் முகார விந்தமெங்கும் முத்தாபிலேகம் செய்தவனாய், அவளது கார் நிறக் கூந்தலிற் சூடப்பட்ட தாமரை மலர் ஒன்றைப் பிய்த்தெடுத்தான்.

அதிலிருந்து ஓர் இதழைப் பிடுங்கி, அதில் தனது வலக் கைச் சுட்டுவிரல் நகத்தால், பின்வருமாறு எழுதினான்: ‘தாசி பொன்னிக்குக் கம்பன் அடிமை.’

உழை

யோட்டி, பொறாமை, புகைச்சல் என்ற அனைத்திற்கும் ஓர் எல்லை இருக்கிறது. அந்த எல்லையைத் தாண்டும் வரைதான் பொறாமைப்படுவனுக்கும், பொறாமைக்கு உரியவனுக்கும் துன்பம், மன உளைச்சல், வெறுப்பு, வெகுளி ஆகியன ஏற்படுகின்றன. எல்லைக் கோட்டைத் தாண்டிவிட்டாலோ 'எல்லாம் சமம்தான்' என்ற சமத்துவ மனப்பான்மை ஏற்பட்டு விடுகிறது.

அழுக்காற்று கொண்டவன் அழுக்காற்றுக்கிலக்கான வனைப் போற்றிப் புகழத் தொடங்குகிறான். உயர்ந்தோனும் தாழ்ந்தவனை அனைத்து ஆதரிப்பதில் இன்பம் காண்கிறான். அப்பொழுதுதான் பொறாமைக்காரனுக்குப் 'பரந்த மனம்பான்மை கொண்டவன்' என்ற பெயரும், மற்றவனுக்குச் 'செருக்கில்லாத சேர்த்தார்க்கினியவன்' என்ற சிறப்பும் வந்தடைகின்றன. உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகலில் இதுவே முதன்மையான அம்சமாய்க் கொள்ளத் தகுவதாகும்.

நாயின் பொறுமையும், போட்டியும் நாயிடத்திலே தான் செல்லும்! சிங்கத்திடம் வாலாட்ட முடியுமா? பூனை பூனையைத்தான் பிறுண்டலாம்; கீறலாம். ஆனையிடம் அதன் வீரப்பிரதாபம் செல்லாதன்றோ?

ஒட்டக்கூத்தரும், மற்றைப் புலவர்களும், கம்பன் சாதாரண கவிஞரைக் கருதப்பட்ட வரைதான், அவனை ஒடுக்க முனைந்தார்கள்; அழுக்காறு கொண்டு அல்லல் பல இழைத்தார்கள். வித்தவக் காய்ச்சலுக்கு நிரந்தர னிபாக்கியானங்களாய் விளங்கினார்கள்.

கம்பனின் புகழ்க்கதிர் வீசத் தொடங்கியதும், அவன் 'மகாகவி' என்று விருது பெற்றதும், 'இனிக் கம்பனைப் புகழ்ந்தால்தான் தமக்கு வாழ்வு' என்ற நிலை அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. 'ஊரோடுகில் ஒத்தோடு' என்ற பழமொழி அவர்களின் தாரகமந்திரமாய் ஆனதில் வியப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?

உரத்த குரலிலே, 'நான் முந்தி, நீ முந்தி' என்று போட்டி போட்டுக்கொண்டு, கம்பனின் புகழுக்குக் கட்டியங் கூறத் தொடங்கி விட்டார்கள், அவர்கள்!

சோழ நாட்டையும் கடந்து கம்பனின் கவித்துவ மேதை தமிழ் நுழைந்த இடமெல்லாம் தானும் நுழைந்து, 'கல்வியிற் பெரியன் கம்பன்' என்றும் 'கம்பன் வீட்டுக் கட்டுத்தறியும் கவிபாடும்' என்றும் புது மொழிகளை அவனுக்குச் சம்பாதித்துத் தந்தது. விரைவிலே அப்புது மொழிகள் பழமொழிகளாயின.

கிரீஸ்ப் போக்கில் கம்பனின் வீரத்தி மனோபாவமும் மாறிக்கொண்டே வந்தது. குடியும், கூத்தியுமே தன்னைப் போன்ற அநாதைகளின் அடைக்கலப் பொருள்கள் என்ற நினைவு கூடத் தளரலாயிற்று.

அவன் உலகத்தை அன்புக் கண்களாற் பார்க்கத் தொடங்கினான்; தன்னைச் சூழ்ந்திருந்த மண்ணை, மக்களை, மலரும் இயற்கையை யெல்லாம் நேசிக்க ஆரம்பித்தான்.

வாழ்க்கையில் ஒரு பிடிப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது, 'தானும் மனிதன் தான், தனக்கும் அன்பு காட்ட, பாசம் செலுத்த மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள்' என்ற எண்ணமே அவனுக்கு ஒரு தனிக் கம்பிரத்தை அளித்தது.

மோகவெறிக் குடைச்சல்களை, காமாந்தக்களிவெறிகளை மனம் நாடாது, உயர்வான எண்ணங்களை நோக்கி அந்தக் கனிக் குஞ்சரம் நடைபோடத் தொடங்கியது,

என்றாலும் பொன்னியை அவனால் மறக்கக் கூட வில்லை. கேளிக்கைகளின் உற்பத்தி ஸ்தானமாய் விளங்கிய அந்த உடலைப் பீறிக்கொண்டு அதனுள்ளே கிடந்த கத்தான்மாவைத் தரிசனம் செய்வது போன்ற ஒரு பரவச நிலை, பொன்னியைக் காணும்போது அவனுக்கு ஏற்படுவது ஏனோ? கம்பனால் பதில் பெறமுடியாத வினாக்களாய் இருந்தவற்றுள் இதுவும் ஒன்று!

தனது மாளிகையிலே இருந்த கலைவாணியின் சிலையை நாள் தவறாது வணங்குவது எப்படி ஓர் அவசிய கருமமாய் அவனுக்கு இருந்ததோ அதற்கு எந்தவகையிலும் குறையாத கடமை உணர்ச்சியோடு அவன் பொன்னியின் வீட்டிற்கும் நாள்தோறும் போய் அவளோடு சில நாழிகைப் பொழுதையாவது கழித்து விட்டுத்தான் வருவான்.

இந்த ஒரு விஷயத்திலே மாத்திரம் அவனுக்கும் சடையப்பவள்ளலுக்கும் மனவருத்தம் தொடர்ந்து இருந்தே வந்தது. ஏன்? சமயம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் குலோத்துங்கனும், ஒட்டக்கத்தருங் கூட அவனுக்குப் புத்திமதிகள் சொன்னதும் உண்டு.

“புலவரே! உமது நிலை மாறிவிட்டது. நீர் இன்று நாட்டின் செல்வமாகி விட்டீர். இந்த நிலையிலே அந்தத் தாசியின் வீடு தேடி நீர் செல்வது அழகன்று. மக்கள் பழிப்பார்கள்.

“நீலவிதானத்து நித்திலப்பூம் பந்தரின் கீழ்
மாமுது பார்ப்பான் மறைவலம் காட்ட”

நீர் குலமகள் ஒருத்தியை மணம் செய்து நன் முறையில் வாழ்ந்தால் எவ்வளவு நன்றாய் இருக்கும்” என்று அவர்கள் சொல்லும் சந்தர்ப்பங்களிலே கம்பனின் முகத்தில் நடிப்புச் சிரிப்பொன்று மலரும்; ஆனால் நெஞ்சோ வேதனைகொண்டு அழுது கதறும்!

இரவுக்கிரவே அவன் பொன்னியின் மனைக்கு ஒடோடிச் சென்று, அவளை ஆரத்தமுனி, நெஞ்சுக்குள்ளே புதைத்துக்கொண்டவனாய், “பொன்னி! கண்ணீர்க் கடலிலே கிடந்து திசையறியாக் கலமாக நான் தவித்த வேளையிலே, நீ புணையாக நின்று என்னைக்கரை சேர்த்தாய். நான் மகிழ்ச்சிக் கடலிலே தினைக்கும் இந்த வேளையிலே குலப் பெருமை பேசி, பிறப்புயர்வு காட்டி உன்னைப் பிரியு மாறு நண்பர்கள் வற்புறுத்துகிறார்கள். உலகம் முழுவதும் தந்தாலும் உன்னைப் பிரிவது மட்டும் என்னால் முடியாது. நீயும் அப்படியே எனக்கு உறுதி செய்வாயா?” என்று ஏக்கத்தோடு தன் கையை, நீட்டுவான்.

பொன்னியோ ஒன்றும் பேசாது அவனது கைகளிலே தனது முகத்தைப் புதைத்து, மலை மலையாகக் கண்ணீர் சொரிவாள்.

அந்தக் கண்ணீரிலே மலையத்தனை உறுதி எழுவதைக் கம்பன் உணர்ந்ததும்...

அவளோடு இரண்டறக் கலந்துவிடுவான்.

அந்த வேளைகளிலே வீடும் செல்வமும், கவித்தவமும், பேரும் புகழுமெல்லாம் அவனுக்கு அணுவினும் அணுவாய்ப் பரமானுவாய்த் தோற்றும்.

குதிரவன் வந்தான், போனான். தண்மதி பிறந்தது வளர்ந்தது, தேய்ந்தது, பின் பிறந்தது, தொடர்ந்தது பருவங்கள் மாறின. வருஷ மலர் அரும்பியது, போதா கியது, மலர்ந்தது, பின் உதிர்ந்தது.

குலோத்துங்கனும், சடையப்பவள்ளும், ஒட்டக் கூத்தரும் தங்கள் ஆசையின் அளவை எத்தனையோ வகையாகச் சொல்லிச் சலித்துப்போனார்கள்.

“கம்பரே! நீர் இராமாயணத்தைப் பாடாவிட்டால் யார் பாடுவர்? தொடங்குக; உமது பாட்டொன்றிற்குப் பதினாயிரம் பொன்னாக உம் முன்பு குவிக்கின்றேன். நீர் எப்பொழுது என் கருத்தை நிறைவு செய்யப் போகிறீர்?” குலோத்துங்கனின் வேண்டுகோள் இது.

“புலவரே! பொன்னியைத் துறக்கச் சொல்லி மன்றடினேன். ‘அதுதான் முடியாது’ என்று மறுத்தீர். ஆனால் இராமாயணம் பாடத் தடை என்ன? நாங்கள் போய்க்கொண்டே இருக்கின்றன. உமது காவியம் தமிழை அணி செய்யவே போவதில்லையா?” சடையப்பரின் ஏக்கம் இது.

“மகனே! நீ மனம் வைத்தாயானால் வான்மீகி இராமாயணம் உன் கவித்துவத்தின் முன் தலைவணங்கும் அப்பா; பாடு, மகனே! பாடு.” ஒட்டக் கூத்தரின் அன்புக் கட்டளை இது.

ஆனால் கம்பனுக்கோ துணிவு ஏற்படவே இல்லை. “ஐயன்மீர்! இராமாயணம் ஒரு பாற்கடல். அதனை இந்தச் சிறுபூனை நக்கிக் குடித்துவிடும் என்று நினைக்கிறீர்கள்? வான்மீகத்தின் சொல்லமுதச் சுவை எங்கே? எனது வெற்றுச் சொற் கூட்டம் எங்கே? நடக்கக் கூடியதை விளம்புமின்” என்று அவன் மறுத்து விடுவதே வழக்கமாய் இருந்தது. அனுமனுக்குத் தன் பலம் தெரியாததே போலக், கம்பனுக்கும் தன் சொந்தத் திறமை தெரியவே இல்லை! புகழ் மொழிகள் மூலம் அவனைத் தூண்டிவிட நினைத்தவர் ஏமாற்றமே அடைந்தனர்.

ஆனால், அந்த ஏமாற்றம் அதிகநாள் நிலைக்கவில்லை. ஒட்டக்கூத்தர் கூட்டம் வெல்லும் நாளும் வந்தது. அதுவும் மிக விரைவிலேயே வந்தது. தமிழகம் செய்த தவப்பயன் கம்பனைத் தூண்டி வழி நடாத்த இருக்கும் பொழுது அவன் “வேண்டா” என்றால் விதி விடவா போகின்றது?

அன்று, கலிங்க தேசத்தரசன், தூதுவர் மூலம், பளிங்குக் கல்லிலே இழைத்த சீதா இராம சிலை ஒன்றைத் தன் பரிசிற்பொருளாகக் குலோத்துங்கனுக்கு அனுப்பியிருந்தான்.

அதைச் சபையிலே கண்ட நேரத்திலிருந்து கம்பன் தன்னையே மறந்து விட்டான். தன் நிலையை இழந்து விட்டான்.

அந்தச் சிலை அவனை நோக்கிப் புன்னகை பூத்தது. “ஆஹா! அழகெல்லாம் திரண்டொன்றான இந்தச் சிலையினுள்ளே ஒரு பெருங்காவியமே அடங்கியிருப்பதாய் நான் உணர்கிறேன். அது கணந்தோறும் என்முன்னே

பல படலங்களாய் விரிகிறது. கற்பனைகள் என்னுள்ளே முட்டி மோதி வெளிவரத் துடிக்கின்றன.”

அந்தச் சிரித்த பங்கயமுகமலர், பச்சை வண்ண மேனி...

‘தோள் கண்டேன்...தோளே கண்டேன்
கமலக் கரங் கண்டேன்...கரமே கண்டேன்
செந்திரு மார்பு கண்டேன்...மார்பே கண்டேன்.
தாள் கண்டேன்...தாளல்லல்,வேறுகானேன்.’

“உண்மையிலே அதுசில்தானா? அல்லது இராமனே என்முன் வந்து...”

கீண் வழிப் புகுந்து கருத்தினில் ஏறிய இராமன்...

கம்பனைப் பித்தனாக்கி விட்டான்...

அவன், நெடுமாமாய் அச்சிலையையே நோக்கி நின்றான்... சிலையோடு... சிலையாய்...

குலோத்தங்கனுக்குப், சபையிலுள்ளோர்க்கும் இது பெரும் வியப்பாய் இருந்தது.

குலோத்தங்கன் கேட்டான். “கம்பரே! இந்தச் சிலை உமக்கு வேண்டுமா?”

“என்ன கேள்வி இது? அது இல்லாமல் இனி என் உயிரே நில்லாது!” என்றுமே, எதையுமே கேட்டுப் பெற்றுப் பழக்கமில்லாத கம்பனை இப்படிக் கேட்கிறான்? சபையே அதிர்ச்சியில் ஆழ்ந்தது.

‘கேவலம் ஒரு சிலையிலா இத்துணைக் காதல்? சபையைப் பொறுத்த வரையில் அது நியாயமான கேள்வி.

ஆனால் கம்பனுக்கோ...? கலாரசனைக்கும் அப்பாற்பட்ட ஏதோ ஒரு பாசத்தனை அந்தச் சிலையைச் சுற்றிப் படரும் போது...

ஞா. 7

உயிரா பெரிது? அது தூசு.

சிந்தனை நீண்டது; சபை கல்லென அசைவற்றுக்
கிடந்தது. கணங்கள் யுகங்களாயின.

“கம்பரே! இந்தச் சிலையை உமக்குத் தருவோம்,
ஆனால் ஓர் உறுதியை நீர் அளித்தல் வேண்டும்.”

“எந்த உறுதிக்கும் நான் ஆயத்தம்.”

“நீர் ஆறு திங்கள் மூடிவதற்குள் இராமாயணத்தைப்
பாடி இச் சபையிலே அரங்கேற்றல்வேண்டும்”

“நல்லது. ஏற்றுக்கொள்கிறேன்.”

கம்பனது மாளிகை தெய்வீக மணம் கமழத்
தொடங்கியது. கற்பூரமும், அகிலும், சாம்பிராணியும்
எங்கும் நிறைந்து காற்றிற்கும் சுவையேற்றின.

மலர்களிடையே அந்தப் பளிங்குச் சிலை, இராம
விக்கிரகம் ஒளிகான்றுகொண்டு இருந்தது.

தீபங்கள் இடைவிடாது எரிந்தன. கற்றுச்சொல்லி
கள் ஏட்டுக் கட்டுக்களோடு தயாராய்க் கம்பனின் ஏவல்
கேட்டு நின்றனர். புனிதமும், சாந்தமும் செங்கோ
லோச்சத் தொடங்கின, அங்கே.

கம்பன் இராம விக்கிரகத்தை நோக்கினான். அத
னுள்ளே இருந்த இராமன் நின்ற சீர் நெடுமாலாய்,
சங்கு சக்கரங்களோடு, தன் தேவியை அணைத்தபடி...

சௌந்தர்ய தேவனாய் விளங்க...

வாணியின் சலங்கையொலி கம்பனின் நெஞ்சிலே
கிளுகிளுக்க...

உலகம் யாவையுந் தாழுள வாக்கலும்
நிலை பெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா
அலகிலா வினை யாட்டுடை யாரவர்
தலைவர் அன்னவர்க் கேசரன் நாங்களே

என்று இராமாயணம் சப்த ஜாலங்களோடு பெரு
கத் தொடங்கியது.

கம்பனின் காவியக் கனலிலே காவிரி, சரயுநதி
ஆனது. தஞ்சை அயோத்தியானது. குலோத்துங்கன்
தசரதனான; ஒட்டக் கூத்தர் வசிட்டரானார். சடை
யப்ப வள்ளல் சுமந்திரனானார்.

கம்பன் பாடினான்...

சொல்லென்ற அத்திவாரத்திலே, பொருள் என்ற
தூண் நிற்க, அதன் மீது சந்தக் கவிக் கூரை கவிந்தது;
இராமாயணம் எழுந்தது.

அயோத்தி... அங்குக் கொடை வள்ளல்கள் இல்லை.
காரணம் வறியோர் இன்மையே! வண்மை இல்லை
வறுமை இருந்தால் தானே?

அதன் அரசன் தசரதன். அவன் ஓர் அபூர்வ
அரசன்; 'மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்' என்
பதைப் புரட்டி, 'மக்கள் யாவரும், மற்றும் பிராணிக
ளும் உயிரேயாகத் தான் அவர்களைத் தாங்கும் உடலாய்
நின்றவன்.'

அவனுக்குப் பிள்ளைகள் இல்லை புத்திர காமேட்டி
யாகம் செய்தான். மக்கள் நால்வர் பிறந்தனர். மூத்த
வன் இராமன். அவன் ஒரு நீலமணி வரை! அந்த
வரையிலே குதித்தோடும் சிற்றருவிகள் தாம் பரத,
இலக்குமண. சத்துருக்கினர்! அவர்களிலே மனிதத்துவத்

தின் உன்னத இலட்சியங்கள் மாத்திரமோ? தெய்வ அம்சங்களும் நிறைந்து விளங்கின. இராமன் மாலின் வடிவின்னேயல்லால் வேறில்லை!

சபைக்கு ஒருநாள் 'மண்படைத்தை முனி' விசுவாமித்திரர் வந்தார். யாகத்தை அழிக்கும் அரக்கரை ஒழிக்கக் 'கரிய செம்மல் ஒருவினைத் தந்திடுதி' என்று தசரதனைக் கேட்டார். தசரதன் மறுக்க விசுவாமித்திரர் வெகுளி கொள்ள...

வசிட்டரின் தலையீட்டால் இராமனும், இலக்குமணனும் 'மன்னன் இன்னுயிர் வழிக் கொண்ட'லெனக் கோதாவரிக் கரையை அடைந்தனர். இராமன் 'வடவைக்கனலென விழித்த தாடகையை அழித்தான்; யாகம் காத்தான்.

வேள்வி முடிந்தது.

விசுவாமித்திரரும், தசரத புத்திரர்களும் திரும்பி வரும் வழியிலே மிதிலை சென்றனர். மிதிலை அரசன் புத்திரி, மையறு 'மலரின் நின்று நீங்கி வந்த செய்யவள்' இராமகோலத்தைக் கண்டாள்.

இராமனும் கண்டான்...

"எண்ணரு னலத்தினுள் இனையள் நீன்றுழிக்
கண்ணொடு கண்ணினை கவ்வி ஒன்றறயொன்(று)
உண்ணவும் அரியதால் உணர்வும் ஒன்றிட
அண்ணலும் நோக்கினுள் அவளும் நோக்கினுள்."

அதன் மேல்...

இளி

மலையிலிருந்து, பிறந்த மேனியோடு தவழ்ந்து வந்த சிற்றூறு, பின் குறு நடை நடந்து, வேகமாய் ஓடித் தரையிலே இழிந்து சேற்றிலும் சுகதியிலும் புரளத் தொடங்கியது. வான்மீகியின் மனிதராமன், கம்பனின் தெய்வராமனாக உயர்ந்து நின்றவன் சடுதியில் மண்ணிலே இறங்கி, மீண்டும் மனிதப் பிறவி எடுத்து விட்டான்.

செய்யதாமரைத் திருவாகிய சீதையும் மனித கணத்தோடு கலந்தாள். இருவரிடையேயும் விரகதாப வேதனையைப் புகுத்தி அதன் மூலம் தான் ஒரு சிருங்காரக் கவிவலன் என்று புகழ்க்கொடி நரட்ட நினைத்த கம்பன்...

மேகதூதத்தையும், ருதூசங்காரத்தையும் நினைவில் நிறுத்தி, காமாந்தகாரக் களியாட்டிற்கு வரவேற்பிசைபாடத் தொடங்கி விட்டான்.

சீதா சுயம்வரத்தில் இராமன் வளையாவிவ்வை வளைத்து அதனை உடைத்திட்டபோதிலே, சீதாபிராட்டி

யின் மேகலை பூரிப்பினால் அறுந்தது போலக், கம்பனின் காவிய முத்தாரமும் இடையிலே அறுந்து தொங்குவ தாயிற்று!

‘பெருங் காப்பிய நிலை பேசங்கலை’ என்று இலக்கணம் கற்றுக் காவியம் சமைக்கப் புறப்பட்ட வெற்றுக் கவிஞனின் நிலையிலே, மகாகவி, அபிரவகவிநாதன், கவிச் சக்கிரவர்த்தி இறங்கி வந்து...

புனலாட்டும், நீர் விளையாட்டும், உண்டாட்டும், களி யாட்டும், உலாவியலும், பாடத் தொடங்கி...

‘கற்புக் கடம்புண்ட தெய்வமாகக் கண்ணகி’ பிறந்த பூமியிலே, ஒரு கங்கை நதிக் கரையையே சிருஷ்டித்து விட்டான்!

‘வல்லவன் கைப்பம்பரம்’ போலக் குலோத்தங்கனா தியர், கம்பனின் நாவசைப்பிலே தாம் அசைந்தனர்! அது பல பூர்வமாகச் சிங்காரக் கனித் தேறலைக் கம்பன் பிழிந்து தருவதற்காக அவனுக்கு ஓர் இன்ப உலகத்தையே சமைத்துக் கொடுத்தனர்.

நாட்டிலே பாலும் பழமும் தேனும் கலந்தோடிய நாள்களல்லவா அவை? விசயாலயன் தொடங்கிக், குலோத் துங்கனின் பாட்டன் முதலாக் குலோத்தங்கன் ஈராகத், தேய தேயங்கள் சென்று செயக் கொடி நாட்டித் தேடி வந்த செல்வங்கள், குவை குவையாய்க் கொட்டி கிடந்த வேளையல்லவா அது?

எதற்குப் பஞ்சம்? அதுவும் கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பனுக்கு இல்லாததா?

யவனத்துப் பளிங்கிழைத்த தரை, விண்ணைத் தட வும் நிலா முற்றம், அங்குத் தமிழ்ச் சிற்பிகளின் கைவண்

ணங் காட்டும் கற்சிலைகளும், யவனச் சிற்பிகளின் தொழில் வண்ணம் சிறந்த பளிங்குச் சிலைகளும், சற்றும் வெட்க மின்றிப் படைப்புக் கால மக்களின் கோலத்திலே நின்றன!

கலிங்கத்துக் காட்டிலே கிடைத்த தேக்குமரம், மகதத்துத் தச்சனின் கைத்திறமை பெற்றுக் கம்பனின் கேளிக் கிருகத்திலே கிடந்தது. அதை அணைத்துக் கொண்டு இலவம் பஞ்சிழைத்த மெத்தையும், அதற்குப் போதையூட்டித் தடவிக் கொடுத்தபடி மென்மலர்களும் கிடந்தன.

மகிழும், கோங்கும், முல்லையும் மல்லிகையும், செம் பகமும், பைங்குவிளையும், கமலமும், குமுதமும் வருடம் முழுவதும் பூத்துக் குலுங்கும் பொழில்கள், தடங்கள்! அந்த மாளிகையின் முன்பிலிருந்து முகை காட்டி, முறு வல் பூத்து அவை செய்யும் சேஷ்டைகள் கொஞ்சமோ?

'ஈழத்து முத்தம், காழகத் தாக்கமும்' கம்பனின் மாளிகையிலே இறைந்து கிடக்கலாயின. ஆடகமும் கிளிச் சிறையும், சாம்புநதமும் அணிகளாய் அவன் மாப்பிலே கிடந்து குளிர்ந்தன.

தந்தத்தால் அமைத்த வடிவங்கள், தகதகக்கும் பொன் வட்டில்கள், வெள்ளிப் பாத்திரங்கள், தங்கக் கண்ணங்கள்.

யானைகள் கொட்டில்களிலே நின்று பிளிற ஆரம் பித்தன; குதிரைப் பந்தியிலே அரபிக் குதிரைகள் திமிர் கொண்டு கணைத்தன.

சிறிகைக்கு ஓரிடம், தண்டிகைக்கு வேறிடம், கொடி, குடை, ஆலவட்டம் குவித்து வைக்க இன்னேரிடம்.

தங்கப் பலகையதும், தாங்கு பவழத் தூண்களதுய, துங்கமணிப் பூண்களதும் சுமைதாங்கா ஊஞ்சல்கள் வேறு...!

அதிகம் ஏன்?

மதனகிரீடைக்கு ஏற்ற அத்தனை பொருள்களும், கம்பனின் மனையை நிரப்ப அவன் கலவிக் களியைக் கவிதா ரூபத்திலே வடிக்கத் தொடங்கி விட்டான்.

அந்தக் கேளிக் கிருகத்தில், அவனும், அவனது நண்பர்களும் மது, மங்கை ஸ்மரணையிலே ஈடுபட்டுச் சுவர்க்க சகானுபவத்தில் திளைக்கலாயினர்.

இன்ப போதையின் உச்சியிலே அவர்கள் கிறங்கிக் கிடக்கின்ற போதனில்...

கம்பனின் கற்பனை, கொடிகட்டிப் பறக்கத் தொடங்கி விடும்.

“அதோ... சோலையிலே ஆடுகின்ற மயில்களைப் பாருங்கள். பெண்கள் புருவவிற்களை வளைத்து விழி அம்புகளை எய்வர் என்று பயந்து ஒதுங்கிப் போகின்றன. குயில்கள் மடவரலியரின் குரல்கேட்டு மயங்குகின்றன...”

“வெறிகொண்டு தடுமாறுகின்ற இந்தப் பெண், எனைப் பதற்கு முன்பே செடிவளைந்து கொடுக்கிறதே? அது சரி! பெண்ணின் கைத்தலத்துக்கு எனைந்துகொடுக்காத வர் யாவர்? இன்னும் சிலபொழுதில் மலர்கள் அவளின் காலடியிலே கிடந்தாலும் வியப்பதற்கு ஒன்றும் இல்லை!”

“இவை செவ்விளநீர்க் குலைகளோ? ஆகா! பெண்களின் தனபாரங்களையல்லவா நினைஆட்டுகின்றன? இயற்கையின் ஒவ்வொரு படைப்பும், பெண்ணின் உடல் உறுப்பைக் கற்பனை செய்ததான் எழுந்தது போலும்.”

“இவை பாடல்களா?” என்று கேட்க அங்கு யாரும் இல்லை.

அவை மகாகவிஞனின் திருவாய்க் கமலத்திலிருந்து உதிர்ந்த திருப்பிதற்றல்கள்!

கேட்கும் துணிவு யாருக்கு வரும்?

வெயில் தகிக்கும் வேளைகளிலே கம்பனும், நண்பரும் தத்தம் பெண்களோடு தடாகத்திலே இறங்கி ஆடி மகிழ்வர்.

பாசாங்கும், போலிச் சிரிப்பும், குதலைப் பேச்சும் கும்மாளமும் அங்குத் தூளி பறக்கும். நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்ற அத்தனையும் நெகிழ்க்கப்பட்டு விடும்.

ஒருவரிலே ஒருவர் நீர் இறைத்து விளையாடுவர். அந்த வேளையில் காலிலே தாமரைக் கொடி சிக்க, ஒருத்திக்குப் பாம்பு என்று பயம் ஏற்பட்டு விடும். ஓடிப் போய்த் தன் காதலனின் மார்பிலே தன் குவடுகள் அழுந்தும் வண்ணம், விழுந்து விடுவாள்.

வேறொருத்தியோ கொங்கையிலே எழுதப் பெற்ற சாந்து அழிந்திட, அந்த வேளையிலேதான் கண்டுகொண்டவள் போல, நகக் குறியைக் கண்டு தலைவனோடு பிணங்குவாள்.

இன்னொருத்தியோ வேடிக்கையாகத் தன் காதலன் மீது நீர் உமிழ்ந்து மகிழ்வாள். இவை மட்டுமோ?

மலையோடு குன்றுகள் மோதியது போல, ஆணும் பெண்ணும் ஒருவரில் ஒருவர் மோதி மோகார்தகார உணர்ச்சி மீதூர உலகையே மறந்தவிலையில், கம்பனின் ஞா. 8

கவிதைகளுக்குக் கருப்பொருள்கள் அங்குப் பிரசவமாகிக்
கொண்டிருக்கும்.

இவ்வாறு பாலகாண்டம் தொடர்ந்து முடிந்தது.
ஆனால், அந்த இடைவேளையில் இராமனின் மூர்த்
தீகரமும், வெள்ளைத் தாமரையானின் கடைக் கண்
நோக்கும் கம்பனை விட்டு விலகித் தேசாந்தரம் போய்
விட்டன...

விளரி

அப்பால்... அதன் பிறகு...

அயோத்தியா காண்டத்திலே சில பாடல்கள் ஊர்ந்தன.

அதன்பின்பு எஞ்சியது ஒரே சூனியந்தான்.
எல்லாம் ஒழிந்து விட்டன.

ஐந்து மாதங்கள்...

இன்னும் ஒரே ஒரு மாதம், இராமாயண அரசு
கேற்றம் நடப்பதற்கு.

நடக்குமா?

'எழுந்த ஞாயிறு விழுவதன் முன்கவி பாடின
தெழுநாறே' என்று இனியும் மமதை கொண்டிட முடியுமா? அச்சமே அறியாத கம்பனும் அஞ்சத் தொடங்கி விட்டான்.

அலுப்பும், சோர்வும், விரக்தியும் அவனை முற்றுக்கையிட்டன. நன்றாக இழுத்துக் கட்டிய வீணையின் நரம்பு,

இழுவையின் வேகந் தாங்க முடியாது 'படக்' என்று அறுவதே போல, அவனுடைய கற்பனை நரம்பும் அறுந்து போய் விட்டதோ?

இவையெல்லாம் எதனால்? நினைக்கவே அருவருப்பாய் இருந்தது அவனுக்கு! "தூ! தூ!" வெறுப்பு நெளிந்தது நெஞ்சில்.

"கீழ்த்தர உணர்ச்சிகளைப் பாடிப் பாடி, ஒரு காலத்தில் உமிழ்ந்து தள்ளிய வாழ்வையே மீண்டும் சதம் என்று கொண்டதன் பயன்தான் இது."

மனச் சாட்சி அவனைக் கீறியது; கிழித்தது; சித்திரவதை செய்தது...

'இதுதான் வாழ்க்கையா? வாழ்க்கை இதுவா? வாழ்க்கையே இதுதானா? சிலகண நேரக் குடைச்சலுக்காக, இளமைத் துடிப்பின் மிருக வேட்கைக்காக, சதையினதும், கொழுப்பினதும் தீவிர வெறிக்காக, அதையே கனிதையாக்கி, காப்பியமாக்கி, வாழ்வதும் ஒரு வாழ்க்கையா?

'ஐயையோ! ஒழிந்தேன் ஒழிந்தேன்.'

பொன்னியைத் தழுவின கரங்கள் தளர்ந்தன. நிலா முற்றத்திலே முடங்கிக் கிடந்த தென்றல் தீயாய் எரித்தது. நீல விதானத்திலே தூங்கிய பிறைமதி, சடுதியில் அரிவாளாக மாறித் தன் கழுத்தை நோக்கிப் பாய்ந்து வருவதுபோல இருந்தது.

கண்ணைச் சிமிட்டிச் சிமிட்டிப் பரிசாசம் செய்வன போல நகைக்கும் உடுக்கணங்கள், திரிபுராந்தகரின் சிரிப்பாகிக் கம்பனை எரித்தன.

அவன் எழுந்தான், ஓடினான்.

கவிதை வெறி ஏற்படும் பொழுதெல்லாம் அவன் இவ்வாறு ஒடிப்போவது வழக்கம். ஆகவே பொன்னி அதைப் பெரிதாகக் கொள்ளவில்லை.

அவள் வீழ்ந்து கிடந்தாள்; சிரித்தபடி அவனது வருகையை எதிர் நோக்கிக் கிடந்தாள். கம்பன் அவள் படுத்திருக்கும்போது, அடிக்கடி வருணிப்பது போன்று, 'நவ்வி வீழ்ந்தென, நாடக மயில் துயின் றென்ன' வீழ்ந்து கிடந்தாள்.

கம்பன் திரும்பிக் கூடப் பார்க்கவில்லை.

ஓடினான்... வீட்டிற்குச் சென்று இராம விக்கிர கத்திற்கு அருகே போய், அதைக் கையிலே எடுக்கப் போனவன்...

ஆ! இடியா, மின்னலா, ஊழிக்காலமா?

கம்பனின் கண்களுக்கு முன்னால் எரிமலை சுவாஸித்து எரிந்தது; ஆதிசேடன் தன் நாலை வளைத்து, சீறி, உலகமும், கதீர்களும் முடிவற்றுச் சுழன்றன, அவன் முன்னால்!

'இராமா! இராமா! இராமா! என்னை முற்றாக அழித்துவிட்டாயே! இராகவா! நான் இனி எவ்வாறு வாழ்வேன்?' கம்பன் நொருங்கிப் போன தன் நெஞ்சைப் பிடித்துக்கொண்டு கதறினான்.

உடைந்து துகளாய்க் கிடந்த சிலை அவனது கேள்விக்குப் பதில் தரவில்லை.

கற்பனை ஊமையாகியது. கருத்துக்கள் நொண்டிகளாயின. மூளை ஒன்றுக்கும் உதவாத முடமாகியது. சிந்தனைசக்தியே செத்துவிட்டது போன்ற பிரமை ஏற்பட்டது.

இளமைச் சக்திகள், சல்லாப சம்போக சரசங்களாகிய, அழுக்குக் கால்வாயிலே நெளிந்து, நெளிந்து ஓடி, னீறு இழந்து நாறிப்போய்க் கம்பன் புல்லின் நிலைக்கு இழிந்து விட்டான்.

சலிப்பைத் தோள்களிலே ஏற்றிக்கொண்டு, தடுமாற்றத்தைக் கைகோத்தவனாய், வெறுங் கூட்டு நிலையிலே அவன் உலாவி வந்தான். புதுமையும், கற்பனையும், சொல்லாட்சியும் நிரந்தரமாகவே அவனோடு ஊடல் கொண்டு விட்டனவோ?

மதி இருந்தது, மலர் இருந்தது, மக்கள் இருந்தனர், வாழ்க்கை இருந்தது. போரும், வெற்றியும், தோல்வியும், பண்பும், நண்பும், கொடுமையும், சிறுமையும், நன்மையும், தீமையும் எல்லாம் இருந்தன.

ஆனால் அவற்றைக் கவிகளிலே வாழவைக்கும் கம்பன் தான் இல்லை.

ஒய்வு ஒழிவில்லாத சதைப் பிண்டத் தேவைகளுக்கு அடிமையாகி, ஆழ்ந்த பேரறிவைப் பணயம் வைத்த கம்பன், நடைப் பிணமாய் உலாவத் தொடங்கி விட்டான்.

“என் கவித்துவம் இப்படியா அகால மரணம் எய்தல் வேண்டும்? இராமா! அல்லையாண்டமைந்த மேனி அழகா! தசரதன் காதலா! இரகுபதி ராகவா! இந்தக் காழுகளை நீ வஞ்சந் தீர்த்து விட்டாயா? அறிவுக்கனலை எனது உள்ளத்திலிருந்து அறவே அணைத்தாயோ? தாதாய்! ஏழுலகின் தாயே! தனித்தவமே! என்னை அறிவு மடம் படச் செய்வதிலே உனக்கு என்ன லாபம்?”

“கவிதைத் தேவி! கலாவாணி! வெண்டாமரை மேவிய மின்னே! வாகிஸ்வரி! என் வாக்கைத் திருப்பித்தா, தந்துவிடு.”

கம்பன் இவ்வாறெல்லாம் கதறினான். தெய்வ நெஞ் சங்களோ, தாம் ஆவாகனமாகிய கற்களிலும் வைரம் பாய்ந்தே விளங்கியதால், அவன் சொற்கள் ஏறவேயில்லை. கம்பன் சிந்தித்தான்.

“காமக் கலப்பே இல்லாது தூய்மையாய் எழுதுவோம் என்றால், எழுத்தாணி நகரவே மறுக்கிறது, தெய்வீக சிகரத்திலே ஏறிநின்று வாக்குக்களாகிய கற்களால் கானிய கோபுரம் அமைப்போமென்றாலும் கூடுவதாய் இல்லை. அங்கும் காமக் குரோத மத மாற்சரியங்கள் தாம் தலையெடுக்கின்றன. கொங்கைக் குவடும், குமிழ்தழும் கொடியிடையும், அரவல்குலுந்தான் தோற்றமெடுக்கின்றன.”

“அவற்றையே பாடவா? வடமொழிச் சிருங்காரக் குழவிக்கு நான் செவிலித்தாயாவதா? சீவகசிந்தாமணி சென்ற வழியிலே, காளிதாசனும், சண்டியும், பவபூவதியும் புரண்டெழுந்த சேற்றுச் சகதியிலேயே நானும் பயணம் செய்வதா?”

“சேச்சே! அது வேண்டா, வெறுஞ் சிங்கராச் சொல்லடுக்குகளால் கவிதா தேவிக்கு வாழ்த்துப்பாடுவதிலும், இறந்தா ஒழிவதே மேல்.”

“.....”

“ஆ... கவிதையாம் தேவியைப் பிரிந்து நான் எவ்வண்ணம் வாழ்வேன்? சடையப்பராலும், ஒட்டக்கூத்தராலும், குலோத்துங்கனாலும் நெய்பூற்றப்பட்ட காப்பிய ஆசைத்தீ இன்று கொழுந்துவிட்டெரிந்து, என்னை அணுவணுவாகக் கருக்குகிறதே! என் செய்வேன்”

ஆன்மா இறைவனைத் தேடித் தேடி அலைந்து அலுத்து விடுவது போலக் கம்பனும் கவிதையைத் தேடித் தேடிச் சேர்ந்து போனான்.

அவன் விடே களையிழந்து போயிற்று. நண்பர் கூட்டத்தை முன்பு போல அங்கு அதுமதிப்பது குறைந்து இல்லையே ஆகிவிட்டது.

பளிங்குத் தரைகள் மாசண்டன; தூசேறின. நிலா முற்றம் பாழ்வெளியாய்க் கிடந்தது. சிற்பங்கள் உடைந்தும், சரிந்தும், விழுந்தும் அலங்கோல நிலையை அடைந்தன.

சோலையிலே பெண்ணின் மதர்த்த இளமையை நினைவுறுத்தி மலரும் பூக்கள் தேடுவாரும், சூடுவாரு மில்லாது வம்பில் மலர்ந்து கருகிக் காய்ந்து உதிர்ந்தன. வேனில் மாடங்களிலே வெளவால்களும், ஆந்தைகளும் குடியேறி ஆட்சி செய்தன.

ஜலக் கிரீடைத் தடாகம், புதிதாக நீர் மாற்றாததால், உயிரை மூடிக்கொண்டு நிற்கும் அஞ்ஞானம் போலப் பாசி படிந்து கிடந்தது.

கம்பன் தன்னைத் தேடி வருவான், வருவான் என்று காத்திருந்து காத்திருந்து பொன்னி ஏமாந்தாள். நிலா முற்றத்திலே இருந்த கூடுகளிலே கிளியும், நாகணவாயும் மாறி, மாறி 'கம்ப, கம்ப, கம்ப, கம்ப' என்று ஒலமிட்டு அவளின் விரகதாபத்தை வடவைத் தீயாக்கின.

அவள் கம்பனை நேசித்தாள். அவனுடன் தொடர்பு கொண்ட நாளிலிருந்து, மற்ற எல்லாரையும் துறந்து அவனையே தஞ்சம் என்று வாழ்ந்தவள் அவள்.

கோவலனுக்கு மாதவிபோல, கம்பனுக்குப் பொன்னி எனலாம்.

நெஞ்சொன்று, நினைவொன்று, உயிரொன்று, ஆனால் உடல் வேறு என்று வாழ்ந்து விட்டு...

சதைகாட்டி, குதலை மொழி கூட்டி, சரச மதுவூட்டி, திருவின் அருள் தேக்கும் சாமானிய தாசியல்லளே, அவள்! கம்பனின் 'பிச்சி' யாய் அவனில் ஒன்றிப் போய் வாழ்ந்தவளுக்குப், பிரிவு பேரிடியாய் இருந்தது.

'அவர் என்னைத் துறந்து விட்டாரா?' துன்ப நெருப் பிலே நினைவுச் சருகுகள் இவ்வாறு எரிந்து சாம்பரா கிப் பறக்கையில் அவளுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. தலை சுற்றியது!

சிறிது பொறுத்து, பரிமள சுகந்தக் கடலிலே படிந் திட்ட கூந்தல் மேகத்தின் மீது, தண்மதியாய் அமர்ந் திருந்த தாமை மடலிலே ஓர் இதழை எடுத்தது, செம் பஞ்சக் குழம்பு தோய்ந்த தனது மென்விரல்களால் கம்ப னுக்கு ஒரு செய்தியை வரைந்து அனுப்பினாள், அவள்.

"அன்பரே! நிலவுக் கதிர்கள் நஞ்சூட்டிய சாங்க ளாகி என்னைக் குத்திக் குடைகின்றன. குளிர் சாந்தோ உடலைக் கருக்கிச் சாம்பராக்குகிறது. தோழிமார் வினை களைத் தடவி மோகாந்தக் கவிதைகளை இசைக்கும் போது, ஆசைக்கடல் என்னுள்ளே பொங்கி ஆர்ப்பரிக்கின்றது. அதற்கு ஓர் எல்லை காணேன். தென்றற்புலி நிலா முற் றத்திலே வந்து பதுங்கியிருக்கிறது. அது எப்பொழுது என்மீது பாயுமோ? என் நிலையைப்பாரீர், விரைந்த வாரீர் வந்தென்னைக் காப்பீர்."

தீருமுகத்திற்குப் பதிலும் இல்லை. கம்பன் வரவும் இல்லை. பொன்னி எத்தனை நாட்கள் தாம் பொறுப்பாள்? கம்பனின் மனைக்கு ஒருநாள், அவள் போனாள். 'அவர் தீயெழ என்னை நோக்கினார்... அந்தப் பார்வையிலே எனது உயிரே கருகியது. அம்மம்மா! மெலிந்து வாடிய அந்த

மேனியின் அலங்கோலத்தை என்னவென்பேன்? ஆனால் நான் யார்? கேவலம் தாசி! எத்துணைதான் உயிரொன்றி வாழ்ந்தாலும், அவரின் பக்கலிலே அவரது விருப்பமில்லாதது சென்று பணிவிடை செய்தல் இயலுமோ?"

'அவருக்காக எனது நெஞ்சு தடிக்கிறது. கண்கள் குளங்களாகின்றன. "என்னுயிரே! உன்கதி இதுவோ" என்று மனத்தோடு மனமாய்க் குரலெடுத்துப் புலம்புகிறேன். என்நிலை கண்டு அவர் இரங்கவில்லை'

'ஆனால் ஒன்று, உண்மை எத்தனை ஆண்டுகள் யுகங்களாய்க் கழிந்தாலும் அவருக்காய் நான் காத்திருப்பேன்.'

கம்பன், பாலகாண்டத்தைப் பலமுறை மீட்டும், மீட்டும் படித்தான். 'அதனாலாவது புத்தணர்ச்சி பிறந்து கவிதா வேகம் ஏற்படும், இராமாயணத்தைத் தொடரலாம்' என்று அரிதின் முயன்றான்.

பயன் இல்லை, அவன் தோற்றுப் போனான், தோற்றே போனான்!

பாலகாண்டம் வெள்ளிப் பனிவரையாய் கிமிர்ந்து நிற்க, அதன் அடிவாரத்திலே தான், ஒன்றுக்கும் பயனில்லாத ஒருபுழுவாய் நெளிவது போல இருந்தது, அவனுக்கு.

'தோல்வி மனப்பான்மை...சோர்வு...வேதனை...

கம்பன் வெறுப்பின் எல்லைக் கோட்டையே தொட்டு விட்டான்.

அந்த நிலையில் அறிவு மடம்பட்ட அவன் சீறும் புலியானான்; பாயும் அரியானான்; படம் விரிக்கும் பாம்பானான்; கொலைவெறி கொண்ட இராக்கதன் போல எரிந்தும், புகைகந்தும் வெகுண்டும் பலரைத் தன் பகைவராக்கிக் கொண்டான்.

சொல்லில் உறுதியில்லை; செயலில் நிதானம் இல்லை; நடையில் நேர்மையில்லை.

வாணியம்மரணையோ; இராம பூஜையோ எல்லாம் நின்று போயின. கெடுகிணைவுகள், நெஞ்சப் புற்றில் நச்சுச் சுவாசத்தை உமிழ்ந்து சீறிக் கொண்டிருக்கையில் உலகமே தனக்கெதிராய்ப் போர்க்கொடி தூக்கி நிற்பது போன்ற பிரமை ஏற்படுகையில், அவனுக்கு வாழ்வளித்து வளர்த்த சடையப்பவள்ளலையே அவன் அலட்சியம் செய்யத் தொடங்கி விட்டான்.

வள்ளல் வெகுளவில்லை. ஆனால் அவரது நெஞ்சின் அடிவாரம் உடைப்பெடுத்த, அங்குக் குருதி பெருகி ஓடியது. 'ஐயகோ! குலோத்துங்கனின் முற்கோபத் தையும் ஒருவாறு சமாளித்து, மேலும் ஆறுமாதத் தவிணை பெற்று இவரை இராமாயணம் பாடச்செய்ய முயன்றேன். குலோத்துங்கன் வரையில் வெற்றிதான். ஆனால் இவரோ, பித்தாப்பிடித்தவர் போல அல்லவா நடந்து கொள்கிறார்? இராமாயணம் இன்னும் ஆறு மாதங்களில்லை, ஆறு வருடம் சென்றாலும் நிறைவுறாத போல இருக்கிறதே! தமிழகத்தின் தவப்பயன் இவ்வளவு தானே?' என்றெல்லாம் எண்ணி, எண்ணி அவர் உருகினார்.

'வயிரவாண் பூணணி மடங்கல் மொய்ப்பினான்' 'எண்ணருனலத்தினான் இனையள் நின்றுழி,' 'மையறு மலரின் நீங்கி யான்செய் மாதவத்தின் வந்து' முதலாய கவிதைகள் வள்ளலின் முன்பு விரிய 'அந்தோ! கம்பர், கம்பராவது எப்போது?' என்று அவர் கண்ணீர் விட்டார்.

சுடையப்ப வள்ளல் தாழாத ஆசையோடு கிணற்றை வெட்டப் போக, அதிலிருந்து பயங்கரப் பூதம் புறப்படும் என்று அவர்கண்டாரா?

நாங்கள் விரைந்து செல்வதையும், கம்பன் தன் முயற்சியிலே தொடர்ந்து ஈடுபடாது காலங் கழிப்பதையும் கண்டு அச்சங்கொண்ட அவர், குலோத்துங்கன் மூலம் கம்பனைத் தூண்டலாம் என்று முயன்றதில் தவறு இல்லை யானாலும், அதன் விளைவுதான் பயங்கரமாய் அமைந்தது.

சபையிலே ஒரு தென்னிலங்கைப் பேரர்க்களமே உருவாகத் தொடங்கி விட்டது. அங்கு வார்த்தைகளாகிய சரக்கூடங்கள் நிறையலாயின.

சபையிலே ஒட்டக் கூத்தர், மற்றும் புலவர்கள், அமைச்சர் முதலியோர் நிறைந்திருந்தனர்.

குலோத்துங்கன் கேட்டான். “கம்பரே! நீர் குறித்த தவணையும் கடந்து ஒரு திங்களாகி விட்டது. சடையப்பரின் வேண்டுகோளை ஏற்று, மேலும் ஆறு திங்கள் தவணை தந்தோம். இதுவரை பாலகாண்டத் திற்குப் பிறகு எவ்வளவு தூரம் முன்னேறியிருக்கிறீர்? அறிய ஆசைப்படுகிறோம். சொல்வீரா?”

“அரசே! காவியம் பாடும் நிலையிலே நான் இல்லை. என்னைத் தொந்தரவு செய்யாதீர். பாலகாண்டத்தோடு எனது கவித்துவமும் முடிந்து விட்டது.” வேதனையும், வெறுப்பும் குழைந்த சொற்கள், கம்பன் வாயிலிருந்து நிகராமாய் வெளியேறின.

குலோத்துங்கனோடு சேர்ந்து சபையே அதிர்ந்தது. சடையப்ப வள்ளல் கல்லாகி விட்டார். ஒட்டக் கூத்தர் ஏக்கம் மீதூர “மகனே! நீ என்ன சொல்கிறாய்? மீன் குஞ்சு நீந்துவதைத் துறந்தது என்றும், புலிக்குட்டி பாய்வதை மறந்தது என்றும், காவிரி வளம் சுரக்க மறுத்தாள் என்றும் சொன்னால் அதைக்கூட நம்பலாம்! ஆனால் உன்னைக் கவித்துவம் விட்டு அகன்று விட்டது என்பதை எவ்வாறு நம்புவது?” என்று வினாவினார்.

கம்பன் பேசாப் பதுமையானான்.

குலோத்துங்கன் சூழ்நிலையைத் தன் சிரிப்பாலே சந்து செய்தபடி. “புலவரேறே! உண்மையாகவே சொல் கிறீரா?” என்று கேட்டான்.

கம்பனுக்கு வேதனை வெகுளியாக, அவன் சீறினான். “அரசே! புலவர் பிரானே! என்னை வார்த்தைப் பாணங் களாலே கொல்கிறீர்கள். நான் கனிஞானே அல்லன் எனக்குக் கவிபாடத் தெரியாது... ஒன்றுமே தெரியாது. ஏன் என்னை வதைக்கிறீர்கள்?”

“கம்பரே! நீர் பெரும் புலவர், கவிச் சக்கரவர்த்தி, உமக்கு உமது சக்தி தெரியவில்லை பாடுக, எம்மை மகிழ்ச்சிக் கடலிலே ஆழ்த்துக” சடையப்ப வள்ளல் இரந்தார்.

கம்பனுக்குப் பைத்தியமே பிடித்துவிடும்போன்றிருந் தது. “ஐயோ! இவர்களால் என்னைப் புரிந்துகொள்ளல் கூடவில்லையே! என் குறையை யார்க்குச் சொல்வது? அவன் வேதனையில் வெந்தான். அந்த வேதனை திடீ ரென்று வெகுளியாய் உருக்கொண்டது. “கவித்துவம் கட்டளையாலும், வேண்டுகோளாலும் உருவாவதன்று. அது தன் நினைவிலே கட்டற்றுக் காட்டாராய்ப் பெருகி ஓடல் வேண்டும். அந்த நிலை இல்லாவிட்டால் பாடாது இருப்பதே மேல்.”

“என்னுள்ளே ஊறி வழிந்த கவித்துவம் வற்றி வரண்டு விட்டது. புகழ் மழையால் அதை மீட்டும் நிரப்பிவிட முடியாது. நான், ‘நானா’கி பழைய கம்ப னாகிக் கவிதை செய்ய முடியுமானால் கட்டாயம் இரா மாயணம் செய்வேன். அதாவரை காத்திருக்க முடியு மானால் காத்திருங்கள். இல்லையேல் வேறு ஒரு கனிஞ னைத் தேடிச் சென்று உங்கள் கனவினை நிறைவு செய்யும்

கள். என்னை என் வழியில் விடுவதுதான் நான் இப்போது வேண்டுவதெல்லாம்” கம்பன் எழுந்து நடந்தான்.

கம்பன் வெகுண்டு கூறினாலும் உண்மையையே சொன்னான்; ஆனால் ஊழின் வலிமையால் கேட்டோர்க்கு, அது வேறுவகையாய்ப் புலப்பட்டது. வித்தியா கர்வத் தாலும், கவித்துவ மமதையாலும், அனைவரையும் தூக்கி எறிந்து அவமதித்துவிட்டது போலவே அது கோற்றியது. சடையப்ப வள்ளல் கூடச் சிறிது சினங்கொண்டார் என்றால், சபையையும் குலோத்துங்கனையும் பற்றிச் சொல்லவா வேண்டும்?

கோபம் என்ற புயல், தன் பயங்கர ஆட்டத்தைத் தொடங்குவதற்கு முன்னுள்ள பயங்கர அமைதி அங்கு நிலவியது.

“நில்லும்”

குலோத்துங்கன் அழைத்தான், கம்பன் நின்றான்.

“கம்பரே! சடையப்பரின் கண்மூடிப் பாசத்தாலும், எனது அன்பாலும், ஆதரவாலும், நீர் கர்வத்தின் உச்சியையே அடைந்து விட்டீர். நீர் என்னிடம் கையேந்தி நிற்கும் ஒரு புலவர்தாம் என்பதைக் கணத்தில் மறந்து விட்டீர்.”

“இன்றுவரை உம் நண்பனாய் இருந்தேன். இனி நான் உம் அரசன். நான் கட்டளை இடுகிறேன். இன்னும் ஆறு திங்களில் இராமாயணம் உருவாகவேண்டும். இல்லையேல்?”

“இல்லையேல்?” ஏளனச் சிரிப்போடு கம்பன் அதே வார்த்தையைத் திருப்பிச் சொன்னான்.

குலோத்துங்கனின் வெகுளி எல்ல கடந்தது; பல்ல நெருமியபடி பசி கொண்ட சிங்கம் போலக் கர்ச்சித்தான் “இல்லையேல் உமது விருதும், மாளிகையும், சீரும் பறிமுதல் செய்யப்படும். நீர் வீடுதோறும் சென்று பிச்சை ஏற்கும் நிலையை அடைவீர். குன்றணைய நிதிக்குவைக்குப் பாடாத நீர், கூழுக்குப் பாட நேரும். பஞ்சணை இராது, பாலன்மை கிடைக்காது, ‘பஞ்சியொளிர் விஞ்ச குளிர் பல்லவம் அனுங்கும்’ பாவையர் உமக்குக் கிட்டார்! நாடும் உம்மைத் துறக்கும், நானும் உம்மைத் துறப்பேன்” என்றனன்.

குலோத்துங்கன் என்றதும், கம்பன் முனிவோடு நிமிர்ந்தனன். அவனது நிமிர்ந்து செழித்துக் கொழுமிய புருஷம் நெற்றி முற்றச் சென்றது. கோப நகை உடடுகளிலே வெடித்துப் புரண்டு வெளிவந்தது. பனிவரையிலே நெருப்புப் பற்றியது போல, அவனது உடலெல்லாம் வெகுளியால் சிவந்து சிவந்து எரிந்தது.

அவன் கோலங்கண்டு சபையோர் நடுங்கினர், இமையோர் பேருழி வந்ததோ என அயிர்த்தனர். மேல்வெயில் கரந்தது. சிச்சைகள் இருண்டன.

வாணிகூட அவனது நிலைகண்டு அஞ்சியவளாய், அவனது நாவிலே, ஓடோடி வந்து குடியேறினாள்.

சொற்கள் வெடித்தன, சிதறின, கவிதைகளாய் வெளியேறின.

காமாந்தக் கயமை ஒழிந்துபோய், பிரளய காலாந்தரக் கோபம் ஊழிக் கூத்தாடி, அவனது நெஞ்சகத்தே கவித்துவ கம்பிரியத்தைக் கொணர்ந்து நிறுத்தியது.

அந்த உன்னத உணர்ச்சிக் கொடிமுடியிலே நின்று
கொண்டு, ஆயிரமாயிரமாண்டுகளாய் நிலைபெற்ற தன்மா
னத் தமிழ்ப் புலமையானது பேசலாயிற்று.

கவிச்சக்கரவர்த்தி முழங்கினான்:

மன்னவனும் நீயோ? வளநாடும் உன்னதோ!
உன்னை அறிந் தோதமிழை ஓதினேன்—என்னை
விரைந்தேற்றுக் கொள்ளாத வேத்துண்டோ உண்டோ
குரங்கேற்றுக் கொள்ளாத கொம்பு

காத மிருபத்து நான்கொழியக் காசினியை
ஓதக் கடல்கொண் டொளித்ததோ?—மேதினியில்
கொல்லிமலை நாடாரும் கொற்றவா நீமுனிந்தால்
இல்லையோ எங்கட் கிடம்?

தாரம்

கம்பன் களைத்துப்போய்விட்டான். உடலெங்கும் வியர்வை ஆறாய்ப் பெருகி ஓடியது. புயம், கால், கையெல்லாம் முறிந்து விழுவனபோல இருந்தன. கண்கள் கிறங்கிப் போயின. தாகத்தால் நாவரண்டு போனது.

இத்தனைக்கும் காரணமான சுவரோ அவனை ஏளனம் செய்தபடி சரிந்து கிடந்தது. குழைத்த மண்ணை சேற்று நீராய்ச் சரிந்து ஓடியபடி இருந்தது.

கவிதை மணிகொண்டு காவிய மாலை இழைப்பதிலும், சொற்கல்களால் பாட்டுக் கோயில்கள் பல கட்டுவதிலும் வல்லவனாகிய கம்பன், சாதாரண மண்கவர்கட்ட முடியாத வனாய்த் தோற்று விட்டான். போக போக்கியங்கள் என்ற கூட்டிலே பாலும், பழமும் அருந்திக் கிடந்த பஞ்சவர்ணக் கிளி, வெளியுலகத்தில் இறங்கி முதன் முதல் சுதந் திரத்தென்றலைச் சுவாசித்து, முதற் கதிரொளியிலே 8

குளித்தெழுந்த வேளையில் சுவாசிக்கமுடியாது திணறியது; கதிரொளியைக் காணமுடியாது கண்கள் கூச நாணித் தலைகுனிந்தது.

கம்பன் தலைக்குக் கைகொடுத்தபடி கீழே உட்கார்ந்து விட்டான். உலகமும், மக்களும் எவ்வளவு மாட்சி பெற்றவர்கள்; உடல் உழைப்பு எத்துணை அருமையானது, என்று இன்றுதான் புரிந்தது.

வயிற்றைப் பசி குடைந்தெடுக்க, காய்ச்சிய சயமாய் வெய்யோனின் வெப்பம் உடம்பை உருக்கி எடுக்கச் சுவரின் உரிமையாளியான வேலி, தாப்போகின்ற கூலியிலே மனம்போய் நிலைத்து நின்றது.

இரண்டு கலம் நெல்... அப்பாடா! எவ்வளவு பெரிய அளவு! அது கிடைத்தால்...

கானல் நீராய் ஏய்த்து நிற்கும் அரைவயிற்றுக் கஞ்சி கிடைக்கும். இரண்டு நாளாவது ஓய்வெடுத்து உடல் அலுப்பைப் போக்கலாம்.

கம்பன் எழுந்திருக்க முயன்றான்; கூடவில்லை. தளர்ச்சியும், வேதனையும் அவன் நெஞ்சைச் சல்லடையாக் கின.

தயரம் பாடலாய் உருக்கொண்டது.

“மற்கொண்ட திண்டியத்தான்
மாநகர்விட் டிங் துவந்தேன்
சொற்கொண்ட பாவின்
சுவையறிவார் சங்கிலையே!
விற்கொண்ட வாணுதலாள்
வேலிதருங் கூலி
நெற்கொண்டு யோமளவும்
நில்லாய் நெடுஞ்சுவரே!”

தீடீரென்று கல, கலவென மணிகள் கிலுங்கும் நகையென்று பின்னல் எழுந்தது.

திரும்பினன், பொன்னி அங்கு நின்றான்.

“பாவலரே! பாட்டு மக்களைத்தான் பரவசப்படுத்தும். மண்கவரோ சடப்பொருள்! அதற்கு உங்கள் கவிதை எங்கே விளங்கப்போகிறது? வீங்குபுயமும், ஓங்கு வலியும் வாய்ந்த கூலியாளின் கைகளும், கருத்தும் பேசுகின்ற கவிதை இருக்கிறதே? அதுதான் அதற்குப் புரியும்.” பொன்னியின் சிரிப்பு இன்னும் அடங்கவில்லை.

கம்பன் நாணிக் குனிந்தவனாய், பொன்னியைப் பார்க்கவும் கூசினவனாய்த் தன் கடை விழியால் அவனைப் பார்த்தான்!

பொன்னி தலையிலே கஞ்சிக் கலயம் கமந்து, சேறாடிய உடலோடு அங்கு நின்றான். தியாகம் குடிக்கொண்ட விழிகளோடும், பாசம் விளையும் முகத்தோடும் கலை வாணியே தன் முன்பு வந்து நிற்பது போல அவன் உணர்ந்தான்!

‘பொன்னி!’ கம்பனின் குரல் தளதளத்தது. ‘சொல்லின் செல்வன்’ மேலே தொடரச் சொல்லற்று மெளனமாய் நின்றான்.

“பொன்னி களைபிடுங்கிப் பெற்ற கூலிக்கொண்டு கஞ்சிகாய்ச்சி வரும் வரையில் என்னால் இந்தச் சுவரைக் கூடக் கட்டி முடிக்கக் கூடவில்லையே” என்று உள்ளம் பொருமியது.

பொன்னி ஒன்றும் பேசினாலல்லள். கலத்தைத் தலையிலிருந்து இறக்கித், தைத்துக் கொண்டந்த தொன்மையிலே கஞ்சியை வார்த்துக் கம்பனிடம் கொடுத்தாள்.

கொடுத்தகையோடு ஓடிச்சென்று 'மளமள'வென்று சுவரைக் கட்டி முடிக்கின்ற முயற்சியிலே அவள் ஈடுபட்டாள்.

கஞ்சியைக் குடிக்கின்ற வேளையில் கம்பனின் கண்ணீர் நெறி கட்டிய விழிகளில், சோழத் தலைநகரும், அங்குத் தனது வானம் முட்டிய மானிகையும், பஞ்ச பட்ச பா மான்னமும் மங்கலாய்த் தெரிந்தன. நெஞ்சின் ஒவ்வோ ரணுவும் ஒன்றையொன்று முட்டி மோகிச் சித்திரவதை செய்து, கொன்றொழித்தது.

கம்பன் சபையிலிருந்து வெளியேறினான். குலோத்துங்கனின் தமிழார்வமும், ஒட்டக்கூத்தர் சடையப்ப வள்ளல் ஆகியோரின் வேண்டுகோள்களும் சேர்ந்து அவன் தலையைக் காப்பாற்றி விட்டன.

நேராக மனைக்குத் திரும்பினான். தனது ஆடை அணிகளையெல்லாம் கழற்றி எறிந்து விட்டு அரையில் கட்டிய துணியோடும், பாலநாண்ட ஏட்டுச் சுவடியோடும் அவன் புறப்பட்டு விட்டான்.

இனி அவனுக்கு வானந்தான் கூரை...வையகத்து மண்ணை தரை...எங்குப் போவது? எப்படிப் போவது? என்ன செய்வது?

ஒன்றும், சிந்தனையில் படியவே இல்லை. களித்துவ, தன்மான உணர்ச்சியே அவனைத் தூண்டி வழிகடத்த அவன் புறப்பட்டு விட்டான்.

நாடே அவனுக்காக அழுதது. ஏன்? குலோத்துங்கனைக் கூடப் பிரிவு வாட்டவே செய்தது. ஆனால் அதற்காக அவன் தனது நினைவிலிருந்து இறங்கி வந்து கம்பனைப்

“போகாதீர்” என்று மன்றாடவும் தயாராய் இல்லை. கம்பனின் சொற்கொள்ளிகள் அவன் சிந்தையை இன்னும் எரித்தபடியே இருக்க, அவன் வேதனையோடு அரண்மனைக்குள் போய், யார்க்கும் தரிசனம் கொடுக்காது ஒளித்துக் கொண்டான்.

ஒட்டக் கூத்தரும், சடையப்ப வள்ளலும், கம்பனின் போக்கைத் தடுத்து, அவனைக் குலோத்துங்கனிடம் மன்னிப்புக் கேட்குமாறு இறைஞ்சினர்.

கம்பன் சினந்தான், சீறினான். “பெரியீர்! ‘மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமான்’ என்ற குறள் உங்களுக்குப் புதுப்பாடமன்று. தமிழன் வழிவழிவந்த அந்தப் பண்பினை நான் எப்படித் துறப்பேன்? பிச்சையேற்று, அவனிடம் கைகட்டி நின்றதற்காய் நான் பட்டது போதும்... இனி, சோனாட்டில் இருக்கிற ஒவ்வொரு கணமும் முன்மேல் இருப்பது போலத்தான் இருக்கும். எனக்கு விடை கொடுங்கள்” என்று உறுதியைச் சொல்லாக்கி, அவர்களின் முன்பு கொட்டினான்.

“செல்வத்தில் புரண்டவர் நீர். போகத்தைத் தவிர வேறு எந்தையுமே அறியாதவர் நீர். எனது கண்ணின் மணி நீர்! எங்கே போவீர்? என்ன செய்வீர்? நீர் அரைவயிற்றுக் கஞ்சிக்கும் வழியின்றி வாடுகின்ற வேளையிலே நான் மாத்திரம் அறுசுவை உணவை எப்படி உண்பேன்? எவ்வாறு வாழ்வேன்?” சடையப்பவள்ளல் அவனை அணைத்துக்கொண்டு புலம்பினார்.

கம்பனின் உள்ளம் கரைந்தது. துன்பத்தை மென்று விழுங்கிச் சீரணிக்க முடியாதது அவன் திணறினான். ‘பிரிவின் வேதனை இவ்வளவு கொடுமையானதா?’

சடுதியில் கரைந்த உள்ளம் இறுகியது. கம்பன் உறுதியோடு தலைநிமிர்ந்தான்; சடையப்ப வள்ளலின்

பிரியிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டான். “என்னை இப்பிறப்பில் இனிமறந்து விடுங்கள். அடுத்த பிறப்புக்கள் ஆயிரம் வந்தாலும் நான் தங்களின் அடிமை. நான் வருகிறேன்.”

சடையப்பரால் தாங்கக்கூடவில்லை. “இன்று வரை எனது பெற்ற பிள்ளைகளிலும் பெரியாராய் உம்மை கேட்காதேன். தசரதனுக்கு இராமன் போல எனக்கு நீர் இருந்தீர். இன்று என்னைத் தறக்கு மளவிற்கு உம்மனம் கல்லானது எப்படியோ?” என்று அவர் கதறிக்கொண்டு கம்பன் பின்னால் ஓட, ஓட்டக் கூடாதர் அவரைத் தடுத்து நிறுத்த, கம்பன் திரும்பிப் பார்த்தான். தான் செல்லும் வழியிலேயே நாட்டத்தை நிறுத்தி, ‘செவ்வழி நீரொடும் குருதி தேக்கி’ நிற்கும் வள்ளலின் பாசத்தனை அவனைத் தடுத்து நிறுத்தப் பார்த்தது.

கம்பன் தடுமாறினான். விம்மல் நெஞ்சகத்திலே இருந்து வெடித்தது, கால்களைப் பெயர்த்து வைக்க முயன்று முயன்று தோற்றுப்போய். ‘பெற்றனன் விடை’ எனப் பெயர்ந்து போயினான்.

‘எவ்வழியுளோர்களும் இரங்கி ஏங்கினர்.’

‘அவ்வழி அவனும் போய்ப்’ பொன்னியின் வீட்டு வாயில் எய்தினான்.

அங்கே. பொன்னி நின்றாள். பொன்னியா நின்றாள்? ‘பூவிழந் தோர் கொம்பென்’ அணிகலன் களைந்து, எளிய பருத்தி உடையொன்றோடு அவள் நின்றதைக் காண

“பொன்னி! இதென்ன கோலம் கம்பன் கதறினான்?”

பொன்னி சிரித்தாள் “தங்கள், கோலத்திற்கு இது ஒன்றும் குறைந்து விடவில்லை. காட்டிலும், மலையிலும் கைகோத்து நடந்து செல்ல இது போதும்!”

கம்பன் ‘கம்ப’மானான்! ‘பொன்னியும் என்னோடு வரப் போகிறாளா?’

“பொன்னி! நீ நீயாக நின்றுதான் பேசுகிறாயா?”

“.....” கண்ணீர் பதில் சொல்லிற்று.

“பொன்னி! நான் காட்டிலும், வெஞ்சுரத்திலும் மழையிலும் வெயிலிலும் அலையப் போகிறேன். அதற்கு உனது உடல் ஈடுகொடுக்குமா? நன்றாய்ச் சிந்தித்துப் பார்.”

பொன்னி நிதானமாகப் பதில் இறுத்தாள், “நன்கு சிந்தித்தே புறப்பட்டேன். தங்களைப் பிரிந்து சாவதிலும், தங்களோடு சேர்ந்து சாவையும் வாழ்வையும் பகிர்ந்து கொள்வதுமேல் என்று எண்ணியே புறப்பட்டேன். தங்கள் ‘பிரிவிலும் கொடிதோ, பெருஞ்சாரம்?’

கம்பனால் பதில் சொல்லக்கூடவில்லை. சிறிது நேரம் மௌனமாய் நின்றான். நீண்ட நெடுவேளைக்குப் பின்னர் “அப்படியானால் வா” என்றான்.

பொன்னியின் கையோடு கைகோத்தபடி குழைக்கின்ற கவரியின்றிக் கொற்ற வெண்குடையும் இன்றி, இழைக்கின்ற விதி முன் செல்லத், தரும் பின் இரங்கி ஏக...

கவிச்சக்கரவர்த்தி சோண்ட்டைப் பிரஷ்டம் செய்து புறப்பட்டு விட்டான்.

நடந்து, நடந்து, விழுந்து, எழுந்து பசியையும் கைகோத்த படி, வெயில் கொளுத்த, மழை உறுத்த, பனி

கொடுக்கிட முன் வைத்த காலிப் பின் வைக்காமல் இரு
வரும் நடந்தனர். ஒரு நாளைக்கு இருந்த ஊரில் மறு
நாள் தங்காது நடந்துகொண்டே இருந்தனர்.

கடைசியாக வையை தாலாட்டும் பாண்டி நாட்டில்
வந்து கூலிப் பிழைப்பு!

கம்பன் கஞ்சியைக் குடித்து விட்டு நிமிர்ந்தான்.

பொன்னி, சுவரின் இறுதிப் பாகத்தையும் பூர்த்தி
செய்தவளாய், அவனை நோக்கி முறுவலித்தாள்.

அந்த முறுவலிலே உலகத்தின் பாசமெல்லாம் தூங்
கிக்கொண்டிருந்தது.

பண்

அன்று இரவு வையைக்கருகே இருவருமாக அமைத்துக்கொண்ட குடிசையின் முன்னால் பரந்து கிடந்த வெண் மணற் பரப்பில், பொன்னியின் மடியிலே தலைசாய்த்துப் படுத்திருந்தான் கம்பன்.

வானத்தில் நிலவு, குழந்தையாய்ப் புன்னகைத்து, கள்ளங் கபடமற்று ஒளிகான்று கொண்டிருந்தது. விண்மீன்கள் அந்தக் குழந்தைக்கு விளையாட்டுக் காட்டியபடி இருந்தன. தொலை தூரத்திலே இருந்து உழவரின் ஒதை தெளிவற்று எழுந்து, காற்றை இனிக்கச் செய்தது.

கம்பன் பொன்னியின் கையை எடுத்துத் தன் கையோடு கோத்துக் கொண்டான் 'பொன்னியின் காந்தளங்கைத்தலமா இது? சில நாள்களுக்கிடையில் வேலைசெய்து மரத்துப் போய்க் கரடு முரடாக'... ஐயோ!, கம்பனின் வேதனை உடைப்பெடுத்தது.

9

அவன் அவனின் மடியிலே இருந்து எழுந்தான். அவனை இழுத்துத் தன் நெஞ்சுக்குள்ளே புதைத்துக் கொண்டு, அவன் நெடுநேரமாக அழுதான், அழுது கொண்டே இருந்தான். பொன்னி திணறினாள்.

ஒருபடியாக அவனிலேயிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு, 'சீ! சிறு குழந்தையைப் போல அழுகிறீர்களே? இப்பொழுது என்ன நடந்து விட்டது?' என்று கேட்டாள், அவள்.

"பொன்னி! எனது கண்ணீரையெல்லாம் உவர்ப்பு நீக்கித் தேனாக்க, நீ என்பக்கத்திலே இருக்கிறாயல்லவா, அதுதான் நான் அழுகிறேன்"

"நான் எவ்வளவு கொடியவன்? எனது வாழ்வின் முன்செறிந்த பகுதிக்கு உன்னை அழைத்து வந்து விட்டு, நீ இரத்தம் வடிய நிற்கும் பொழுது ஒன்றும் செய்ய வியலாத அசக்தனாக நிற்கிறேன் பார். அதுதான் அழுகிறேன்."

"சோழநாட்டை விட்டுப் புறப்பட்ட நாளிலிருந்து, ஒவ்வொரு குறுநில மன்னனும் என்னைத் தேடி வந்து? தன் சபைப் புலவனாகும்படி கேட்டபொழுதெல்லாம் அதை மறுத்து, 'சோழனுக்குப் பணிந்த தலை இனியாருக்கும் பணியாது,' என்கிறேனே? எனது தன்மான வெறிக்கு உன்னையும் பஸியாக்கி, வருத்துகிறேனே? அதற்காக அழுகிறேன்" கம்பன் உருகினான்.

பொன்னி மீண்டும் அவனைத் தன் மடியிலே கிடத்தியபடி, "அன்பரே! நான் எப்பொழுதோ தாங்களாகி விட்டேன். என்னில் 'நான்' இருந்தால்தானே, இந்த வேதனைக்கு அர்த்தம் உண்டு? வீணில் வருந்தாதீர்கள். தங்களின் துன்பத்தையும், தொல்லைகளையும் கண்டுதான் நான் வருந்துகிறேன். உடல் வருந்தி உழைக்கவேண்டிய

கைகளா இவை? காவிய கோபுரத்திற்குச் சொல்சேர்க்கும் இந்த மென்மலர்க்கை, வருந்துவதை என்னால் பொறுக்கக் கூடவில்லை: தாங்கள் வருந்தி உழைப்பதைப் பார்க்கும் இந்தக் கண்களைக் குத்திக் குருடாக்கிவிட வேண்டும் போல இருக்கிறது, எனக்கு" பொன்னியின் கண்ணீர் பொட்டுப் பொட்டாய்க் கம்பனின் நெற்றியில் விழுந்து தெறித்தது.

அந்த இரண்டு உயிர்களுக்கும்மிடையே அன்பு, காவிய உருவம் பெற்றுத் துலங்குவதை, அந்த வேளையில் காணும் பாக்கியம் பெற்றவள் வையைத்தாய் ஒருத்திதான்.

அவளும் அந்த உணர்ச்சிக்கு ஆட்பட்டவளாய் விம்மிப் பொருமியபடி ஒடிக்கொண்டிருந்தாள்.

கரிவ மருத்துவன் அவர்களின் துன்பநோயை மிக விரைவில் போக்கி விட்டான். வாழ்க்கையின் அர்த்தம் இப்பொழுதுதான் அவர்கள் இருவருக்கும் புரியத் தொடங்கியது. "காவியங்கள் மன்னர்களின் மாளிகைகளில் மட்டுமல்ல; மண்குடிசைகளிலும் மலரலாம். இரண்டிலும் பின்னதே காலத்தை வென்று வாழும்" என்று பொன்னி சொன்ன பொழுது, கம்பன் அதை மறுக்கவில்லை. வெறும் நிலாமுற்றக் கவிராயனாய் விளங்கி, உலகாநுபவமே இல்லாமல் 'கல்வியிற் பெரியன் கம்பன்' என்று விருது பெற்றதை நினைக்க, அவனுக்கு வெட்கமாய் இருந்தது.

இன்று...

உலகம் அவன்முன் விரிந்து கிடந்தது. அதிலிருந்து அநுபவ ஏடுகள் ஒவ்வொன்றாய் அவன் முன்பு கோலங் காட்டத் தொடங்கின.

தாசுங் கொண்டவணைப்போல அதுபவ தாசுங்
கொண்டு, உலகத்தையே வேகமாய்ப் பருகத் தொடங்கி
யிருந்தான், கம்பன்.

எத்துணை மனிதர்? எத்துணை விதம்? எத்துணைப்
போக்கு? எத்துணைப் பண்பு பேதங்கள்?

இவர்களுையெல்லாம் கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்க்
காமல் காலத்தையெல்லாம், மாவிகை வாழ்விலே கழித்து
விட்டதை நினைக்க வெறுப்பாய் இருந்தது அவனுக்கு.

‘நல்ல காலம்! இளமை வெறியிலே இராமாயணத்தை
இயற்றி அதனை வெறும் இலட்சிய ஏடாக்காமல், காலம்
என்னைக் காத்து விட்டது. இனி முன்போல, ‘இம்’
என்றால் எழுதாறும் ‘அம்’ என்றால் ஆயிரமுமாய்ப் பாடல்
பாடுவதில்லை என்று விதி செய்வேன். ஆய்ந்து, அமர்ந்து
அதுபவங்களைக் குழைக்கெடுத்து, காலத்தை வென்று
நிற்கும் கவிக்கோவில் சமைப்பேன் அதிலேயே என்
வாழ்நாள் முடிந்தாலும் நன்றே.’ என்று அவன் சிந்திக்க
லானான்.

சிந்தனை செயலாயிற்று. சிறிது சிறிதாக இராமா
யணம் அமைந்து வந்தது.

தீமிழகத்தின் மூல முடுக்கெங்கும், பொன்னியின்
கையைப் பற்றியபடி கம்பன் சென்றான். ‘வான்மீதி’
யிலே படித்த பாத்திரங்கள் ஒவ்வொன்றும் அங்கமெல்
லாம் தரிசனம் கொடுத்தன.

நீதி தவறாத தசரதர்கள், தந்தை வாக்கைக் காத்து
அதற்காய் எந்தத் தியாகமும் செய்கின்ற தாசரதிகள்,
அண்ணலுக்காக ஏங்கிக் காத்திருக்கும் பரதர்கள், உணர்ச்
சிக் கடலான இலட்சுமணர்கள். நாதன் வழியன்றி வேறு

வழி அறியாச் சீதைகள். தாய்மைக்கு இலக்கணம் கூறும் கோசலைகள், நட்பிற்காய் 'தொழமை என்றவர் சொல்லிய சொல்லொரு சொல்லன்றோ?' என்று உயிர்விடக் காத்து நிற்கும் குகர், சுக்கிரீவர், அடிமைத் தொழும்பிலே நிலை பெறும் அனுமந்தர்கள், விருந்தயர்தற்கு வரைவிலக்கணம் கூறும் சபரிகள்... இவர்கள் மட்டுமோ?

காமாந்தகச் சூர்ப்பனகிகள், வஞ்சக மந்தரைகள், புத்திகெட்ட கைகேயிகள், போலி மானம் பேசுத் தொலைந்திடும் இராவணாதியர், 'சேற்றிலே முனைகொள்ளும் தாமரையொத்த' விபீடணர்கள், பாசமேயன்றி வேறறியாக் கும்பகருணர், படிதாண்டா மண்டோதரிகள்.

"அடடா! இந்த உலகமே தனது காவியமாக மலர்ந்தால் என்ன என்றுகம்பன் ஆசைகொள்ளத் தொடங்கி விட்டான். ஆசை பேராசையாகி விட்டது, இனி அதைத் தடுத்து நிறுத்தல் முடியாது எந்தச் சக்சியாலும் இனித் தடுக்கல் முடியாது"

கம்பன் பிரசவவேதனை கொண்டு விட்டான் குழந்தை? நாளுக்கு ஐந்தோ, பத்தோ!

இருளை அகல்விளக்கு விழுங்கி, அசைபோட்டு ஆடுகின்ற இரவுகளில், கலைவாணி போலப் பொன்னி முழந்தாளிட்டு அவன் முன்னர் அமர்ந்து காவியக் கற்பனைகளைத் தன் முறுவலாய் உதிர்த்துக்கொண்டிருக்க, வாழ்க்கையனுபவநார் எடுத்து அதிலே கவியாரம் புணையத் தொடங்கினான் கம்பன்.

அயோத்தியா காண்டத்தில் கைகேயி சூழ்வினைப் படலம் வரை வந்த பின் நகர் நீங்கு படலம்.

ஏடுடுத்தான் கவி எழுத

ஆனால்...

கூடவில்லை...

சடையப்ப வள்ளல் அவனது நெஞ்சிலே வந்து குடி கொண்டு பேசினார்.

“தசரதனுக்கு இராமன் போல எனக்கு நீர் இருந்தீர். இன்று என்னைத் துறக்குமளவுக்கு உமது மனம் கல்லானது எப்படியோ?”

கம்பனால் கூடவில்லை. விரல்கள் நடுங்கின. அவற்றோடு சேர்ந்து உள்ளமும் நடுங்கியது. கண்கள் குளங்களாயின. முன்னால் நின்று ஆடிய சுடர்போல உயிர் ஆடி அலைந்து நைந்து போயிற்று.

நீரிலே குளித்தெழுந்த விழிகளிலே பொன்னி ஆடி ஆடி அலைய அவளினூடாக அவன் வள்ளலைக் கண்டான். துன்பம் கடலாகப் பெருகி ஓட, அந்த ஓட்ட வேகத்திலே கவித்துவமும் ஓடித் தத்தளித்து உயிருக்கு மன்றாயது.

எழுத்தாணியை எறிந்தவனாய், கம்பன் “வள்ளால், என் தாதாய், உன்னைத் துறந்தேனே, நான் பாவி! நன்றி கெட்ட அரக்கன். எனக்கு இரக்கமே இல்லை.” என்று புலம்பத் தொடங்கி விட்டான்.

கவிதை எழுத நினைத்த போதெல்லாம் இதே வேதனை தலைகாட்டி, நெஞ்சைக் குடைந்தெடுத்ததால் கம்பன் மீண்டும் இராமாயணத்தைத் தொடரும் எண்ணத்தைச் சிறிது காலத்திற்கு மறந்து விட்டான். பழைய படி வயல்களிலும், குடிசைகளிலும், ஆற்றங்கரைகளிலும், அம்பலங்களிலும் வாழ்வனுபவத்தைத் தேடும் செயலை மேற்கொண்டான்.

காமங் கிறங்கிய விழிகளிலே அறிவுக் கதிர் சுடர் விடலாயிற்று. போகத்தாலும் சோம்பலாலும் தளர்ந்து

போன மேனியிலே, உடலுறுதி ஏற்பட்டுக் கம்பிரம் கொலுவீருந்தது. அடர்ந்த வளர்ந்த தாடியிலும் தலைமயிரிலும் ஆங்காங்கே சில வெள்ளி நரைகள் தலைகாட்டி அவனது அநுபவ முதிர்ச்சியைப் பறைசாற்றின.

முன்பு தாசாயும், தூரும்பாயும் தோற்றிய ஏழை மக்கள் இன்று தூண்களாயும், குன்றுகளாயும் தோற்றினர். இராமன் குகனைத் தன் சகோதரனாய் அணைத்துக் கொண்ட உண்மை இப்பொழுதுதான் புலப்படலாயிற்று,

குரக்கினத் தலைவனாகிய சுக்கிரீவனையும், இரர்க்கதனாகிய விபீடணனையும் தழுவித் தன் நண்பராய் ஆக்கிய இராமனது பெருந்தன்மையின் அளவினை எண்ணும்போதெல்லாம், கம்பனின் ஊன், உயிர் அனைத்துமே உருகத் தொடங்கிவிடும். அவனை அறிபாமலே அவனது கைகள் மேலெழுந்து கூம்பும்.

“உயர்வும், தாழ்வும் ஒன்றாகிச் சமமாகி அன்புக் கோயிலின் வாயிலிலே, தலைதாழ்த்தி நின்றதுதான் இராம கதை. இந்த இலட்சிய வித்தின் பெருவளர்ச்சி தான் வான்மீகம்” என்று அவன் உணர்ந்து எளியார்க்கும் எளியனாய் அடங்கி வாழ்ந்தான்.

காட்டாறு கடலிலே கலந்து தன்னிழப்பை அடைந்தது போலத் தன்னிழப்பை அடைந்து அமைதியில் ஒடுங்கினான், அவன்.

அதோ பூரண ஞானம் பெற்ற ஆன்மா ஒளி காலுவது போல, அவன் முன்னால் தீப ஒளி ஆடாது அசையாது நிற்கிறது.

பொன்னி கவிதாதேவிபோல அவன் முன்னால் முழந்தாளிட்டு, முறுவலித்தபடி அமர்ந்திருக்கிறான்.

சடையப்ப வள்ளலின் பிரிவு வேதனையை, தனது கற்பனையின் உச்ச நிலையிலே நின்று அவன் காண்கிறான்.

வேதனை வார்த்தைகளாய் வெடித்துச் சிதறுகிறது. அடங்கிக் கிடந்த கவித்துவம், வேதனையின் கொடுமுடிச் சிகரத்திலே உடைந்து பெருகத் தொடங்கி விடுகிறது.

தசரதன் சடையப்ப வள்ளலிலே ஆவாகனமாகி, வள்ளல் கம்பனிலே ஆவாகனமாகி, கண்ணீர் வெள்ளத்திலே இருந்து கனிதை முத்துக்கள் தலைகாட்டுகின்றன.

எழுத்தாணி மனோவேகத்தில் விரைகிறது. அதையும் மிஞ்சிய வேகத்திலே அவன் பாடுகிறான்.

“கண்ணும் நீராய் உயிரும் ஒழுக்கக் கழியா நின்றேன்
எண்ணும் நீநான் மறையே ரெரிமுன் னின்மேற் செய்ய
மண்ணும் நீராய் வந்த புனலை மகனே வினையேற்(கு)
உண்ணும் நீராய் உதவி உயர்கான் அடைவாய் என்றான்

நெகுதற் கொத்த நெஞ்சம் நேயத்தாலே ஆவி
உகுதற் கொத்த உடலும் உடையேன் உன்போல் அல்லேன்
தகுதற் கொத்த சனகன் றையல் கையைப் பற்றிப்
புகுதற் கண்ட கண்ணுல் போதல் காணேன் என்றான்

பாட்டு

சீதை எரிந்தது. கம்பனின் ஆசை, பாசம் எல்லாமே ஒன்றாகி அங்கு எரிந்து சாம்பராகிக் கொண்டிருந்தன.

தியாக சமுத்திரத்தை வரட்டி இல்லை என்று செய்ய ஊழிக் காலத் தீயானது கிளம்பிச் சுவாஸிப்பதுபோல, நெருப்பு எரிந்தது.

கண்ணைப் பிழிந்தெடுத்தாலும் இனி ஒரு துளிகண்ணீர் வெளிவர இடமில்லை. நெஞ்சைப் பிய்த்தப் பிடுங்கி எறிந்து விட்டாலுங் கூட அங்கு வேதனைப்பட இடமே இல்லை.

எல்லாம் செத்துவிட்டன. சிருஷ்டிகளின் மூலஸ்தானமாய், காவியக் கற்பனையின் பிரமாண்ட சக்தியாய் இருந்த ஒன்று சாம்பராகிக் காற்றிலே கலந்து கொண்டிருந்தது.

அதன் முன்னால் கம்பன் ஆடாது அசையாது, கல்லாகி நின்றான். உயிரின் உயிருக்குள்ளே, ஆன்மக் குருக்தினுள்ளே, ஏதோ ஓர் ஆவேசம் பிறந்து, அது சர்வார்த்த சூனியத்தின் மீது திரையாய்ப் படர்ந்தது. இனி என்ன செய்வது?

எங்கும் இருண்டு போயிற்று. எல்லாம் கருகிப் போயின.

கம்பன் தன் குடிசைக்குத் திரும்பினான். அங்கே கூடு பற்றி எரியும் விளக்கின் பக்கலிலே ஏட்டுக்கட்டுகள் கவனிப்பாரின்றிக் கிடந்தன.

‘அந்த விளக்கை இனித் தூண்டுபவர் யார்? ஏட்டுக் கட்டுகளை ஒழுங்காக அடுக்கி வைத்து, விழிகளிலே ஆர்வத்தை ஏற்றி, ‘அன்பரே பாடுக’ என்று பணிப்பவர் யார்?’

‘கூடுபற்றும் இந்த விளக்கின் மீது, தனது கடைசி ஆவேச முத்தத்தையும் பதித்து விடத் துடிக்கும் விட்டிலைப் போல என்மீது தனது கடைசி முத்திரையையும் பொன்னி பதித்து விட்டு ஓடி மறைந்துவிட்டாள். அந்த முத்திரை இல்லாளிட்டால் ‘பசிகொண்டு சுழன்றாடிய அந்தத் தீக்கு இன்னும் ஓர் உடல் உணவாகக்கிடைத்திருக்கும். ‘அன்பரே! எனது முடிவிலிருந்ததான் உங்கள் வாழ்வே ஆரம்பிக்கிறது. இனித்தான் தங்கள் காவியமே பிறக்கப் போகிறது. பாடாதொழிந்தீரேல் எனது ஆன்மாவிற்குச் சாந்தியே இல்லை...பாடுக...பாடுக...’

‘பாடுக...பாடுக...பாடுக. பொன்னி வானத்திலே நின்று பாடச் சொல்லிக் குரல் கொடுக்கிறாளா?’

‘பாடுக ... பாடுக ... எந்த ஓர் இலட்சியத்திற்காக, உண்ணாமல் உறங்காமல் தாய் போலத் தண்ணளி காட்டி என்னை வளர்த்துத் தான் தேய்ந்தாளோ, அந்த இலட்சியத்தைத்தான் கணந்தோறும் அவள் எனக்கு நினைவு படுத்துகிறாளா?’

‘எங்கே, பாடத் தொடங்கவில்லையே... உம் ஆகட்டும்’ கட்டளை இடுகிறாள் அவள்.

‘நான் கானியக் கனவிலே ஆழ்ந்துபோய், வெளியே செல்லாமல் முடங்கிக் கிடந்த நாள்களிலே, கூலிக்குச் சென்று உடல் ஓடாக்கிப் பல நாள் பட்டினி கிடந்து எனக்கு உணவு தந்து தான் பசிகிடந்து செத்தவள் என் பொன்னி.’

அவள் கட்டளை இடுகிறாள் ‘பாடுக’

‘பாடுகிறேன், அன்பே, பாடுகிறேன்’

கம்பன் பாடத் தொடங்கினான். பகலெல்லாம் உடம்பை வருத்திப் பிழிந்து ஒரு நேரக் கஞ்சிக்கு வகை செய்து கொண்டு, இரவெல்லாம் பாடிக்கொண்டே இருந்தான்.

தர்ப்பை ஆசனத்திலே இருந்துகொண்டு மானிகைகளையும், மன்னர்களையும், அன்பையும், நண்பையும், இலட்சியங்களையும் அலட்சியங்களையும் அவன் பாடியபடியே இருந்தான்...

அரைவயிற்றுக் கஞ்சி குடித்துவிட்டுப் பாலையும், தேனையும், அறுசுவை உண்டியையும் பற்றி அவன் பாடிப் பாடித் தள்ளினான்.

சூழ்வரச் சருகுகளும், குப்பைகளும் குவிந்து கிடக்கின்ற வேளையிலே, ஆசிரமங்களையும், முனிவர்களையும்,

ஆதம் தத்துவங்களையும் அவன் பாடிப் பாடிப் பரவசம் அடைந்தான்

அயோத்தியைப் பாடினான்; தென்னிலங்கையைப் பாடினான்; போரைப் பாடினான்; காதலைப்பாடினான், பிரிவுச் சோகத்தை உயிர்க்குருத்துவரை தேடிச் சென்று இழுத்து வந்து கம்ப சித்திரமாக்கினான்.

சீதையைப் பிரிந்த இராமனின் பிரிவாயும், இராமனைப் பிரிந்த அயோத்தியின் பிரிவாயும், உற்றார் உறவினரை இழந்த இராவணன் பிரிவாயும், இராவணனை இழந்த மண்டோதரி பிரிவாயும் தன் பிரிவுச்சோகத்தை யெல்லாம் உணர்ச்சிச் சிகரங்களாக்கி இராமாயண மாளிகையை அலங்கரித்தான்.

சோகத்தின் கலப்பில்லாத பாத்திரங்களே இல்லை என்று சொல்லும் வகையிலே, கம்பனின் கண்ணீர் ஒவ்வொரு பாத்திரத்திலும் படியலாயிற்று.

“வான்மீதியின் இராமனைக் காண்போர் நெஞ்சளவில் கைகூப்பி அவனை வணங்குவர். என் இராமனையோ தலைக்குமேல் கைகூப்பி, உரோமாஞ்சலி கொண்டு, ‘இராமா இராமா’ என்று யாவரும் தொழுதேத்திக் கண்ணீர் விடுவர். இராமனை யான் இராமபிரான் ஆக்கி விட்டேன். பொன்னி நான் வென்று விட்டேன்.”

இராமாயணம் பூர்த்தி அடைந்தபோது கம்பன் இப்படிக் களி கொண்டு துள்ளினான்.

பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, பல்லாயிரம் ஆசைக் கனவுகளை நெஞ்சிலே குடியேற்றியபடி, சோணாடு வந்த கம்பனுக்கு இடிக்குமேல் இடிவிழுந்தது.

‘சடையப்ப வள்ளலும், குலோத்தங்க சோழனும்
இறையடி சேர்ந்து விட்டார்கள்’

தாயின் மடியைத் தேடிவந்த கன்று வெறும் கொட்டி-
டலைக் கண்டதல்லால், தாயைக் காணவில்லை.

யாருக்காக அழுவது? அழுவதற்கு இனி இடமிருக்
கின்றதா?

சோகத்தையெல்லாம் இராமாயணத்திலே கொட்டித்
தீர்த்த பிறகு இனி எங்கே சோகம்?

இராமாயணத்தைப் பாடியதால் ஏற்படாத ஞானம்
இப்பொழுதுதான் நெஞ்சக்கருவிலே உருவாகிக் கம்பனைத்
தறவி ஆக்கியது, கம்ப நாட்டாழ்வார் ஆக்கியது.

இனி, கம்பன் அல்லர். கம்பர்.

கம்பர் ஒட்டக்கூத்தரின் மனையைத் தேடிப்போனார்.
தொண்ணூறாண்டுகளை விழுங்கிய முது பெரும்
வடிவாய், நரைதிரை மூப்பால் ஒடுங்கி, வில்லாகி விட்ட
அந்தக் கிழவருக்குக் கம்பரை முதலிலே அடையாளம்
தெரியவில்லை.

கம்பர் உரத்த குரலிலே சொன்னார். ‘அடியேன்
கம்பன்’ வந்திருக்கிறேன்.

ஒட்டக் கூத்தரின் உடல் நடுங்கியது. வரண்ட விழி
களிலே நீர் முட்டியது. “மகனே, வந்தாயா? எங்கே
இராமாயணம்? பாடு...சடையப்ப வள்ளலுக்கும், குலோத்
துங்கலுக்கும், பிறகு நான் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பதே
உன் வாயால் இராமாயணத்தைக் கேட்கத்தானப்பா.
பாடு” மெலிந்து ஓய்ந்த குரலிலும் இத்தனை ஆர்வம்
குதித்தோடுமா?

கம்பர் தூலைப் படித்துக் காட்டத் தொடங்கினார். ஒட்டக்கூத்தர் பேரானந்தப் பெருவெளியிலே மிதந்தார். குலோத்துங்கனதும் சடையப்ப வள்ளலதும் நினைவுகள் வந்த பொழுதெல்லாம் கண்ணீர் விட்டார்.

ஆடாது அசையாது சித்திரப் பாவையாய் இருந்து கம்பனின் சொல்லமுதக் தேன் துளிகளைப் பருகிப் பருகி அவர் வெறியே கொண்டுவிட்டார்.

சில வேளைகளில், ஒரே பாடலைத் திரும்பத் திரும்பப் படிக்கச் சொல்லி அந்த உணர்ச்சி அநுபவத்திலே மிதந்தார். அவ்வப்போது கம்பரை இழுத்துத் தம் மார்போடு இறுகப் புல்லினார்

கவிஞரும் இரச ஞானப் பழமும் அறிவு மலையுமான ஒட்டக்கூத்தர், கம்பரின் காவியக் கடலிலே ஒரே அடியாக மூழ்கிப் போய்விட்டார், என்பதை விட வேறு சொல்ல என்ன இருக்கிறது?

காவியம் முடிந்ததன் பின்னர் கம்பர் கேட்டார். “புலவர் பிரானே, எவ்வளவுதான் கவனமாய் இருந்தாலும், ஆங்காங்கே எனது கட்டுப்பாட்டையும் மீறிக்கொண்டு சிருங்காரரசம் தலை காட்டிவிட்டது. இராமனைத் தெய்வமாய்க் கொண்டாடுவோர்க்கு, அது இழுக்காகத் தோன்றுமன்றோ? அவற்றை நீக்குவது பற்றித் தங்கள் கருத்து யாதோ?”

ஒட்டக்கூத்தர் சிறிது மௌனம் சாதித்து விட்டுக் கம்பரை அருகில் அழைத்தார். மகனே, நீ கற்றவன். உனது அறிவின் முன்னால் எனது அறிவு, வெறுந் தரும்பு. ஆனாலும் நீ கேட்டபடியால் சொல்கிறேன். விரும்பினால் ஏற்றுக்கொள்” என்று பிடிபை போட்டவராய், வார்த்தைகளை

அளந்து நிதானித்து அவர்சொன்னார் “எங்கள் சமயங்களே அழகின் அடியாகப் பிறந்தவை. இராசராசனும் இராசேந்திரனும் எழுப்பிய கோயில்களை நீ அறியாயே? அங்கெல்லாம் இயற்கையின் அம்சங்கள் மாறாத, நிர்வாணச் சிற்பங்கள் நிற்கின்றனவே, அவற்றைப் பார்க்கும் போது விலங்குணர்வா எமக்கு ஏற்படுகின்றது? சிற்பியின் கலாமேதையைக் கண்டு பெருவியப்புற்று, பக்தி பரவசம் அடையாதவர் யார் உளர்? அவையெல்லாம் கலைகளென்றால் சிருங்கார ரசத்தைப் பாடலாய் யாப்பது எப்படித் தவறாகும்?”

“அன்றியும் ஆழ்வார், நாயன்மாராதியர் இறைவனை நாதனாக்கி ஆத்மாவைப் பெண்ணாக்கிக் காதற் கவிதைகள் பாடியுள்ளனரன்றோ? ஆண்டாள் ‘கற்பூரம் நறுமேர, கமலப்பூ நறுமேர’ என்று கண்ணனைத் தொழு தேத்தியது சரியென்றால், காவியம் சமைக்கும் நீ காதலைச் சிறிது வரம்புமீறிக் கையாண்டதில் தவறு இல்லையே!”

“உனது கவிதை மணிகளிலே ஒன்றைக்கூட இக் காரணம் கொண்டு நீ நீக்குதல் வேண்டா. காவிய ரசிகர்கள் அன்னத்தைப் போன்றவர்கள். அவர்கள் வெறுநீரைத் தள்ளிப் பாலை எடுத்துக் கொள்வர். நீ உனது கடமையைச் செய்துவிட்டாய். அதுவரை நீ திருப்தி அடைந்தால் போதும்.”

ஒட்டக் கூத்தர் நிறுத்தினார்.

கம்பர் மௌனமானார்.

சிறிது பொழுது சென்றது.

ஒட்டக் கூத்தர் திடீரென்று கேட்டார். “நல்லது, உனது காவியத்தை நீ எங்கே அரங்கேற்றம் செய்யப் போகிறாய்? சோழ அரண்மனையிலென்றால் நான் வேண்டிய ஒழுங்குகள் செய்கிறேன்.”

கம்பர் வேதனையில் ஊறியவராய் “குலோத்துங்கன் தாளாத ஆசையோடு இராமாயணத்தைச் செய்யுமாறு என்னை வற்புறுத்தினான். அந்த இராசனாவெறியின் உச்சியிலே என்னில் வெகுண்டுங் கொண்டான். நானும் அற்புதப் நடந்து கொண்டேன். ஒரு கணத்திலே அவன் செய்த நன்றியையும் மறந்தேன். அந்தச் சிறு செயலுக்குக் கழுவாய் தேடத்தான் யாத்த இராமாயணத்தையும் கொண்டு ஒடோடி வந்தேன், இன்று அவன் இல்லை. இந்த நிலையிலே அவையிலே காவியம் அரங்கேற்றக் கூடிய மனநிலை எனக்கு எவ்வாறு ஏற்படும்?” என்றார்.

அவர் மேலுந் தொடர்ந்தார்: “அல்லாமலும் சோழனேடு வெகுண்ட நாளிலிருந்து, யாருக்கும் எக்காலத்தும் கடமைப்படுவதில்லை, அவ்வாறு கடமைப்படினும் அது குலோத்துங்க சோழனுக்கு மாத்திரமே என்று விரதம் பூண்டுள்ளேன்.”

“சடையப்பவள்ளலின் புனிதச்சீறடி படிந்த இந்த நாட்டிலே, அவர் இல்லையென்று ஆனபிறகு, தொடர்ந்து வாழவும் எனக்கு விருப்பம் இல்லை.” சோகத்திலே ஊறி வெளி வந்தது கம்பர் குரல்.

அப்பொழுது நீ என்னதான் செய்யப் போகிறாய்?”

“சீரங்கத்திலே பெருமாள் முன்னிலையிலே இராமாயணத்தை அரங்கேற்றிவிட்டு, வட நாடுகளுக்கு யாத்திரை செல்ல எண்ணியுள்ளேன். இராமாயணத்தைப் பற்றி ஒரு புகழ்மொழி கூடக் கேட்கக்கூடாத இடத்திற்கு நான் செல்லல் வேண்டும். ஏனென்றால் இதை இயற்ற நான் ஒரு துணைக் காரணன்தான். இதன் நிமித்த காரணர்...” கம்பர் வார்த்தைகளை முடிக்க முடியாத தடுமாறினார்.

ஒட்டக் கூத்தர் கம்பர் கூறியதைப் புரிந்து கொண்ட முறையே வேறு. அவர் வானத்தை நோக்கிக் கைகளைக் கூப்பினார்!

கம்பரின் நெஞ்சம் கண்ணீர் விட்டுக் கதறி அழுது கொண்டிருந்தது.

“நன்று சென்றுவா கலைவாணி உன்னைக் காப்பாள்”. சிந்தனையில் ஆழ்ந்துபோய் இருந்த கம்பரைத் திடுக்குறச் செய்து, அவரைத் தழுவிக்கொண்டார் ஒட்டக்கூத்தர்.

தமது முதுமையையும் பொருட்படுத்தாது, வாயிலிலே வந்து கம்பரைக் கண்ணீர் மல்க அவர் வழியனுப்பினார்.

கவிஞர் பிரான் கம்பர் சோழநாட்டின் தலைநகரி விருந்து கடைசி முறையாகப் பிரியாவிடை பெற்றவராய், புனிதமான இலட்சியத்தை நெஞ்சிலும், இராமாயணகாவி யத்தைத் தோளிலும் சுமந்தபடி போய்க்கொண்டே இருந்தார்.

நவீனம் பிறந்த கதை

இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் திராவிடக் கழகத்தின் தளபதியாகிய அறிஞர் சி. என். அண்ணாத்துரை 'கம்ப ராமாயணம், திராவிடர் ஆரியர்க்கு அடிமைப்பட்ட வரலாற்றை உரைப்பது' எனக் கூறி 'அதனைத் தீயிட்டு எரித்தல் வேண்டும்' என்று முழங்கிக் கொண்டிருந்த பொழுது, அவரின் பேச்சாற்றலாலும், அலங்காரச் சொல்லுக்குகளாலும் கவர்ந்திழுக்கப்பட்ட இளைஞர்களுள் நானும் ஒருவனாய் இருந்தேன். சிரேட்ட பாடசாலைத் தராதரப் பத்திர பரீட்சைக்காய், கையடைப் படலத்திற் சில பாடல்களைப் படித்திருந்த நான் எல்லாம் அறிந்தவன் போல 'கம்பன் இமயந்தொட வளர்ந்த தமிழர்தம் புகழைப் பாக்குத் தொடுவாயிலே மூழ்கடித்து விட்டான்' என்று கற்பனை செய்து கம்பனோடு மாணசீக துவந்த யுத்தம் ஒன்றினை நடாத்திக் கொண்டிருந்தேன். அண்ணாவின் கம்பரசம், தீ பரவட்டும் முதலான நூல்கள் என்போன்றார்க்கு வேதங்களாய்த் துலங்கி வந்தன.

ஆனால் காலப்போக்கில், அதுபவமும் தமிழ்ப்படிப்பும் வளர வளர எனது மனநிலைமாறி இன்று மகாகவிஞான கிய கம்பன்மீது பக்தி பரவசமே ஏற்பட்டிருக்கையில், எனது தவறுகளுக்கெல்லாம் பிராயசித்தம் போலக் கம்பனின் வாழ்க்கையை ஞானக்கவிஞன் என்ற தலைப்பில் இலக்கியக் குறுநவீனமாய் வடித்துத் தமிழ்கூறும் நல்லுலகின் முன்னர் சமர்ப்பிக்கின்றேன். இந்தநவீனம் 1963 ஆம் ஆண்டு, தினகரனில் 'கம்பன்' என்ற தலைப்பில் வெளிவந்தது.

தமிழிசையிற் பண்டுதொட்டு வழங்கி வரும் சுரப் பெயர்களாகிய குரல், துத்தம், கைக்களை, உழை, இளி, விளி, தாரம் முதலிய ஏழையும் அவற்றால் அமையும் பண்ணையும், பண் சேர்ந்தமையும் பாட்டையும் தலைப்புக்களாய் அமைத்து, கம்பனென்ற கவி வீணையிலிருந்து படிப்படியாய் எழுந்து பரவிய பேரிசைப்பாட்டாகிய இராமகாதை வளர்ந்த வகையை இந்நவீனத்தின் மூலம் காட்ட முயன்றுள்ளேன்.

கவிஞனும் மனிதன்தான். அவனுக்கும் விருப்பு வெறுப்புக்கள், உணர்ச்சிக் கிளர்வுகள், மனப்போராட்டங்கள், வெற்றி தோல்விகள் உண்டு. ஊன்றி நோக்கினால் சாதாரண மனிதரிலும் பார்க்க மிகுதியாக உணர்ச்சிகளால், இயக்கப்பட்டும், பின் ஒரு நிலையில் அந்த உணர்ச்சிகளைத் தானே இயக்கியும் வாழும் உன்னத வாழ்க்கைக்கு உரியவன் கவிஞன். அவன் எழுத்தும் கவிதை ஒவ்வொன்றும் அவனது வாழ்வாகிய கருவறையில் பல்லாண்டுகள் கருக்கொண்டு வெளிவரும் தெய்வக் குழவியாகும். இதனை மறந்து,

'எழுந்த ஞாயிறு விழுவதன்முன் கவிபாடிய தெழுநாறே' என்பதாய்க் கற்பனை செய்து கம்பனுக்கு அமானுஷிக நிலை அளிப்பது தவறு.

இந்தக் கருத்தினை வலியுறுத்தும் வகையிலேதான் எனது ஞானக்கவிஞன் அமைந்துள்ளமை படிப்போர்க்கு நன்கு புலனாகும். கம்பனின் அநுபவ வளர்ச்சிக்கேற்ப அவனது கவித்தவ மேதாவிலாசமும், காவியமும் வளர்ந்தன என்பதைச் செவிலழிக்கதைகளைப் பகைப்புலமாய்க் கொண்டு ஓரளவு கற்பனையையும் புகுத்திக் காட்ட முயன்றிருக்கிறேன். இவ்வாறு காட்டும்பொழுது சிற்சில இடங்களில் சிலசம்பவங்களை மிகைப்படுத்தியும் காட்ட நேர்ந்ததென்றால் அதற்குக் காரணம், காவியப் பின்னணியிலே கம்பனது வாழ்வைத் தரிசித்தல் வேண்டும் என ஏற்பட்ட வேணாவாயோகும்.

காலஞ்சென்ற பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை, தமிழ்ச் சுடர்மணிகள் என்னும் தமது நூலிலே, 'கம்பன்' என்ற ஒரு கட்டுரை எழுதியுள்ளார்; அக்கட்டுரையில் கம்பனது வாலாறு பற்றிய சில செய்திகளையும் எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றார். அவற்றுள் எனது நவீனத்தோடு தொடர்புடையனவான சில பகுதிகள் வருமாறு:

“இவரது(சடைப்பவள்ளவது)வீட்டிலேயே கம்பன் வளர்ந்து வந்தவன் என்று சோழமண்டல சதகம் தெரிவிக்கின்றது. தாம் செல்வர் என்பதையும், கம்பன் தமது வீட்டில் எவல்புரிந்து வந்தவன் என்பதையும் அறவே மறந்தார்.”

(தமிழ்ச்சுடர் மணிகள் பக் 171- 75)

“கம்பனுக்கு அபூர்வமான மேதையோடு ஓர் இழுகும் இருந்ததாம். அவன் பொதுமகளிர் மீது இச்சை கொண்டு அவர்கள் வீட்டிற்குச் சென்று வருவதுண்டாம். இவ்வகைப்பட்ட பொதுமகளிருள் ஒருத்தி சிறப்பாகக் குறிக்கப்படுகிறாள். இவள்தான் திருவாற்றியூர் வல்லி என்பவள். ஒரு சமயம் இவ்வல்லியின் வீடுமழையினால் ஒழுக்கெடுத்ததாம். அச்செய்தியினைத் தெரிந்து சடையய்

பர் அவள் வீட்டை ஓர் இரவுக்குள்ளே வேய்ந்து ஒழுக்கு நீக்கினாராம். இச்செய்தியை உணர்த்தும் செய்யுள் வருமாறு:

பொதுமாதர் வீட்டைப் புகழ்பெறவே செந்தெந்
கதிரானே வேய்த்தருளுங் கங்கைப்—பதிநேர்
வருவேண்ணெய் நாடன் வருநா வலர்க்குத்
தருவான் அவன்சடையன் தான்

(தமிழ்ச்சுடர் மணிகள் பக்: 176)

கம்பனைப் பற்றிய சிட்டவட்டமான வரலாறு கிடைக்காததால், அவனைச் சிற்றரசன் என்றும், காளிகோயிற் பூசாரி என்றும், உவச்சர் குலத்துதிக்கவனென்றும், கம்பங் கொல்லையிலே கண்டெடுக்கப்பட்டு ஆதித்தன் என்றும் உவச்சனால் வளர்க்கப்பட்டவனென்றும், அநாதையாய்ச் சடையப்ப வள்ளலை அண்டி ஏவல் செய்து வாழ்ந்தவனென்றும் பலவேறு தீர்ப்புகள் ஏற்பட்டுள்ளன. அவற்றில் உவச்சனால் வளர்க்கப்பட்டுச் சடையப்பரால் ஆதரிக்கப்பட்டவன் என்ற கூற்றையும், மேலேதரப்பட்ட பேராசிரியரின் கூற்றுக்களையும் அடித்தளங்களாகக் கம்பன் அநாதையாய் வாழ்ந்து அந்தத் தாழ்வுச் சிக்கலால் சிருங்காரக் கவிவலனாய் மாறிப் பொன்னி என்ற வல்லியின் தியாகத்தால் மகாகவிஞனாய் உயர்ந்தான் எனக் கதை கட்டியுள்ளேன்.

‘கன்னன் பிறப்பும் பின்னாளில் துலங்கிற்று

கம்பன் பிறப்பின்னும் தெரிந்தார்கள் இல்லை, இல்லை’

என்ற புலவர் புராணக் கூற்றும் எனது கதைக்கு அரணையிற்று.

‘ஞானக்கவிஞன்’ குறுநவீனத்தை வாசிக்கும் வாசகர்கள், எனது வழக்கமான வசனநடைக்கு மாறான சில தன்மைகளை அதன் வசனநடையிற் காணலாம். ‘இயன்ற

அளவு தமிழ்ச் சொற்களையே கையாளல்வேண்டும்' என்ற என் கொள்கையைச் சிறிதே தளர்த்தி ஆங்காங்கே வட மொழிச் சொற்களைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறேன். கரிகாலன் கோச்செங்கணன், வளவன் முதலான பெயர்களுக்குப் பதிலாக இராஜராஜன், இராஜேந்திரன், குலோத்துங்கன், விஜயாலயன் முதலான பெயர்கள் சோழமன்னரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒரு காலப்பிரிவில் வாழ்ந்த, வான்மீகத்தால் ஈர்க்கப்பட்டு அதனைத் தமிழிலே தந்த ஒரு கவிஞனின் வரலாற்றை எழுதும் பொழுது, வட மொழிச் சொற்களை அக்காலச் சூழ்நிலையிலே ஏற்படுத்து தற்காய்க் கையாண்டமை பிழையன்று, எனவே அறிஞர் கொள்வர்.

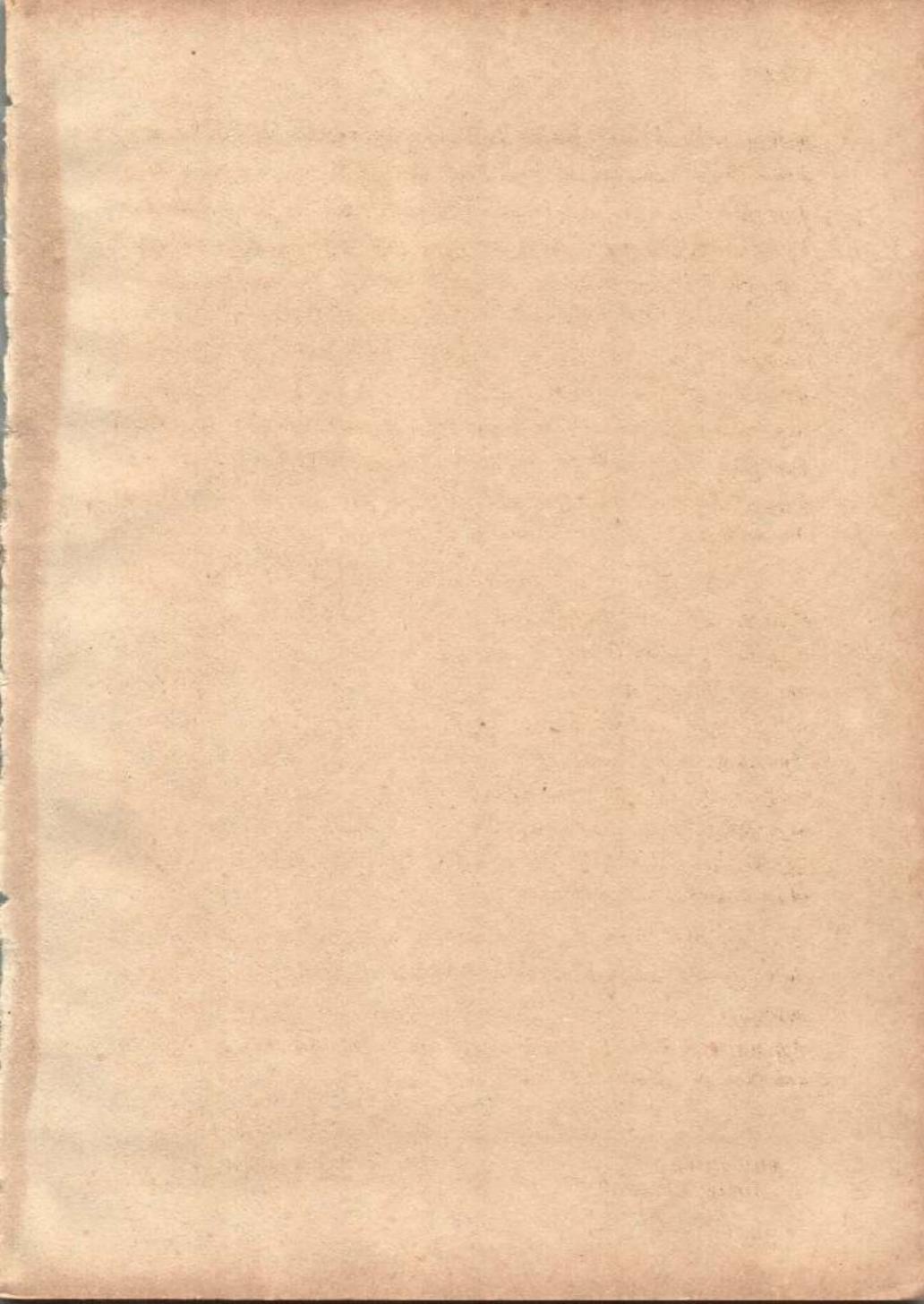
1964 இல் இலங்கைக் கம்பன் கழகம் எடுத்த கம்பன் விழாச் சிறப்பு மலருக்காக, ஈழநாடு பத்திரிகைக்கு நான் எழுதிய ஞானக்கவிஞன் என்ற கவிதை நாடகமும் இத் துடன் இணைந்துள்ளது. கம்பனின் கவிதைகளிற் பிரச்சினைக் குரிய ஒரு கவிதையை எடுத்து, அத்தகைய கவிதை பிறந்ததற்கான கவிஞனின் மன நிலையை ஆராயும் வகையில் எழுதப்பட்ட இந்தக் கவிதை நாடகம், எனது குறுநவீனத்துக்கு ஒரு முன்னுரைபோல அமைந்த காரணத்தால் அதனையும் வெளியிட நேர்ந்தது. இது இலங்கை வானொலி யிலும் ஒலிபரப்பானது.

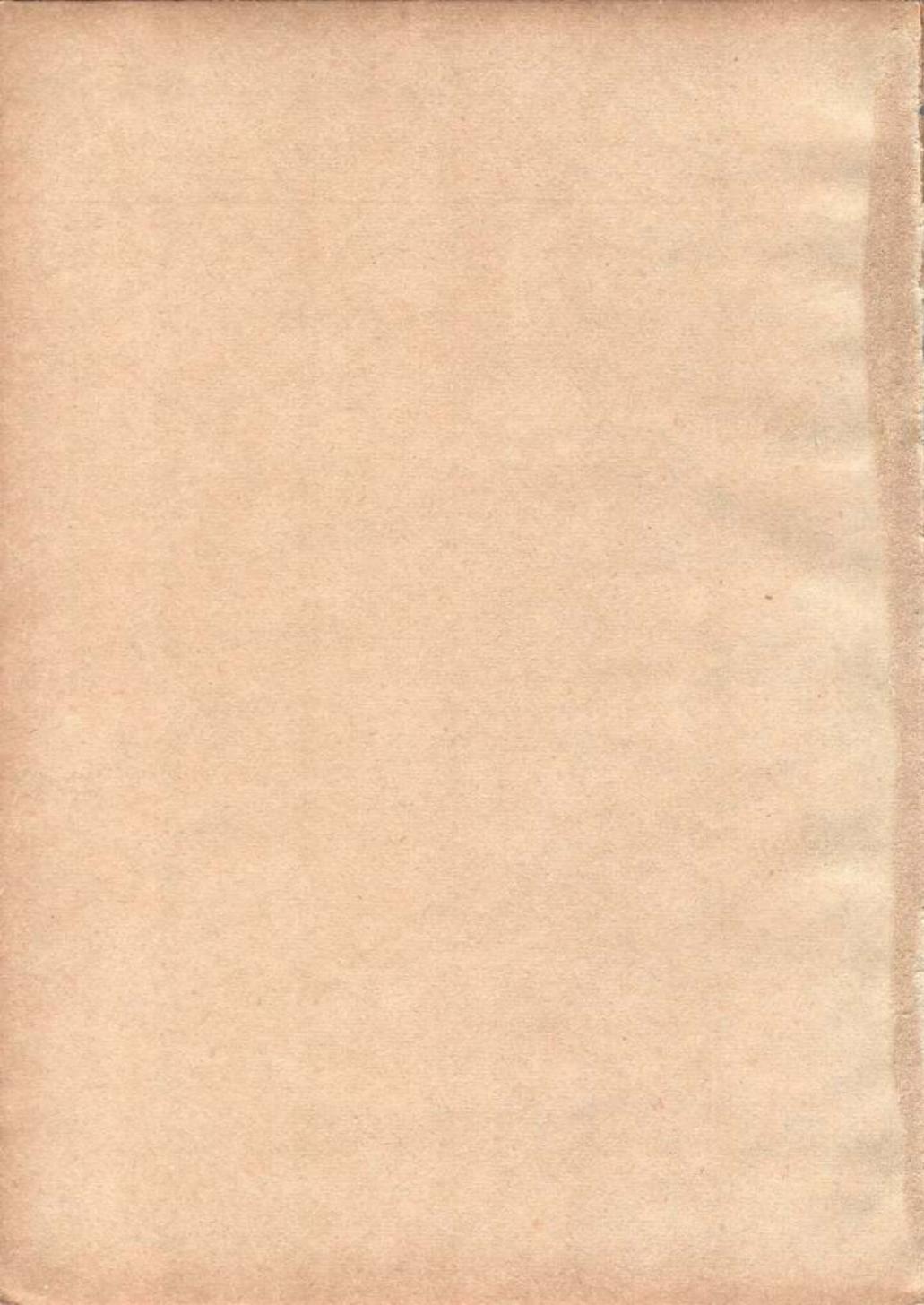
ஈற்றில் எனது இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு ஆக்கமும், ஊக்கமும் உதவும் நண்பர் 'நந்தி'க்கும், அட்டைப்படத்தை அழகுற அமைத்த திரு. செ. இரத்தினகோபாலிக்கும், சிறப்புற அச்சிட்டு உதவிய ஆசிர்வாதம் அச்சகத்தார்க்கும் நன்றிகூறி அமைகின்றேன்.

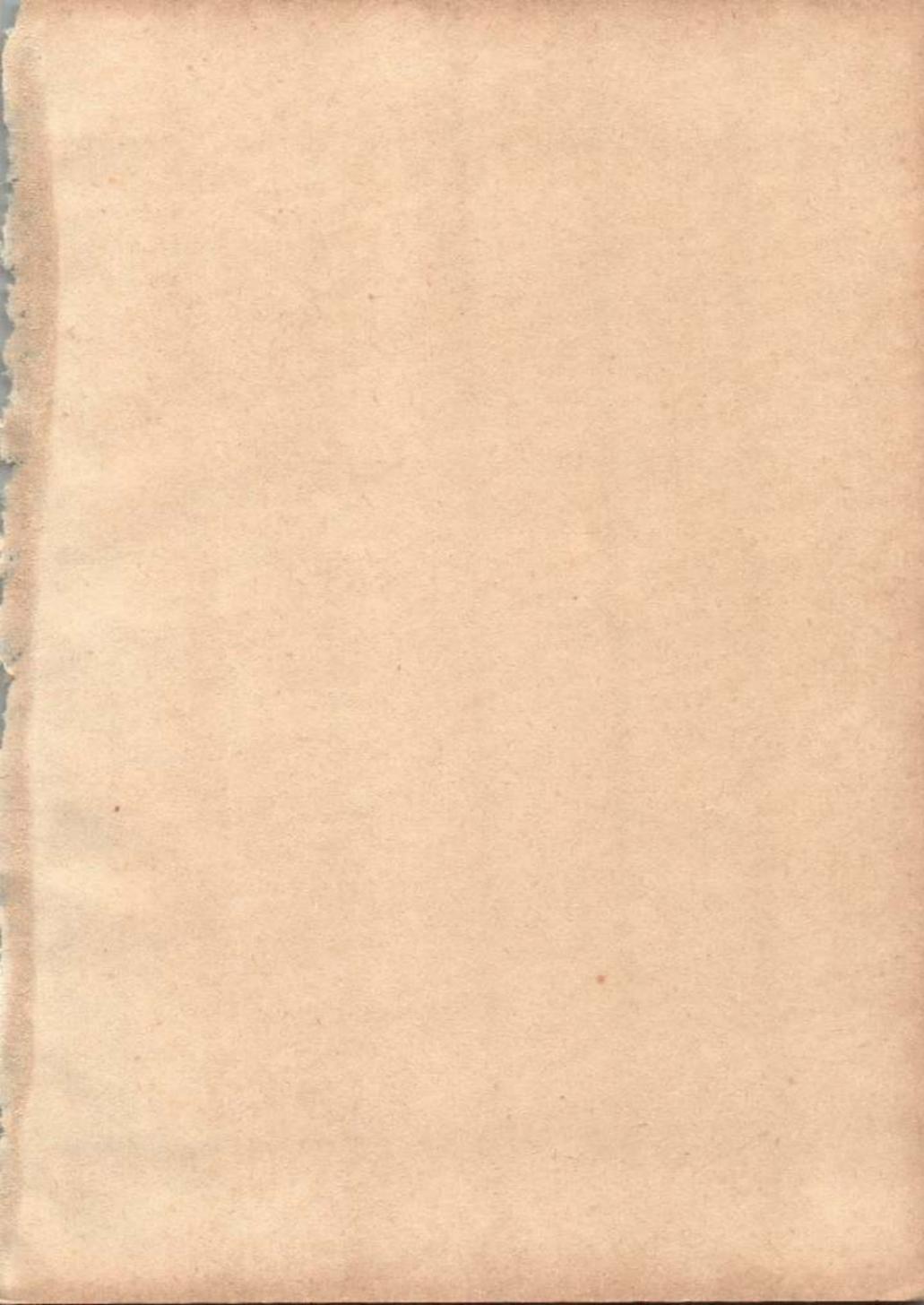
க. சொக்கலிங்கம்

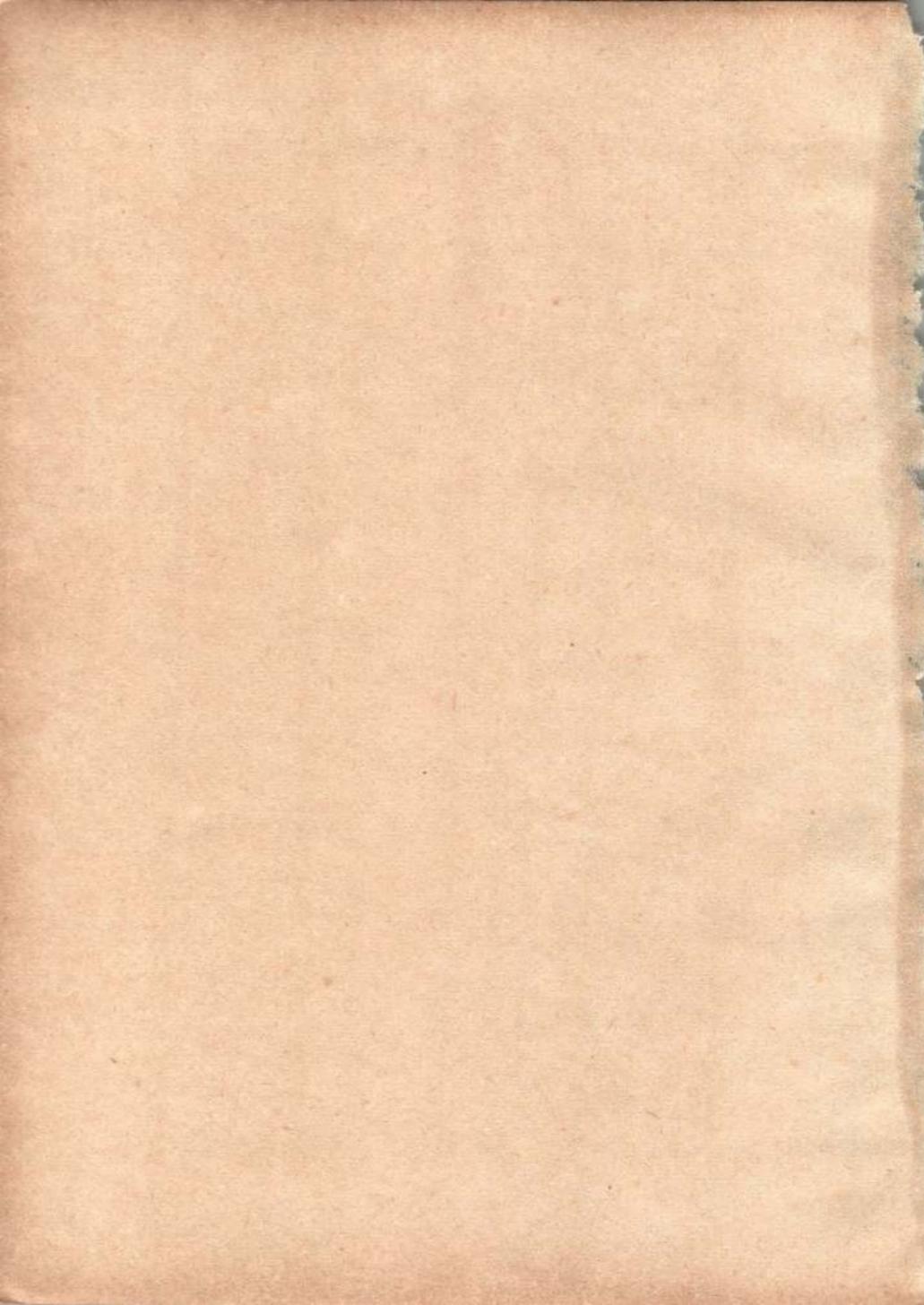
('சொக்கன்')

நாயன்மார்கட்டு
யாழ்ப்பாணம்
28-1-66

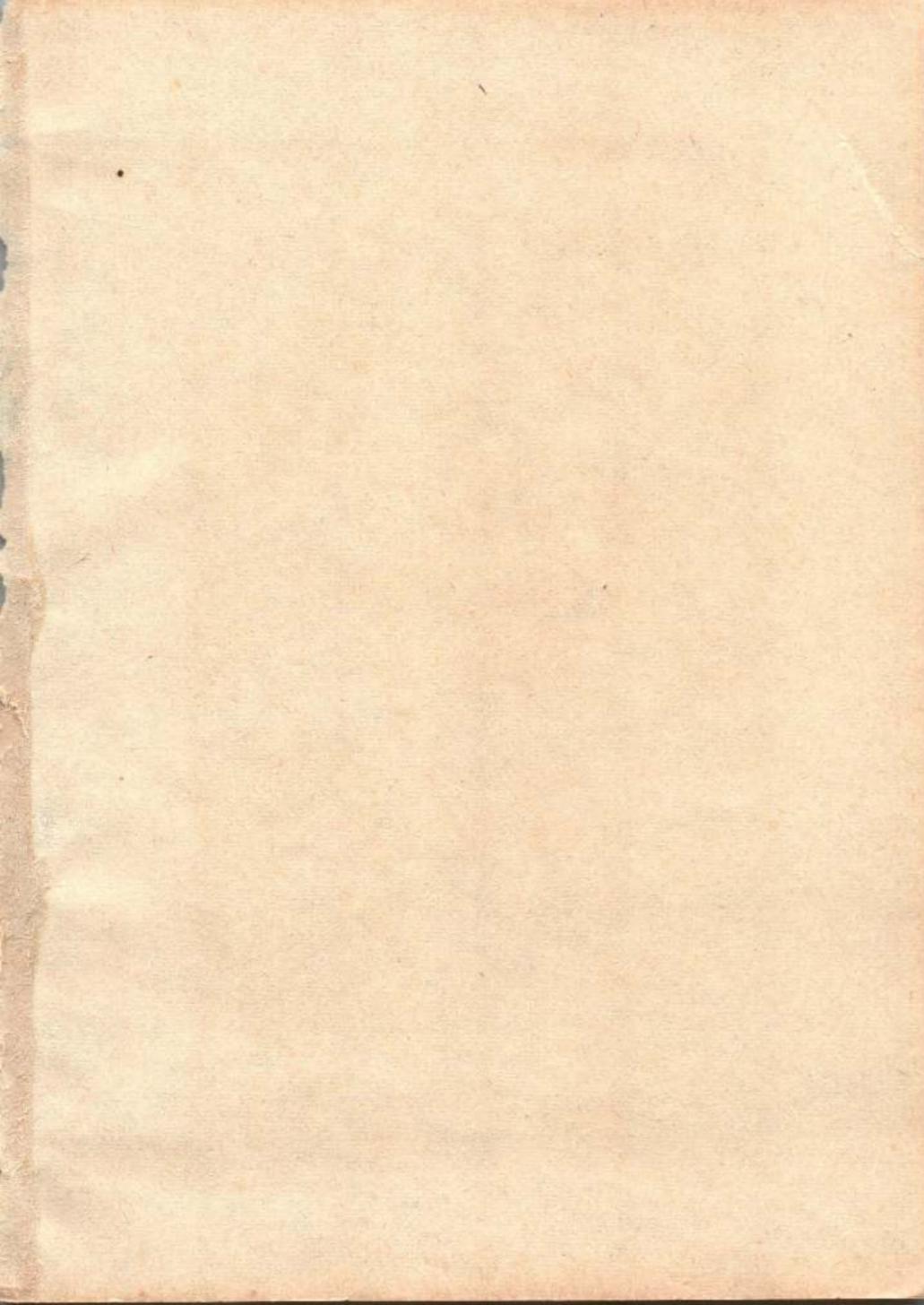

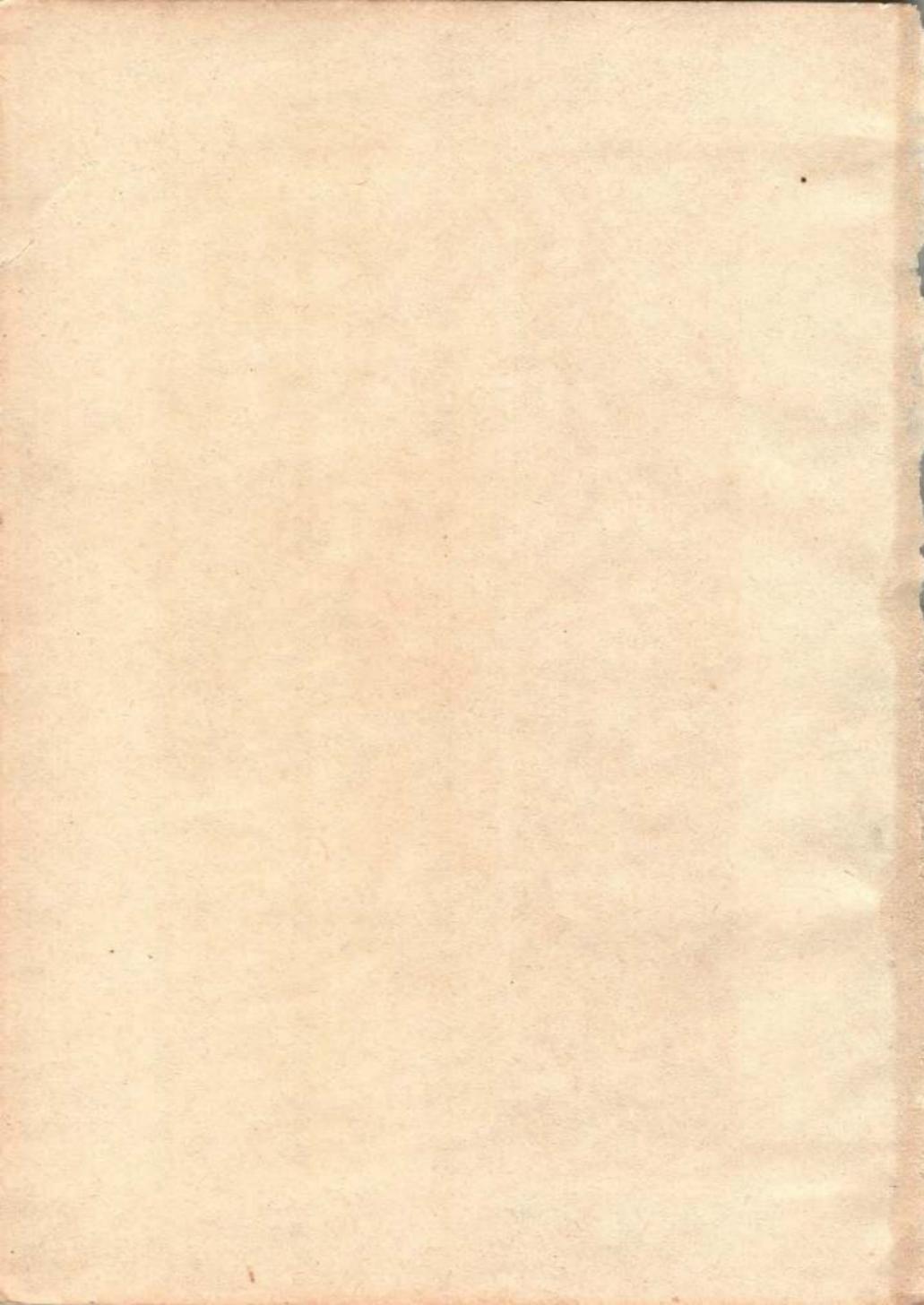

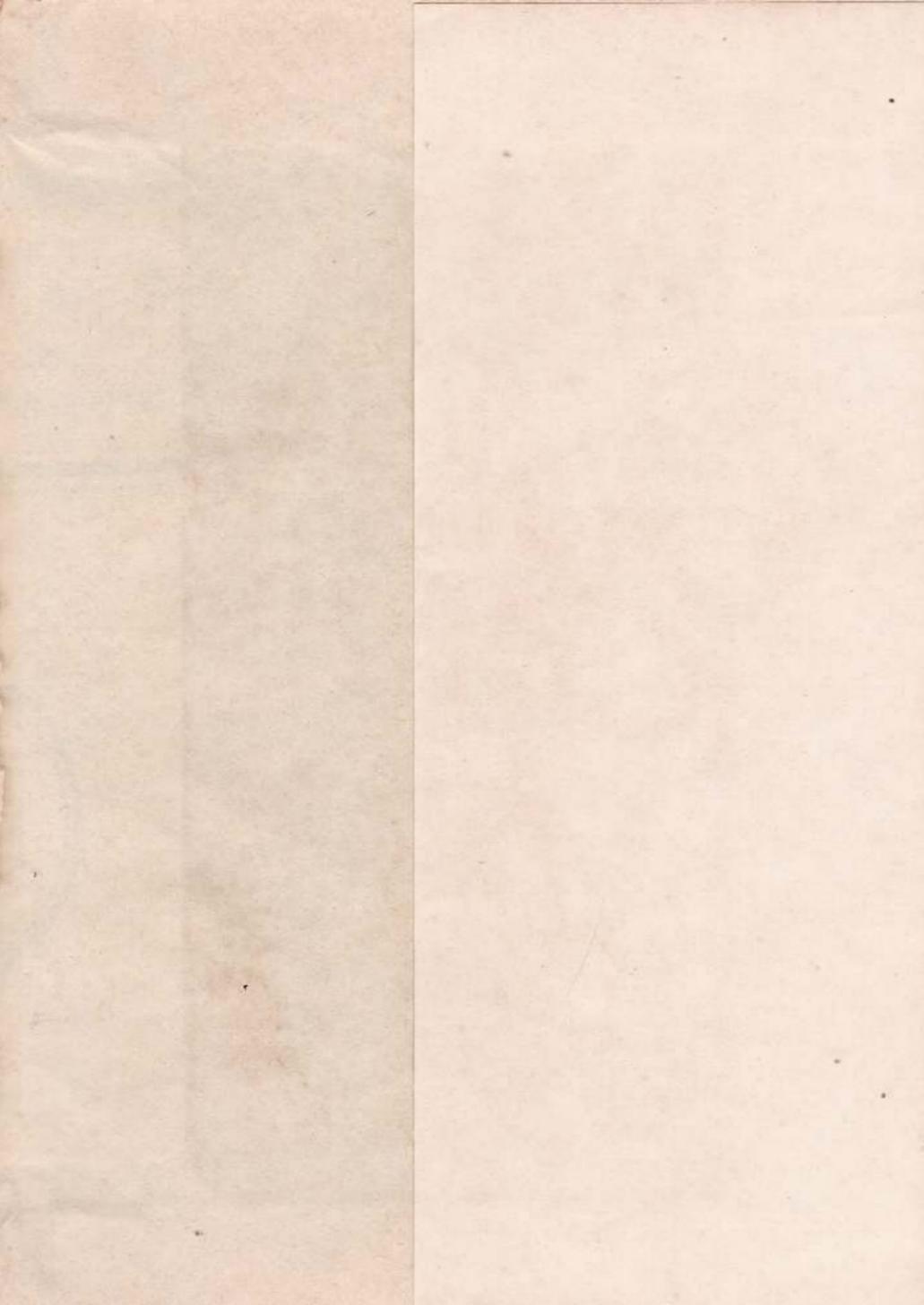

அச்சுப்பதிவு:

ஆசிர்வாதம் அச்சகம், 32, கண்டி வீதி, யாழ்ப்பாணம்